Îngeraşii păzitori

O, îngeri ai lui Dumnezeu, ce linişte harică, ce dulceaţă aduce în suflet contemplarea vieţii voastre fericite! Trimiteţi, din înălţimile de sus, în inimile noastre măcar o picătură a vieţii acesteia!

Index

Canon de rugăciune către Îngeraşul păzitor al vieţii omului

Facerea lui Ioan Mavropos, monahul – al cărui acrostih, în greceşte, este acesta: Pe tine, Îngerul meu păzitor, te laud.

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei

vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Pe tine, păzitorul sufletului meu, cel neadormit, folositorul şi îndreptătorul vieţii mele, pe care te-am dobândit de la Dumnezeu, te laud, dumnezeiescule înger al lui Dumnezeu, Cel atotstăpânitor.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Vrând ca toţi oamenii să se mântuiască, Cuvinte, ai pus pe Sfinţii îngeri îndreptători şi luminaţi povăţuitori oamenilor, care ne povăţuiesc pe noi la frica Ta.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

De noaptea cea întunecată fiind cuprins şi cu negura cea deasă a patimilor fiind acoperit, cu lumina pocăinţei luminează-mă, îndreptătorule, folositorule şi păzitorule al meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Potop cu tină şi întuneric de gânduri ruşinoase întru mine izvorăsc, despărţind de la Dumnezeu mintea mea, pe care usucă-le, ajutătorul meu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tu eşti, Stăpână, liniştea şi adăpostirea celor învăluiţi în marea păcatelor. Pentru aceasta alerg către a ta adăpostire, fiind învăluit cu viforul a multe feluri de patimi.

Cântarea 3

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti Marginea doririlor şi credincioşilor Întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Fiinţă am din amestecătură de pământ, de tină şi de ţărână, pentru aceasta de pământ m-am lipit. Ci, o, folositorul meu, îndreptătorul şi izbăvitorul meu, întoarce pofta mea către cele cereşti.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Ziua şi noaptea cu faptele mele cele rele te amăgesc, te mâhnesc şi te întărât; dar, te rog, nu sta departe de mine, ci ajută-mă spre a mă îndrepta.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Supus sunt grijii şi mâhnirii, că nepocăit şi neîndreptat petrec. Pentru aceasta dăruieşte-mi să mă pocăiesc cu adevărat şi să te bucur pe tine, păzitorul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce vezi faţa cea de nevăzut a lui Dumnezeu, Care şade în ceruri şi se uită pe pământ cu gândul şi-l face pe el de se cutremură, pe Acela roagă-L să mă mântuiască, Sfinte îngere.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Minte, cuget şi cuvânt, harul lui Dumnezeu am luat, ca pe Stăpânul cunoscând, cu fapte bune să-L cinstesc; iar eu, cu patimile ocărând harul, pe Stăpânul am defăimat, Stăpână, miluieşte-mă.

Sedealna, glasul al 4-lea: **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini,

dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Păzitorul sufletului şi al trupului meu, cel ales mie de la Dumnezeu, dumnezeiescule înger, urmând lui Dumnezeu, treci cu vederea, prea sfinte, toate greşelile sufletului meu celui ticălos şi mă izbăveşte de cursele cele de multe feluri ale înşelătorului şi fă milostiv pe Dumnezeul tuturor, ca să-mi dea iertare la judecată.

Cântarea 4

Irmos: Tu eşti Tăria mea Doamne, Tu şi Puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu Bucuria mea; Cel ce nu ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum, strig către Tine: Slavă Puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Neaducându-mi aminte, Mântuitorule, de înfricoşătoarea judecată, la care am să stau înainte şi să dau răspuns pentru tot lucrul şi cuvântul, nici gândindu-mă la moartea cea fără de veste, sunt neîndreptat; dar tu, îndreptătorul meu, nu mă lăsa pe mine.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Cu dinadinsul toată răutatea am plinit din tinereţe şi n-am încetat a te amărî pe tine, apărătorul meu, prin cuvinte şi prin fapte fără de lege; nu te mânia, dar, ci mai aşteaptă, înţeleptindu-mă, luminându-mă şi întărindu-mă.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Urmând îndelung-răbdării Cuvântului lui Dumnezeu, Care a venit să cheme pe toţi păcătoşii la pocăinţă şi aşteaptă îndreptare de bunăvoie şi nu sileşte, şi tu, îndreptătorul meu, spre mine cu îndelungă răbdare petreci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Departe de la Dumnezeu păcatul m-a lepădat pe mine, netrebnicul rob; dar Stăpânul meu, Iisus, m-a primit cu milostivire şi m-a făcut al Său; iar eu, lepădând atâta har al Lui, te mâhnesc încă pe tine, îngerul lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu adevărat Domnul S-a făcut Împărat, cu împărăţie care nu cade şi precum psalmistul grăieşte, S-a îmbrăcat din tine, Maica lui Dumnezeu, întru prea frumoasă podoabă, în trup sfânt, cu care a luat moarte şi a surpat împărăţia ei.

Cântarea 5

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină Neapusă? Şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul; ci, mă întoarce şi la lumina Poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Pe tine păzitor câştigându-te, împreună petrecător şi împreună vorbitor, Sfinte îngere, păzindu-mă, cu mine călătorind, împreună locuind şi cele de mântuire înainte pururea punându-le, ce iertare voi lua, necunoscător fiind?

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Cu multă îndrăznire stând înaintea tronului Atotstăpânitorului şi împreună dănţuind, la Împăratul făpturii roagă-te, ajutătorul meu, să-mi dea iertare de răutăţile mele cele multe.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Muncile şi chinurile care mă aşteaptă mai înainte văzându-le şi de împietrirea, nebunia şi orbirea mea făcându-ţi-se milă, suspini şi te tânguieşti şi te întristezi, fiind plin de mâhnire, izbăvitorul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nici într-un ceas, nici într-o clipă sau şi mai puţin decât aceea, nu te-am lăsat pe tine, păzitorul şi făcătorul meu de bine, să te bucuri de mine şi să te veseleşti şi să salţi, fiind eu pururea stricat cu păcatele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prunc nou S-a arătat, Cel necuprins cu mintea, din tine ceea ce eşti cu totul fără prihană, Cel ce a pus pădurile cu hotar şi munţii cu aşezământul cunoştinţei; Cel ce numără mulţimea stelelor şi picăturile de rouă şi schimbă suflările vânturilor.

Cântarea 6

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele, căci s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Păzindu-mă şi oştindu-te împrejurul meu şi întorcând înapoi pornirile diavolilor şi năvălirile lor cele în chipurile fiarelor, nu înceta, păzitorul meu, pururea a le depărta de la mine, că pe tine te am cald folositor.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Cel ce eşti mir scump şi cu bună mireasmă, nu te scârbi de întinăciunea mea, nu te depărta de la mine până la sfârşit, ci fii mie păzitor pururea nedepărtat, că şi soarele trecând peste locurile cele întinate nu se întinează.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Pe Cel ce a acoperit cu ape, prin cuvânt, cele mai de deasupra ale lui, roagă-L, folositorul meu, ca să-mi dea har a izvorî picături de lacrimi, ca prin acelea să se curăţească inima mea şi să vadă pe Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Netrupeşte, ca acel ce eşti curat şi fără de materie, stând înaintea Celui curat şi fără de materie şi câştigând multă îndrăznire şi apropiere către Dânsul, pe Acela roagă-L cu dinadinsul să dăruiască sufletului meu mântuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înfruntarea şi ruşinea să acopere feţele vrăjmaşilor cele întunecate, ruşinoase şi întinate, când se va despărţi de trup sufletul meu cel smerit şi să-l acoperi, îndreptătorul meu, cu aripile tale cele luminate şi prea sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti mai sfântă decât Sfinţii îngeri şi mai presus de heruvimi şi de serafimi, mintea mea cea târâtoare pe pământ şi de cele pământeşti râvnitoare mai presus decât pofta cea pământească şi trupească o arată, ridicând-o de la pământ către dragostea cerească.

Condacul, glasul al 2-lea: **Podobie:** Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Slujitor al lui Dumnezeu şi păzitorul meu cel prea ales, petreci pururea împreună cu mine, păcătosul, izbăvindu-mă de toată facerea de rău a diavolilor; dar, te rog, îndreptează-mă la cărările cele dumnezeieşti, silindu-mă spre viaţa cea ne-stricăcioasă.

Cântarea 7

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Mulţimile cele întunecate ale tâlharilor celor nevăzuţi, ce cad împrejur asupra mea, care caută să atragă şi să răpească sufletul meu, nu lipsi izgonindu-le cu sabia ta cea de foc, ca un puternic, ajutătorul meu.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Când va vrea să mă judece Judecătorul şi Dumnezeul meu şi să mă osândească pe mine, cel osândit de conştiinţa mea, mai înainte de judecata aceea, nu mă uita pe mine, povăţuitorul meu.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Avându-mi eu trupul mamă, iar tina tată şi ţărâna strămoş, prin înrudirea cu acestea, la pământ neîncetat caut; ci dă-mi, ajutătorul meu, ca fără frică să mă uit vreodată şi în sus la frumuseţea Cerului.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Ca acela ce eşti frumos prin frumuseţea dulce, plăcut şi cu minte strălucitoare ca soarele, luminat să-mi stai înainte cu veselă faţă şi cu privire lină, când mă vei lua de pe pământ, îndreptătorul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru milostivirea milei şi pentru multa mulţime a iubirii de oameni, să mă acoperi pe mine cu acoperământul aripilor tale când voi ieşi din trup, păzitorul meu, ca să nu văd feţele cele urâte ale diavolilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti poartă cerească şi uşă de mântuire şi scară înţelegătoare, pe care Dumnezeu S-a pogorât şi om S-a făcut, cu îndurările tale, Curată, învredniceşte-mă de Împărăţia Cerurilor pe mine, robul tău.

Cântarea 8

Irmosul: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

După Dumnezeu pe tine te-am luat de la Dumnezeu folositor, povăţuitor, ajutător şi apărător, prea sfinte îngere. Pentru aceasta nu înceta, te rog, povăţuindu-mă, îndreptându-mă şi învăţându-mă să fac cele cuviincioase şi să-mi luminezi mintea până ce mă vei înfăţişa mântuit înaintea lui Hristos.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Când se vor pune scaunele şi cărţile se vor deschide şi Cel vechi de zile va şedea şi oamenii vor fi judecaţi şi îngerii vor sta înainte şi pământul se va clătina şi toate se vor înfricoşa şi se vor cutremura, atunci arată spre mine iubirea ta de oameni şi mă izbăveşte de gheenă, pe Hristos îmblânzindu-L.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Acum în chip nevăzut mă înconjură, ca nişte albine fagurele, urătorii de Dumnezeu şi pierzătorii diavoli, ca nişte păsări răpitoare, ca nişte vulpi viclene şi ca nişte mâncători de cruzime; ca păsările cele mâncătoare de stârv, împrejurul meu zboară; acoperă-mă, păzitorul meu, precum îşi acoperă vulturul puii săi.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Dă-mi izvoare de lacrimi, ca să curgă neîncetat din ochi din destul, care să mă spele pe mine tot, din creştet până în picioare, ca, îmbrăcându-mă în haina pocăinţei cea mai albă decât zăpada, să intru în cămara lui Dumnezeu, pe tine cinstindu-te, apărătorul meu.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Casă lui Hristos fiind inima mea, prin patimi, viaţă de fiinţe necuvântătoare am urmat. Ci mă întăreşte, ajutătorul sufletului meu, curăţeşte viaţa mea, tămâiaz-o şi stropeşte-o cu miresme şi cu miruri de rugăciuni şi de curăţie, ca să fie iarăşi casă cu bun miros lui Hristos.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Îndreptătorule, păzitorul meu, folositorul şi izbăvitorul meu, păzitorul ticălosului meu suflet, când mă va scula din pământ la judecată înfricoşătorul glas al trâmbiţei, atunci aproape de mine să stai, blând şi vesel, cu nădejdea mântuirii depărtând de la mine frica.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu nemărginirea bunătăţii în dar mă miluieşte, ceea ce ai născut Izvorul milostivirii, că vrednic de milă sunt, dar nu am ce să-ţi aduc ţie; că bunurile mele nicicum nu-ţi trebuie, ca aceea ce ai zămislit nespus pe Dătătorul de bine şi Mântuitorul lumii, Ceea ce eşti plină de dar.

Cântarea 9

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, cum Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se om. Pentru aceea, pe Preacurata, de Dumnezeu Născătoarea, credincioşii o mărim.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

De-a dreapta sufletului meu celui ticălos să te văd stând, luminat şi blând, pe tine, ajutătorul şi folositorul meu, când va ieşi din mine cu anevoie sufletul meu şi izgonind pe amarii vrăjmaşi, care caută să mă apuce.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Ca un dumnezeiesc slujitor al lui Dumnezeu, care faci vrerile Lui cele dumnezeieşti, ai multă îndrăznire către Dânsul, Sfinte îngere. Pentru aceasta, cu căldură roagă-L pentru mine, ca mântuindu-mă prin tine, să te laud folosind şi acoperământul tău.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

În toată viaţa mea, prin multă deşertăciune trecând, de sfârşit m-am apropiat; ci te rog, păzitorul meu, fii mie ajutător şi apărător nebiruit, când voi trece vămile judecăţii.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Greşelile minţii mele, rătăcirile, jefuirile, răutăţile şi cugetele cele de ruşine ale gândurilor celor necurate şi spurcate nu înceta, ajutătorul meu, a le întoarce în gânduri bune şi în cugete roditoare de focul umilinţei.

Stih: ***Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul.***

Iisuse, Unule-Născut, Prea bunule, biruieşte cu milostivirea Ta mulţimea cea nemăsurată a răutăţilor mele, prin rugăciunile cele dumnezeieşti ale slujitorului Tău cel fără de trup, pe care l-ai pus mie păzitor din pruncie, ca un Iubitor de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toată nădejdea mea de mântuire, după Dumnezeu, spre tine am pus-o, păzitorul şi purtătorul meu de grijă şi apărătorule; fă rugăciune neîncetată la Dumnezeu pentru mine, luând împreună rugători şi ajutători cetele îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înalţă fruntea creştinilor şi surpă întărâtările păgânilor, Născătoare de Dumnezeu, mântuind nebiruită turma ta aceasta, întru care numele tău cel mare şi mult cinstit este lăudat şi slăvit cu credinţă.

Stihirile, ale aceluiaşi, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Îngerule al lui Dumnezeu, cel ce stai fără mijlocire înaintea Sfintei Treimi, nu înceta a te ruga pentru mine, robul tău.

Ca unul care ai luat tărie de la Dumnezeu a păzi sufletul meu, nu înceta, cu acoperământul aripilor tale, a-l acoperi pe el pururea.

Har fie lui Iisus, Cel ce te-a dat pe tine mie, mare păzitor sufletului meu şi armă asupra vrăjmaşilor mei, de Dumnezeu cinstitule înger.

Învredniceşte-mă şi pe mine să dobândesc împărăţia cea de sus a lui Dumnezeu, ca împreună cu tine să cânt cântarea Sfintei Treimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lumină a doua tu eşti, după Dumnezeu, o, păzitorul meu; nu înceta a-mi ajuta ca să văd şi eu lumina Dumnezeirii cea în trei străluciri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpâna îngerilor şi a oamenilor, Născătoare de Dumnezeu, nu înceta a ruga, Fecioară, pe Fiul tău pentru mine, robul tău.

Rugăciune către Sfântul înger păzitor

Sfinte îngere, cel ce stai înaintea pătimaşului meu suflet şi al vieţii mele celei ticăloase, nu mă lăsa pe mine, păcătosul, nici nu te depărta de mine pentru neînfrânarea mea. Nu da loc diavolului celui viclean, ca să-mi stăpânească cu silnicie acest trup muritor. Întăreşte mâna mea cea slabă şi neputincioasă şi mă îndreptează la calea mântuirii.

Aşa, Sfinte îngere al lui Dumnezeu, păzitorul şi acoperitorul sufletului şi al trupului meu celui ticălos, iartă-mi toate cu câte te-am mâhnit în toate zilele vieţii mele şi orice am greşit în această zi. Acoperă-mă în această noapte şi mă păzeşte de toată ispita celui potrivnic, ca să nu mânii cu nici un păcat pe Dumnezeu şi te roagă pentru mine către Domnul, ca să mă întărească întru frica Sa şi vrednic să mă arate pe mine, robul Său, bunătăţii Sale. Amin.

Şi Otpustul cel mic.

Acatistul Îngerului păzitor

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, Care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Sfinte Îngere, cel ce eşti ales de Domnul Dumnezeu spre paza sufletului meu, eu, nevrednicul, îndrăznesc să-ţi aduc cântări de laudă, iar tu, ca cel ce ai îndrăzneală către Împăratul Cerului, apără-mă de duşmanii văzuţi şi nevăzuţi, izbăveşte-mă de toate nevoile şi necazurile, ca să strig ţie: ***Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!***

Icosul 1

Sfinte Îngere, cel ce eşti trimis din ceruri ca să mă păzeşti şi să mă călăuzeşti în toată viaţa mea, cad înaintea ta şi mă rog: tu însuţi mă călăuzeşte şi mă înţelepteşte ca să încep a-ţi aduce din toată inima, cu toată dragostea şi osârdia, aceste cântări de laudă:
Bucură-te, Îngere al lui Dumnezeu, înainte stătătorul meu în faţa Presfintei Treimi;
Bucură-te, slugă cerească a Domnului celui ce împărăţeşte peste toată făptura;
Bucură-te, împreună vieţuitorule cu slugile Lui cele înţelegătoare şi nematerialnice;
Bucură-te, cel ce faci pururea voia Stăpânului;
Bucură-te, cel ce ai primit de la Dumnezeu poruncă şi putere ca să păzeşti sufletul meu;
Bucură-te, cel ce niciodată nu te depărtezi de mine, păcătosul;
Bucură-te, cel ce pururea petreci cu mine, nevrednicul;
Bucură-te, cel ce mă păzeşti în toate căile mele;
Bucură-te, cel ce îmi călăuzeşti paşii spre Sfintele biserici;
Bucură-te, cel ce mă fereşti de toată răutatea;
Bucură-te, cel ce mi-ai fost dat de Dumnezeu ca păzitor pe căile vieţii mele;

Bucură-te, îndrumătorul vieţii mele cel prea bun;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 2-lea
Văzând Domnul Iubitorul de oameni că, după greşeala strămoşului nostru Adam, toţi oamenii sunt lesne înclinaţi spre păcat, a trimis din negrăita Sa milă în tot pământul pe sfinţii Săi îngeri şi fiecărui om i-a rânduit câte un înger păzitor. Împlinind aşadar porunca Stăpânului lor, Sfinţii îngeri întotdeauna sunt gata să ne ajute nouă, celor ce cântăm lui Dumnezeu cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Sfinte Îngere, mijloceşte între cele de Sus să mi se lumineze mintea, să cunosc care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită şi inima mea o îndreptează ca să săvârşesc cu osârdie fapte bune, iar pe tine, păzitorul meu, neîncetat să te laud cu grăiri ca acestea:
Bucură-te, cel ce înflăcărezi inima mea cu dragostea de Dumnezeu, Făcătorul meu;
Bucură-te, cel ce mă îndemni ca toată ziua şi tot ceasul să le petrec în rugăciuni, cereri şi mulţumiri;
Bucură-te, cel ce îngrădeşti casa sufletului meu cu frică de Dumnezeu, ca o strajă credincioasă;
Bucură-te, cel ce îndreptezi toate gândurile mele către Mântuitorul care s-a răstignit pentru păcatele mele şi ale lumii;
Bucură-te, cel ce răsădeşti în mine pomenirea chinurilor şi a morţii Sale de pe Cruce;
Bucură-te, cel ce mă înveţi să mă feresc de păcate prin aducere aminte de patimile Domnului;
Bucură-te, cel ce mă povăţuieşti să cer de Sus umbrirea harului Sfântului Duh;
Bucură-te, cel ce mă încredinţezi că Mângâietorul caută cu mai multă milă la cei blânzi şi smeriţi cu inima;
Bucură-te, cel ce peste tot mă îngrădeşti cu gândurile la Dumnezeu Cel ce este pretutindenea;
Bucură-te, cel ce înfăţişezi înaintea ochilor minţii mele pe Atoatevăzătorul;
Bucură-te, cel ce mângâi inima mea cu mila Lui pentru păcătoşii care se pocăiesc;
Bucură-te, cel ce înfricoşezi sufletul meu cu dreapta Judecată faţă de cei ce sunt împietriţi şi nepocăiţi;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 3-lea
Îngerul meu păzitor, cere pentru mine puterea harului dumnezeiesc, întru care să umblu neabătut şi fără poticneală pe mântuitoarea cale a poruncilor lui Hristos, iar

cu inima şi cu gura să slăvesc neîncetat Preasfântul Nume al Dumnezeului nostru şi să cânt Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Avându-te pe tine, acoperământ ales de Dumnezeu, ca pe o rază luminoasă care luminezi întunericul sufletului meu şi risipeşti bezna necunoştinţei inimii mele, căzând cu umilinţă mă rog să-mi curăţeşti toate simţirile cele întunecate de patimi ca să nu mai rătăcesc în întunericul păcatului şi prea luminatei tale lumini să-i cânt aşa:
Bucură-te, steaua Luminii fără de apus, răsărită din dumnezeirea cea în Trei Lumini şi care pururea mă luminează;
Bucură-te, rază prea luminoasă, care luminezi ochii inimii mele, cei întunecaţi de păcate;
Bucură-te, cel ce te îngrijeşti să mă îndreptezi pe calea cea adevărată, pe mine, care rătăcesc în întunericul fărădelegilor;
Bucură-te, cel ce îmi pui înainte poruncile Domnului ca pe o oglindă pentru toată viaţa mea;
Bucură-te, cel ce îmi aşezi legea Domnului ca pe sfeşnic pentru picioarele mele şi ca pe o lumină pentu cărările mele;
Bucură-te, cel ce mă înveţi să ascult cuvintele Evangheliei lui Hristos cu multă dulceaţă;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să cred cu neîndoire toată învăţătura dumnezeiescului meu Învăţător şi Domn;
Bucură-te, cel ce mă întăreşti în supunerea faţă de rânduiala Sfintei Biserici;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să mă supun pravilelor şi predaniilor Sfinţilor apostoli şi Părinţi;
Bucură-te, cel ce mă întăreşti în mărturisirea Sfintei credinţe ortodoxe;
Bucură-te, cel ce pentru această mărturisire credinţezi până şi la moarte să merg;
Bucură-te, cel ce mă opreşti să fiu în legătură cu ereticii şi cu cei ce s-au lepădat de adevărata Biserică;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 4-lea

Furtuna dezlănţuită pe marea vieţii îmi sfărâmă corabia duhovnicească cu grijile lumeşti, pacea sărmanului meu suflet se înviforează; unde voi dobândi limanul cel liniştit al mântuirii? La tine, după Dumnezeu şi Preasfânta Fecioară, îmi pun nădejdea, Îngerul meu păzitor, ce te-am dobândit de la Domnul ca pe un înţelept cârmaci în furtunile de gând care mă tulbură. Cu mulţumire dar, cânt Dumnezeului meu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzindu-te şi văzându-te pe tine, dumnezeiescule Înger, păzitorul meu cel puternic, duhurile răutăţii de sub cer nu cutează să se apropie de prea curata ta lumină şi să săvârşească nelegiuirile lor pierzătoare de suflet. Pentru aceasta, cu smerenie te rog să nu te depărtezi de la mine din pricina nelegiuirilor mele, ci pururea mă fereşte de vânările şi de cursele celui viclean, pe mine, care cu umilinţă grăiesc:

Bucură-te, cel ce cu puternicul acoperământ al aripilor tale mă aperi şi mă acoperi;

Bucură-te, că pururea stai lângă mine cu sabia ta cea de foc;

Bucură-te, cel ce împotriva prinţului întunericului în luptă mă ajuţi;

Bucură-te, cel ce mă întăreşti să-i biruiesc pe slujitorii lui cei răi şi vicleni;

Bucură-te, cel ce izgoneşti de la mine demonii pierzători de suflete, ca pe nişte vulpi viclene;

Bucură-te, care tai năvălirile lor cele în chip de fiare ce se pornesc asupra minţii şi a inimii mele;

Bucură-te, cel ce mă ajuţi să spovedesc păcatele mele cele multe;

Bucură-te, cel ce dezrădăcinezi din inima mea mândria, ura, ca pe cele ce sunt fiicele lor;

Bucură-te, cel ce alungi din gândurile mele zavistia şi pomenirea de rău;

Bucură-te, cel ce mă îndemni să mă îngrădesc cu semnul Sfintei Cruci spre alungarea gândurilor celor rele;

Bucură-te, cel ce mă întăreşti să calc fără de frică peste aspidă şi peste vasilisc;

Bucură-te, cel ce ai nebiruită armă împotriva vrăjmaşilor mei;

Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 5-lea

Îndrăznesc să te asemăn, păzitorul meu, cu steaua luminoasă ce alergă călăuzindu-i pe magii din vechime la închinarea adevăratului Dumnezeu când Mântuitorul lumii S-a născut în Betleem; iar tu, cu petrecerea ta cea nedespărţită de mine şi purtătoare de lumină, îmi arăţi calea cea dreaptă care duce spre Împărăţia Cerească, pentru ca acolo să mă învrednicesc să cânt împreună cu cetele cereşti, slava Împăratului Slavei, Celui mai înainte de veci: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzându-mă stăpânit de întunericul morţii şi acoperit de norul întunecat al patimilor, păzitorul sfânt al sufletului meu, nu mă părăsi, ci urmează îndelung-răbdării Mântuitorului meu, mai aşteaptă, trezindu-mă la pocăinţă până când ochii mei vor vărsa izvoare de lacrimi spre spălarea necurăţiilor mele sufleteşti. Pentru aceasta cu smerenie te rog şi grăiesc:

Bucură-te, cel ce pururea aduci lui Dumnezeu rugăciunile tale, pentru mine, păcătosul, ca pe o tămâie de bun miros;
Bucură-te, cel ce pururea mijloceşti înaintea Făcătorului meu, ca să mă mântuiască;
Bucură-te, cel ce cu starea ta de faţă înlături mânia lui Dumnezeu cea cu dreptate pornită asupra mea;
Bucură-te, cel ce ceri de la Preamilostivul Dumnezeu să dea iertare tuturor faptelor mele celor rele;
Bucură-te, cel ce milostiveşti bunătatea Lui, ca să nu mă piardă cu fărădelegile mele;
Bucură-te, cel ce te rogi neîncetat Răscumpărătorului meu, ca să-mi dea vreme de îndreptare;
Bucură-te, cel ce mă trezeşti să-mi petrec toate zilele mele în pocăinţă;
Bucură-te, cel ce îmi insufli dorinţă ca pururea să mă căiesc în faţa Domnului de toate fărădelegile mele;
Bucură-te, cel ce mă înţelepţeşti ca să mă cercetez în toată vremea şi să-mi mărturisesc păcatele;
Bucură-te, cel ce sădeşti în inima mea zdrobire şi mâhnire pentru că l-am mâniat pe bunul meu Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să-mi plâng viaţa mea cea ticăloasă şi întinată;
Bucură-te, mijlocitor luminos şi netăcut al mântuirii mele;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al-6-lea

Propovăduiesc cu glas mare, Îngerul meu păzitor, grija ta de totdeauna pentru mine, păcătosul, în grijile şi năpăstuirile mele, care în această lume cu multă gâlceavă îmi tulbură pacea sufletească, apari ca un grabnic mângâietor, înţelepţindu-mă că toate acestea nu sunt trimise de la Înţeleptul Ziditor decât ca o doctorie pentru neputinţele mele sufleteşti şi învăţându-mă să-I cânt binefăcătorului Doctor Ceresc: ***Aliluia!***

Icosul al-6-lea

Când trezit de necurmatele povăţuiri, Sfinte Îngere, în sufletul meu întunecat de necazuri şi deznădăjduire din pricina multelor mele păcate, străluceşte lumina mângâierii harice şi inima mea se umple de veselie şi de bucurie, atunci îndrăznesc să strig ca vameşul către înduratul Dumnezeu, ca să fie milostiv şi să-mi ierte greşalele mele; nu înceta, dar, povăţuitorul meu, înţelepţindu-mă şi întărindu-mă, pe mine, cel ce te chem:
Bucură-te, cel ce mă ajuţi să port jugul cel bun al mântuitoarei răbdări cu iubire;
Bucură-te, cel ce cu dragoste mă întăreşti cu nădejdea în Domnul Dumnezeu, în toate nevoile şi relele întâmplări;

Bucură-te, că mă înveţi să înving cu bărbăţie necazurile şi bolile;
Bucură-te, că alungi din inima mea orice mâhnire şi deznădejde;
Bucură-te, cel ce mă trezeşti la luptă împotriva vrăjmaşilor care vor să mă prindă în mreaja deznădejdii;
Bucură-te, cel ce mă încredinţezi să mă încred cuvintelor Sfântului Apostol Pavel, cum că toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie vor fi prigoniţi;
Bucură-te, cel ce îmi insufli ca să primesc jugul răbdării şi al pătimirii pe care l-au purtat proorocii şi apostolii;
Bucură-te, cel ce îmi arăţi spre mângâiere cetele mucenicilor şi ale mărturisitorilor ce s-au nevoit pentru Hristos, până la vărsarea sângelui lor;
Bucură-te, cel ce îmi înfăţişezi pururea înaintea ochilor mei chinurile Domnului şi Mântuitorului nostru;
Bucură-te, cel ce îmi îndulceşti inima cu nădejdea răsplătirilor viitoare;
Bucură-te, cel ce dai viaţă sufletului meu, aşteptând veşnicile bunătăţi pline de bucurii;
Bucură-te, cel ce eşti întodeauna bunul meu mângâietor;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al-7-lea

Vrând ca toţi oamenii să se mântuiască, prea milostivul meu Ziditor te-a trimis pe tine, îngerul Său, ca pe un bun păzitor în toată viaţa mea, pentru ca peste tot să mă ajuţi cu sfintele tale rugăciuni, să mă acoperi împotriva curselor diavoleşti şi să mă pregăteşti ca prin fapte bune să intru cu fecioarele cele înţelepte în cămara cea cerească de Dumnezeu înfrumuseţată cântând: ***Aliluia!***

Icosul al-7-lea

Domnul şi Stăpânul meu arată mie, nevrednicului şi celui mai păcătos dintre robii Săi, o bunătate nouă, căci, trecând cu vederea păcatele mele cele grele şi grozave, nu m-a pierdut pentru fărădelegile mele nici până în ziua şi ceasul de faţă, ci, fiind îndelung-răbdător cu mine, aşteaptă cu milostivire întoarcerea şi pocăinţa mea, din toată inima. Cred, bunul meu păzitor, că numai cu mijlocirea ta cea de totdeauna în faţa lui Dumnezeu pentru mine sunt păzit până acum, pentru aceea, nevoindu-mă cu dragoste, pe tine te chem:
Bucură-te, cel ce mă fereşti de înecarea desăvârşită în marea vieţii celei înviforate;
Bucură-te, cel ce mă răpeşti din prăpastia nelegiuirilor mele, cu ajutorul mâinilor tale;
Bucură-te, cel ce scuturi de pe mine somnul cel păcătos al trândăvirii celei vătămătoare de suflet;
Bucură-te, cel ce luminezi cu strălucirea ta mintea mea cea întunecată cu neîngrijirea;

Bucură-te, cel ce mă ajuţi să-mi aprind cu rugăciunile inima cea rece, care-i gata să se stingă;
Bucură-te, cel ce pururea mă ridici la slavoslovirile lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce întocmeşti glasul meu ca prin cântări de laudă, cu vrednicie şi dreptate să laud pe Făcătorul tuturor;
Bucură-te, cel ce mă înveţi să proslăvesc pe Domnul meu nu numai cu buzele, ci şi cu inima;
Bucură-te, cel ce mă trezeşti spre împlinirea voii Lui celei prea sfinte;
Bucură-te, cel ce te îngrijeşti să mă desprind cu lepădarea de sine şi cu părăsirea voilor mele cele rele;
Bucură-te, cel ce voieşti cu toată sinceritatea să dobândesc simplitatea porumbelului şi blândeţea mielului;
Bucură-te, cel ce mijloceşti să mi se dăruiască nerăutatea copiilor şi judecata sănătoasă a bătrânilor;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 8-lea
Străin şi călător sunt eu pe acest pământ, viaţa mea e degrab trecătoare, iar eu, ticălosul, niciodată nu mă gândesc în mintea mea la moartea cea fără de veste, nici nu cuget la înfricoşătoarea Judecată la care voi sta înaintea Dreptului Judecător şi voi da răspuns pentru fiecare faptă şi pentru orice cuvânt. De aceea, te rog pe tine, păzitorul sufletului meu, trezeşte-mă degrabă din somnul păcatului, ca să nu mă prindă ceasul morţii neîndreptat, ci să mă învrednicesc a cere de la Atotţiitorul, Atotputernicul şi Milostivul Dumnezeu iertarea pentru fărădelegile mele şi să-I cânt cu glas de bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Când Domnul şi Ziditorul meu va însemna ziua trecerii mele din viaţa aceasta, tu, bunul meu păzitor, văzând mai înainte chinurile grozave, pregătite pentru duhurile răutăţii şi pentru păcătoşii nepocăiţi, care mă aşteaptă şi pe mine, acoperă-mă cu aripile milostivirii tale, cum îşi acoperă vulturul puii săi, iar când va fi să iasă duhul meu din mine, să te văd stând aproape de mine, izgonind pe cumpliţii vrăjmaşi. Drept aceea, cu umilinţă mă rog, zicând acestea:
Bucură-te, cel ce pui în faţa ochilor minţii mele ceasul amar şi grozav al morţii;
Bucură-te, cel ce pururea îmi aduci aminte de ceasul acela pe care nimeni nu-l cunoaşte;
Bucură-te, cel ce mă înveţi să mă uit la fiecare zi ca la cea mai de pe urmă zi a vieţii mele;
Bucură-te, cel ce mă pregăteşti în toată vremea pentru ieşirea într-o altă lume;
Bucură-te, cel ce naşti în mine umilinţă sufletească şi zdrobirea inimii;

Bucură-te, cel ce pururea doreşti ca până la sfârşitul vieţii mele să mă pocăiesc;
Bucură-te, cel ce mă opreşti să iubesc lumea şi cele ale sale;
Bucură-te, că mă ajuţi să dobândesc bunătăţile nepieritoare;
Bucură-te, cel ce mă ajuţi să dezrădăcinez din inima mea patima iubirii bogăţiei celei pieritoare;
Bucură-te, cel ce îmi arăţi că toate bunătăţile pământului sunt vremelnice şi trecătoare;
Bucură-te, cel ce mă înţelepţeşti să văd că toată frumuseţea acestei lumi este asemenea florilor câmpului;
Bucură-te, cel ce nu mă laşi să caut slava omenescă ce trece ca umbra;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 9-lea

Tot păcatul am săvârşit şi toată viaţa mea în deşertăciuni s-a scurs, iar acum de sfârşit m-am apropiat. Doboară dar pe cei ce se îndreaptă asupra mea, pe cei ce caută să mă arunce în adâncul iadului. Pentru aceasta te rog, bunul meu păzitor, fii mie apărător, când voi trece vămile cele cumplite şi povăţuieşte-mă neprimejduit până la porţile Împărăţiei Cerurilor, unde feţele îngereşti cu bucurie ies în întâmpinare cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Nici o limbă frumos grăitoare nu poate spune, Sfinte Îngere, păzitorul meu, câte bucurii minunate ai făcut pentru mine în toată viaţa mea; primind sufletul meu din scăldătoarea Sfântului Botez m-ai păzit; în pruncie m-ai învăţat şi m-ai înţelepţit; în copilărie m-ai ferit de alunecările spre păcat, în tinereţe m-ai povăţuit, când am ajuns la vârsta bărbăţiei, mustrându-mă şi mângâindu-mă şi peste tot ajutându-mă pe calea mântuirii m-ai îndreptat. Pentru aceasta, cu mulţumire strig ţie:
Bucură-te, cel ce niciodată nu mă lipseşti de ajutorul şi de apărarea ta;
Bucură-te, cel ce trezindu-mă din somn mă îndemni să mă nevoiesc spre a-I mulţumi lui Dumnezeu, Cel ce întăreşte puterile mele;
Bucură-te, cel ce mă înveţi să sfinţesc cu rugăciunea orice început al zilei;
Bucură-te, cel ce nu îngădui să încep a lucra cu îndrăzneală, fără să înalţ o rugăciune către Atotbunul Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce te grijeşti să nimiceşti din inima mea nădejdea în puterile mele;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să rostesc cu limba, să zic cu gura şi să ţin minte neîncetat numele Prea dulcelui nostru Iisus Hristos;
Bucură-te, cel ce îmi insufli să vestesc cu limba cele trebuitoare, ca şi cele de folos;
Bucură-te, cel ce îmi înfrânezi limba de la deşarta vorbire, de la multa vorbire, dar mai ales de la cuvinte de hulă;

Bucură-te, cel ce pururea petreci împreună cu mine ori de mănânc, ori de beau, ori de fac alt lucru oarecare;
Bucură-te, cel ce te îngrijeşti să mă deprinzi cu înfrânarea de la mâncare şi de la băutură;
Bucură-te, cel ce mă păzeşti pe mine în vremea somnului şi alungi pe vrăjmaşul care vrea să mă ispitească cu visurile de noapte;
Bucură-te, cel ce mă reţii de la pătimaşa iscodire şi sădeşti în ochii mei ruşinea cea feciorească;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 10-lea
Cel ce ai venit să mântuieşti pe toţi oamenii, Preabunul meu Domn Iisus, mă rog cu umilinţă, iartă-mi cu milostivirea Ta răutăţile mele cele nenumărate, fiind plecat spre aceasta de multele rugăciuni ale slujitorului Tău nematerialnic pe care mi l-ai dat din pruncie ca un iubitor de oameni spre paza mea, ca să fiu vrednic a intra în cămara slavei Tale şi să cânt cu duhurile drepţilor: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Pururea îmi apari, Sfinte Îngere, ca un zid puternic împotriva vrăjmaşilor mei celor răi care caută pierirea mea cea veşnică şi care-mi slăbănogesc sufletul cu trândăvia şi cu uitarea de sine; te rog dar, păzitorul meu, să mă învredniceşti cu mijlocirea ta, în vremea ieşirii sufletului meu din trup, să fiu părtaş prea curatului Trup şi prea scumpului Sânge al Mântuitorului meu, pentru ca, întărindu-mă cu Hrana nepieritoare şi cu Băutura dătătoare de viaţă, să trec fără frică în cealaltă lume, lăudându-te pe tine, binefăcătorul meu:
Bucură-te, că mă izbăveşti de năzuinţa spre plăceri îmbietoare şi-mi pui în faţă ruşinea fecioarelor;
Bucură-te, că ţi s-a dat stăpânire şi putere să întorci înapoi pornirile şi năvălirile dracilor ce se aruncă asupra mea;
Bucură-te, că ai primit de la Dumnezeu putere să biruieşti pe nevăzuţii mei vrăjmaşi;
Bucură-te, că poţi să mă izbăveşti de orice răutate şi din toate cursele diavoleşti;
Bucură-te, că izgoneşti de la mine cumplitele năvăliri ale stăpânitorului acestei lumi şi eşti povăţuitorul şi călăuzitorul meu nedespărţit;
Bucură-te, că stând tu de faţă, nu mă voi înfricoşa în ceasul morţii de întunecatele feţe ale duhurilor răutăţii;
Bucură-te, că, păzit fiind de tine, nădăjduiesc să trec neprimejduit vămile văzduhului;
Bucură-te, că, întărit de ajutorul tău, am nădejde să nu fiu oprit în afara porţilor Raiului, atât dorit de mine;

Bucură-te, că stai înaintea lui Dumnezeu cu rugăciune pentru mine ca să nu fiu aruncat în întunericul cel mai dinafară;
Bucură-te, că pururea îmi insufli să cer mila Domnului cu lacrimi de pocăinţă, ca să mă izbăvească de focul iadului;
Bucură-te, că mă îndemni să mă rog zi şi noapte ca să nu fiu trimis să fiu chinuit de demoni;
Bucură-te, că mă întăreşti în dreapta credinţă şi mă fereşti de rătăcire;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 11-lea

Ştiu, Sfinte Îngere, păzitorul meu, că această cântare, pe care ţi-o aduc din osârdia mea, nu este de ajuns spre a-mi arăta mulţumirea din toată inima pentru câte ai făcut cu mine până acum, dar încă mă rog să îndupleci milostivirea lui Dumnezeu să mă izbăvească la înfricoşătoarea Judecată de partea cea de-a stânga şi să mă învrednicească să-I cânt Lui cu toţi sfinţii: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Candela mi s-a stins, nu am undelemn de fapte bune cu care să o pot aprinde, unde dar voi alerga eu, ticălosul, îngreunat de somnul păcatului, când mă va ajunge pe neaşteptate ceasul morţii. Să nu aud şi eu ca fecioarele cele nebune glasul înfricoşător al Mirelui: Nu te cunosc! Ajută-mă dar, neadormitul meu păzitor, ca să-mi umplu vasul sufletului meu cu untdelemnul faptelor bune, iar mai vârtos cu milostenia şi smerenia. Iar acum, primeşte această cântare de la mine:
Bucură-te, cel ce pururea mă inspiri să-L am în mintea mea numai pe Domnul Iisus;
Bucură-te, cel ce înviezi în inima mea porunca dragostei pentru Domnul meu cel Preabun;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să-L iubesc pe aproapele meu cu o adevărată dragoste plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce mă înveţi ca pe semenii mei nu numai cu limba sau cuvântul, ci şi cu fapta şi cu adevărul să-i iubesc;
Bucură-te, cel ce sădeşti în mine dorinţa de a-i ajuta în toate nevoile;
Bucură-te, cel ce mă povăţuieşti să-i mângâi pe cei necăjiţi şi să-i apăr pe cei asupriţi;
Bucură-te, cel ce-mi pleci inima să împart săracilor din avuţiile mele;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să fiu gata să-mi pun şi sufletul pentru prietenii mei, potrivit poruncii Mântuitorului;
Bucură-te, cel ce-mi închizi ochii ca să nu văd greşalele fratelui meu;
Bucură-te, cel ce nu îngădui să osândesc pe aproapele meu care alunecă spre păcat;
Bucură-te, cel ce eşti floare a Împărăţiei Cerurilor;

Bucură-te, cel ce eşti blândeţea care alungă frica;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 12-lea

Ţi s-a dat har de la Atotputernicul Dumnezeu, Sfinte Îngere, acoperişul meu, să mă păzeşti în toate căile mele, să nu se lovească piciorul meu de vreo piatră de poticnire, până când mă voi înfăţişa înaintea lui Hristos-Dumnezeu pe Care cu netăcute glasuri toate puterile cereşti îi laudă cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Laud milostivirea ta cea vrednică de mirare şi pogorământul tău cel mare, cela ce eşti minte repede mişcătoare şi slugă nematerialnică a Domnului; cel ce nu te îngreţoşezi de păcatele mele urât mirositoare şi nu încetezi să aduci pentru mine nevrednicul, sfintele tale rugăciuni către Preasfântul Dumnezeu, Cel ce este în Trei Ipostasuri, ca să nu pier în veci, ci să moştenesc Împărăţia Cerească. Binevoieşte dar să primeşti, din sufleteştile mele vistierii, cântările de laudă ce le aduc ţie:
Bucură-te, cel ce mă îndepărtezi de păcate prin aducerea aminte de înfricoşătoarea judecată a lui Dumnezeu ce va să fie;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să-mi pregătesc sufletul ca pe o mireasă întru întâmpinarea Preafrumosului Mire Hristos;
Bucură-te, cel ce de-a pururea doreşti să mă întocmeşti ca pe o vrednică cămară de nuntă;
Bucură-te, cel ce neîncetat mă înveţi să-mi aprind candela sufletului meu, ca împreună cu fecioarele cele înţelepte şi cu sufletele drepţilor să intru în locaşul bucuriei;
Bucură-te, cel ce mă îndemni să-mi spăl îmbrăcămintea mea cea murdară de păcate;
Bucură-te, cel ce mă ajuţi să mă îmbrac în veşmântul neprihănirii şi al curăţeniei;
Bucură-te, cel ce mijloceşti la înfricoşătoarea Judecată a lui Hristos să mă învrednicesc să stau de-a dreapta Sa;
Bucură-te, cel ce implori bunăvoinţa lui Dumnezeu ca să mă numere cu ceata aleşilor Săi;
Bucură-te, cel ce îndemni şi pe vieţuitorii Cerului ce sunt împreună cu tine, să se roage Domnului, ca să mă sălăşluiască împreună cu ei în Împărăţia Sa;
Bucură-te, păzitorul meu cel bun şi treaz;
Bucură-te, cel ce eşti bun înainte stătător, un cald folositor şi rugător pentru mine, păcătosul;
Bucură-te, cel ce după Dumnezeu şi după Preasfânta Fecioară eşti puternica mea nădejde;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, luminată prea slăvită şi înţelegătoare, Îngere ai lui Dumnezeu, primeşte această cântare de mulţumire şi de cerere, iar când va fi să mă scol din pământ ca să stau la Judecată, arată-ţi milostivirea asupra mea, a păcătosului, să stai lângă mine, plin de linişte şi de bucurie, luând de la mine frica cu nădejdea mântuirii, ca să mă învrednicesc să cânt împreună cu tine în lăcaşurile Raiului, în vecii vecilor Împăratului Slavei, Celui mai înainte de veci: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1
Sfinte Îngere, cel ce eşti trimis din ceruri ca să mă păzeşti şi să mă călăuzeşti în toată viaţa mea, cad înaintea ta şi mă rog: tu însuţi mă călăuzeşte şi mă înţelepteşte ca să încep a-ţi aduce din toată inima, cu toată dragostea şi osârdia, aceste cântări de laudă:
Bucură-te, Îngere al lui Dumnezeu, înainte stătătorul meu în faţa Presfintei Treimi;
Bucură-te, slugă cerească a Domnului celui ce împărăţeşte peste toată făptura;
Bucură-te, împreună vieţuitorule cu slugile Lui cele înţelegătoare şi nematerialnice;
Bucură-te, cel ce faci pururea voia Stăpânului;
Bucură-te, cel ce ai primit de la Dumnezeu poruncă şi putere ca să păzeşti sufletul meu;
Bucură-te, cel ce niciodată nu te depărtezi de mine, păcătosul;
Bucură-te, cel ce pururea petreci cu mine, nevrednicul;
Bucură-te, cel ce mă păzeşti în toate căile mele;
Bucură-te, cel ce îmi călăuzeşti paşii spre Sfintele biserici;
Bucură-te, cel ce mă fereşti de toată răutatea;
Bucură-te, cel ce mi-ai fost dat de Dumnezeu ca păzitor pe căile vieţii mele;
Bucură-te, îndrumătorul vieţii mele cel prea bun;
Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!

Condacul 1
Sfinte Îngere, cel ce eşti ales de Domnul Dumnezeu spre paza sufletului meu, eu, nevrednicul, îndrăznesc să-ţi aduc cântări de laudă, iar tu, ca cel ce ai îndrăzneală către Împăratul Cerului, apără-mă de duşmanii văzuţi şi nevăzuţi, izbăveşte-mă de toate nevoile şi necazurile, ca să strig ţie: ***Bucură-te, Îngere al Domnului, neadormitul meu păzitor!***

După aceasta se zice această:

Rugăciune

O, Sfinte Îngere, păzitorul şi acoperitorul meu cel bun, cu inimă zdrobită şi cu suflet îndurerat stau înaintea ta şi mă rog: auzi-mă pe mine, păcătosul orb al lui Dumnezeu, care am plâns mult şi cu lacrimi amare strig: să nu pomeneşti fărădelegile şi nedreptăţile cu care eu, ticălosul, te mânii în toată ziua şi în tot ceasul, săvârşind fapte murdare în faţa Ziditorului meu Dumnezeu. Fii mie milostiv şi nu te depărta de mine, spurcatul, până va veni vremea sfârşitului meu. Trezeşte-mă din somnul păcatului şi ajută-mă cu rugăciunile tale să-mi petrec fără prihană cealaltă vreme a vieţii mele şi să fac roade vrednice de pocăinţă, păzeşte-mă de căderile în păcate de moarte, ca să nu pier în deznădejde şi să nu se bucure vrăjmaşul de pierzarea mea.

Ştiu cu adevărat şi cu gura mărturisesc că nu este nimeni ca tine, sfinte Îngere, prieten şi înainte stătător, apărător şi biruitor. Stând în faţa Prestolului dumnezeiesc, roagă-te pentru mine, netrebnicul şi decât toţi mai păcătosul, ca să nu-mi ia sufletul în ziua când nu mă aştept şi în ceasul când săvârşesc cele rele. Ci stai înainte, rugând pe Preamilostivul Dumnezeu şi Domn să-mi ierte păcatele pe care le-am făcut în viaţa mea cu fapta, cu cuvântul şi cu toate simţurile mele; şi cu judecăţile pe care le ştie să mă mântuiască; să mă pedepsească aici după negrăita Sa milă, dar să nu mă vădească la dreapta Judecată şi să nu mă dea chinurilor veşnice. Să mă învrednicească să duc roadă de multă pocăinţă, ca să primesc cu

vrednicie Dumnezeiasca Împărtăşanie. Pentru aceasta mai vârtos mă rog şi un asemenea dar cu toată osârdia doresc.

Iar în înfricoşatul ceas al morţii să fii lângă mine, bunul meu păzitor, alungându-i pe întunecaţii demoni care vor veni să înfricoşeze cutremuratul meu suflet. Apără-mă de cursele lor când va fi să trec prin vămile văzduhului pentru ca, păzit de tine, fără durere să ajung în Raiul, cel dorit de mine, unde feţele Sfinţilor şi ale Cereştilor Puteri laudă Prea cinstitul şi Prea slăvitul Nume în Treime mărit a lui Dumnezeu: al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Căruia I se cuvine cinstea şi închinăciunea în vecii vecilor. Amin!

Ierom. Ghelasie Gheorghe: "Acatistul Sfântului Înger păzitor"

(Se citeşte individual ca Pravilă, Zilnic sau cel puţin o dată pe săptămână).

Obişnuitul început.

Condac 1
Chipului îngeresc îi aducem cinstirea cuvenită, prin tine Îngerul păzitor, care cobori din cele de sus la noi cele de jos, ca Cerul şi pământul să se întâlnească şi aşa să cântăm: ***Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!***

Icos 1
Cerul este chipul îngeresc şi pământul este chipul omenesc, care în chipul lui Hristos se unesc şi aşa toată Zidirea cu Făcătorul Însuşi vorbeşte.
Sfinte Îngere, la naşterea mea tu m-ai ales;
Sfinte Îngere, la naşterea mea tu m-ai cerut Domnului;
Sfinte Îngere, tu m-ai câştigat să-ţi fiu ascultător;
Sfinte Îngere, cu tăria ta cerească m-ai împuternicit;
Sfinte Îngere, cu iubirea ta m-ai îmbrăcat;
Sfinte Îngere, în braţele tale m-ai luat din mâinile lui Dumnezeu;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 2

Din pântecele mamei mi-ai purtat de grijă şi mereu mi-ai vorbit în taină de cele de sus, şi de atunci eu ştiu de cântarea cu tine de: ***Aliluia!***

Icos 2

Atât de multe m-ai învăţat şi venit în viaţă tu ca pe un copil m-ai crescut, să cunosc şi eu pe Ziditorul a toate.
Sfinte Îngere, ştiai că în viaţa mea voi păcătui;
Sfinte Îngere, credeai însă şi în întoarcerea mea;
Sfinte Îngere, iubire ce nu se împuţinează de nimic;
Sfinte Îngere, râvnitor să mă câştigi şi pe mine Domnului;
Sfinte Îngere, neobosit de a mă scoate din cele rele;
Sfinte Îngere, ocrotitor în orice clipă;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 3

Cum tu, cel mai luminos ca Soarele, vii la mine cel pământesc şi întunecat?... O, iubire de cer, se cuvine şi eu să cânt cu iubire: ***Aliluia!***

Icos 3

O, prea răbdătorule Sfinte Îngere, care nu te scârbeşti de puţinătatea minţii, de nesimţirea inimii şi de toate patimile şi neputinţele mele.
Sfinte Îngere, milă cerească pe pământ;
Sfinte Îngere, răbdare de sus fără margini;
Sfinte Îngere, credinţă neclintită a mântuirii mele;
Sfinte Îngere, nădejde în îndreptarea omului;
Sfinte Îngere, rugător pentru iertarea păcatelor;
Sfinte Îngere, ajutătorul cel mai sigur;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 4

Mare dar sunteţi voi Îngerii pentru noi, oamenii, că datorită păcatului cu grele înşelări suntem pândiţi la orice pas şi prin voi acestea se risipesc, ca să putem cânta: ***Aliluia!***

Icos 4

Ajută-mă şi pe mine, Sfinte Îngere păzitor, să nu rămân în patimile mele şi roagă-te Preabunului Dumnezeu să-mi fie Îndurător.
Sfinte Îngere, ce zi şi noapte mă păzeşti;
Sfinte Îngere, ce eşti martor la toate ale mele;
Sfinte Îngere, ce adesea te întristezi de mine;

Sfinte Îngere, ce-ţi acoperi ochii la stricăciunea mea;
Sfinte Îngere, ce-mi suporţi neruşinările;
Sfinte Îngere, ce nu mă lepezi de la faţa ta;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 5
Mereu mă îndemni să devin un adevărat credincios, să-mi fac ascultarea şi datoria cu toată sinceritatea, să-mi las toate vicleşugurile şi răutăţile, ca să cânt: ***Aliluia!***

Icos 5
O, Sfântul meu Înger, cum ai vrea să mă vezi cu chipul adevărat pe care mi l-a dat Dumnezeu şi cum te-ai bucura să fiu şi eu un următor ţie!
Sfinte Îngere, mulţumesc pentru iubirea ta cerească;
Sfinte Îngere, credinţa ta că şi eu mă voi mântui mă arde;
Sfinte Îngere, aşteptarea ta că mă voi îndrepta mă doare;
Sfinte Îngere, iertarea ta mă copleşeşte;
Sfinte Îngere, cu adevărat mă văd prin tine;
Sfinte Înger, îmi dau seama cine sunt;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 6
Zilele trec şi mă apropii de mormânt, şi îmi văd „goliciunea“ vieţii mele şi mă înspăimântez, tu, Sfântul meu Înger, fiind încurajarea mea, prin cântarea de: ***Aliluia!***

Icos 6
Lumea veşniciei este „foc şi ardere” şi ce voi rămâne eu cel stricăcios? Sfinte Îngere, fii cu mine mereu.
Sfinte Îngere, ce mă fac eu că nu am împlinirea vieţii;
Sfinte Îngere, cum să rămân fără rod;
Sfinte Îngere, cum să trec în veşnicie fără „haina nemuririi“;
Sfinte Îngere, mă îngrozesc că nu voi fi primit;
Sfinte Îngere, mă cutremur de dreapta Judecată;
Sfinte Îngere, mă ruşinez amarnic;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 7
O, Sfântul meu Înger, din mâinile lui Dumnezeu m-ai luat, la Dumnezeu să mă duci, ca unul ce ai îndrăzneală, prin cântarea de: ***Aliluia!***

Icos 7
Dacă tu, Sfântul meu Înger, mă „îmbraci“ cu chipul tău, aşa voi putea şi eu să trec „hotarul mântuitor“.
Sfinte Îngere, să nu te întorci fără mine la Cer;
Sfinte Îngere, să nu mă laşi în locul celor pierduţi;
Sfinte Îngere, roagă-te mai mult ca oricând pentru mine;
Sfinte Îngere, cere lui Dumnezeu iertarea mea;
Sfinte Îngere, prin sfinţenia ta să-mi împlinesc drumul vieţii;
Sfinte Îngere, prin iubirea ta ajung la liman;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 8 (de 3 ori)
O, Sfântul meu Înger păzitor, iubirea coborâtă din Cer, ridică-mă şi pe mine cel pământesc la Împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum este ultima împlinire, ca şi eu să cânt: ***Aliluia!***

Se citesc iarăşi:

Icos 1
Cerul este chipul îngeresc şi pământul este chipul omenesc, care în chipul lui Hristos se unesc şi aşa toată zidirea cu Făcătorul Însuşi vorbeşte.
Sfinte Îngere, la naşterea mea tu m-ai ales;
Sfinte Îngere, la naşterea mea tu m-ai cerut Domnului;
Sfinte Îngere, tu m-ai câştigat să-ţi fiu ascultător;
Sfinte Îngere, cu tăria ta cerească m-ai împuternicit;
Sfinte Îngere, cu iubirea ta m-ai îmbrăcat;
Sfinte Îngere, în braţele tale m-ai luat din mâinile lui Dumnezeu;
Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!

Condac 1
Chipului îngeresc îi aducem cinstirea cuvenită, prin tine Îngerul păzitor, care cobori din cele de sus la noi cele de jos, ca Cerul şi pământul să se întâlnească şi aşa să cântăm: ***Sfinte Înger păzitor, bucuria duhovnicească!***

(text apărut în volumul Ierom. Ghelasie, "Isihasm", ed. Platytera, Bucureşti, 2007, pp. 119-123).

Îngerii sunt cu noi la masă când noi mâncăm din mâncare cu rugăciune şi mulţumire

Cât de des ne îmbolnăvim numai din aceea că nu ne rugăm înainte de masă şi nu chemăm binecuvântarea lui Dumnezeu asupra mâncării. Înainte, oamenii făceau toate cu rugăciunea pe buze: când arau se rugau, de asemenea şi semănatul şi secerişul grânelor îl făceau tot cu rugăciune.

Acum noi nu mai cunoaştem ce fel de oameni au pregătit ceea ce noi mâncăm, fiindcă de multe ori alimentele sunt pregătite cu cuvinte de hulă, cu batjocură şi blasfemie. De aceea neapărat trebuie să stropim cu aghiasma de la Bobotează deoarece ea sfinţeşte totul şi se poate mânca ceea ce am pregătit fără să ne tulburăm.

Tot ceea ce mâncăm noi este darul lui Dumnezeu pentru noi, oamenii; prin mâncarea pe care o mâncăm, toată natura şi lumea îngerească slujeşte omului. Pentru aceasta, înainte de masă trebuie să ne rugăm în mod deosebit. Nu în zădar noi spunem: „Să ai înger la masă!”. Şi cu adevărat îngerii sunt cu noi la masă când noi mâncăm din mâncare cu rugăciune şi mulţumire.

(Extras din Alexandru Trofimov, “Sfântul Serafim de Vârâţa. Patericul Vârâţei“, Editura Biserica Ortodoxă, Galaţi, 2003)

Rugăciunile de la vremea mesei

Rugăciunea înaintea gustării de dimineață

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

Rugăciunea după gustarea de dimineață

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Rugăciunea înaintea mesei de prânz

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

Rugăciunea după masa de prânz

Mulțumim Ție, Hristoase Dumnezeul nostru, că ne-ai săturat pe noi de bunătățile Tale cele pământești. Nu ne lipsi pe noi nici de cereasca Ta Împărăție; ci precum în mijlocul ucenicilor Tăi ai venit, Mântuitorule, pace dându-le lor, așa vino și la noi și ne mântuiește.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Rugăciunea înainte de cină

Mânca-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul, iar cei ce-L caută pe Dânsul, vii vor fi inimile lor în veacul veacului.

Rugăciunea după cină

Veselitu-ne-ai pe noi, Doamne, întru făpturile Tale și întru lucrul mâinilor Tale ne-am bucurat. Însemnatu-s-a peste noi lumina feței Tale, Doamne. Dat-ai veselie în inimile noastre, din rodul grâului, al vinului și al untdelemnului, ce s-au înmulțit. Cu pace ne vom culca și vom adormi, căci Tu, Doamne, îndeosebi, întru nădejde ne-ai așezat.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

(Extras din Sfinte rugăciuni ale creștinului ortodox, Mănăstirea Sihăstria Putnei, 2006)

Îngerii şi Sfânta Liturghie

Îngerii buni umplu spaţiile cereşti şi pământeşti, spirite pure, raţionale, duhuri slujitoare, pregătite în orice clipă:

- ***să ajute omului,***
- ***să influenţeze gândurile lui în bine,***
- ***să activeze voinţa sa spre săvârşirea faptelor caritabile,***
- ***să îndrepte omul pe calea mântuirii şi***
- ***să-i înalţe inima către Dumnezeu.***

Dacă Vechiul Testament ne vorbeşte adesea despre îngeri, Noul Testament, prin Iisus Hristos, ne descoperă prezenţa îngerilor în nemijlocita apropiere a oamenilor.

Momentele cele mai însemnate din viaţa Mântuitorului sunt punctate de această prezenţă angelică. Am putea afirma chiar că este o continuă anghelofanie (arătare de îngeri):

- ***La Buna Vestire,***
- ***la naşterea lui Iisus,***
- ***la fuga în Egipt,***
- ***în pustia Carantanei – după înfrângerea ispititorului - ,***
- ***în grădina Ghetsimani,***

- ***la înviere şi***
- ***la înălţare.***

Acestea sunt momente pe care le cunoaştem din relatarea Sfintei Scripturi.

Dar câte momente din viaţa lui Iisus Hristos vor fi fost, în care prezenţa îngerilor se va fi arătat o realitate, despre care însă nu ştim nimic, ***ca să nu mai pomenim de textele sacre unde însuşi Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte despre îngeri, de care Fiul Omului va fi însoţit la a doua Sa venire.***

Şi dacă Sfânta Liturghie este actualizarea vieţii lui Iisus Hristos, de la naşterea Sa şi până la înălţare, este firesc ca prezenţa îngerilor să nu lipsească, nu doar din simbolistica liturgică şi din textele Liturghierului
(carte care conţine slujba Liturghiei), ci din însăşi sfânta slujbă a Liturghiei.

Mai mult, dacă mărturisim că Iisus Hristos este o prezenţă tainică, dar reală, ascunsă sub forma smerită a pâinii şi a vinului sfinţit, atunci trebuie să credem şi aceea că în nemijlocita apropiere a Fiului lui Dumnezeu ***"Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat"*** devenit om **"pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire"**, stau ***"mii de arhangheli şi zeci de mii de îngeri, heruvimii cei cu ochi mulţi şi serafimii cei cu câte şase aripi, care se înalţă zburând…".***

Fireşte, textul liturgic acum citat nu este singurul care ne aminteşte despre prezenţa îngerilor la Sfânta Liturghie.

O privire de ansamblu asupra Liturghiei şi a Liturghierului, începând cu primele rugăciuni pe care le rosteşte slujitorul sfinţit şi până la ultimele, ne va convinge, odată mai mult, **că Liturghia este o lume cerească, în care, în apropiere de Dumnezeu Cel în Treime lăudat, mărit şi închinat, şi de sfinţi, îngerii se roagă împreună cu credincioşii, iar prezenţa lor la Sfânta Liturghie este o realitate tulburătoare şi sfântă, mai presus de orice îndoială.**

Astfel, odată cu rugăciunile începătoare, care premerg Sfintei Liturghii,

- *invocarea întreit-sfântă:* ***"Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte…" este inspirată din cântarea îngerilor, din vedenia profetului Isaia.***
- *Închinându-se preotul la icoana Maicii Domnului, îi invocă ajutorul şi o fericeşte* ***"ca şi oarecând Gavriil, mai marele voievod al celor fără de trup".***

- *În faţa icoanei Învierii preotul zice: **”Învierea Ta Hristoase,…îngerii o laudă în ceruri…”.***
- *La Proscomidie (prima parte a Liturghiei, slujită în taină, când preotul pregăteşte darurile, pâinea şi vinul, aduse pentru consacrare), pe disc, preotul pune în partea stângă a Sfântului Agneţ (Mielul lui Dumnezeu, Hristos) părticele, scoase din prescură, pentru cele nouă cete ale îngerilor.*
- *Când începe Liturghia, preotul, după ce rosteşte rugăciunea **“Împărate Ceresc”**, intonează de două ori mesajul îngerilor: **“Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bună voire”.***
- *La intrarea cu Evanghelia prin uşile împărăteşti, preotul se roagă**:”…Cel ce ai aşezat în ceruri cetele îngerilor şi ale arhanghelilor spre slujba slavei Tale, fă ca împreună cu intrarea noastră să fie şi intrarea sfinţilor îngeri, care slujesc împreună cu noi şi împreună slăvesc bunătatea Ta…”.***
- *Când urmează cântarea cea întreit-sfântă, sau îngerească (la care* ne-am *referit deja), rugăciunea ‘‘Sfinte Dumnezeule…’’ este cântată. În acest moment liturgic preotul rosteşte în taină: **“Cel ce cu glas întreit-sfânt eşti lăudat de serafimi şi slăvit de heruvimi şi de toată puterea cerească închinat…”.** Iar când preotul merge către scaunul cel de sus zice: **“Binecuvântat eşti pe scaunul slavei Tale, Cel ce şezi pe heruvimi…”.***
- *La rugăciunea întâia pentru credincioşi, preotul zice în taină: **“Mulţumesc Ţie, Dumnezeul Puterilor”** (Puterile fiind din cele nouă cete îngereşti).*
- *Urmând rugăciunea şi cântarea heruvimică, preotul se roagă în taină: **“…a sluji Ţie este lucru mare şi înfricoşător chiar şi pentru puterile cele cereşti…Care Te porţi pe scaunul, Domnul serafimilor…” .** Iar după* aceea: ***“Noi care pe heruvimi cu taină închipuim şi făcătoarei de viaţă Treimi întreit-sfântă cântare aducem, toată grijă cea lumească să o lepădăm…”** (acest text se cântă în acelaşi timp şi în biserică), preotul sau* diaconul rostind în continuare: ***“Ca pe Împăratul tuturor, să primim pe Cel înconjurat în chip nevăzut de cetele îngereşti…”.***
- Apoi, la ectenia cererilor, înaintea de prefacerea Darurilor, cerem de la Domnul: ***“Înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor al sufletelor şi al trupurilor noastre…” .***
- *La rugăciunea ‘‘Cu vrednicie şi cu dreptate…’’ (sau cântarea îngerească): **“Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot! Plin este cerul şi pământul de mărirea Ta, Osana întru cei de sus…”**, preotul se roagă în taină: **“Cu aceste fericite Puteri şi noi, Iubitorule de oameni, Stăpâne, strigăm şi grăim: Sfânt eşti şi Preasfânt, Tu şi Unul –Născut Fiul Tău şi Duhul Tău cel Sfânt…”.***

- *Urmează Axionul, imn închinat Maicii Domnului:* ***"Cuvine-se cu adevărat să te fericim…Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai marita fără de asemănare decât serafimii…"****, imn în care Născătoarea de Dumnezeu este fericită ca o Împărătească a îngerilor şi a oamenilor.*
- *Până la sfârşitul Liturghiei se mai pomeneşte îngerul păzitor, la ectenia cererilor, rostită după prefacerea Darurilor.*
- *După încheierea Liturghiei, dezbrăcându-se de sfintele veşminte, preotul zicând rugăciunea:* ***„Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, în pace…"*** *mai spune o dată rugăciunea îngerească:* ***"Sfinte Dumnezeule…"*** *(de trei ori) şi alte rugăciuni, care se termină cu repetarea părţii a doua din Axion:****"Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai marită fără de asemănare decât serafimii…".***

Astfel, de la începutul Liturghiei şi până la sfârşitul ei, îngerii nu numai că sunt mereu pomeniţi, dar prezenţa lor nevăzută este nelipsită, reală, dar tainică, în şi la dumnezeiasca slujba a Liturghiei, numită pe drept cuvânt "Cerul pe pământ".

Şi, dacă este aşa, atunci cu câtă pregătire sufletească şi trupească, morală şi spirituală, cu câtă evlavie şi smerenie se cuvine nouă a păşi la sfânta şi dumnezeiasca slujbă a Liturghiei?

Părintele Gabriel Cernăuţeanu – Meditaţii

Un Înger prezent la Dumnezeiasca Liturghie

Sf. Liturghie este fapta cea mai sfântă a credinței creștine, nu ai putea să faci nimic spre marea slavă a lui Dumnezeu și ceva mai de folos pentru sufletul tău, decât ascultarea cu credință și evlavie cât mai des a Sf. Liturghii.

La o priveghere, un oarecare preot, după ce a început Proscomidia, se chinuia să citească numele de pe pomelnice la o lumânare de ceară. Dar, dintr-odată, a observat că lumina de la lumânare, care era alături de el, a devenit foarte puternică. Atunci s-a întrebat în sinea sa: „Cum este cu putință asta? Cum luminează acum mai tare lumânarea?”. Dar când și-a ridicat capul, a văzut înaintea sa, la vreo trei-patru metri, stând un Înger cu mult respect și evlavie.

La început a încremenit, a devenit ca o statuie de marmură și i-a trebuit multă vreme să-și revină. Însă prezența Îngerului i-a îndulcit sufletul în așa măsură, încât umilința, mărindu-se treptat înlăuntrul său, a pricinuit multă dulceață sufletului său și o unire cu sfântul Înger ce era de față. Și Îngerul fiind de față, a sfârșit Proscomidia, după care a spus: „Binecuvântată este Împărăția…”. Și a început Dumnezeiasca Liturghie. Iar sfântul Înger a stat lângă preot până ce a sfârșit și consumarea Sfintelor.

Preotul nu-și putea stăpâni emoția, umilința și teama, care-l cuprinseseră în fața acestei prezențe îngerești, pentru că era un fapt care i se întâmpla pentru prima dată în viața sa. De altfel, aceste evenimente se petrec – nu știu, poate greșesc – o dată său de două ori în viața unui preot evlavios și smerit.

Cu siguranță vor exista și alți preoți evlavioși și plini de Har, care au experiențe dumnezeiești, poate și mai des!

Preotul a rămas în biserică. Nu s-a dezbrăcat, ci s-a așezat pe un scaun în Sfântul Altar și plângea mereu. Plângea și nu-și putea reveni din umilința, teama și

zdrobirea ce-l stăpâneau. Și a rămas așa pentru multă vreme, desfătându-se cu emoție și smerenie de toate cele pe care le-a trăit în timpul Dumnezeieștii Liturghii în prezența Sfântului Înger.

Starețul său, care se distinge prin discernământul și sfințenia vieții sale, mi-a adeverit adevărul acestui fapt.

De atunci credința acestui preot a devenit stâncă neclintită, iar Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea cu multă frică și cutremur.

Sursa: marturieathonita.ro

Arhim. Arsenie Papacioc: De ce nu daţi atenţie mai multă îngerului păzitor?

Noi prin Botez, am primit haruri deosebite, avem şi înger păzitor. ***De ce nu daţi atenţie mai multă îngerului păzitor?*** Ştiţi, frăţiile voastre, ce spune într-un loc: „Este cu neputinţă să nu mori dacă vezi un înger în adevărata lui lumină!”.

Îngerul este cu noi, ne păzeşte. Hristos S-a întrupat în chip de om, de vierme, în adâncul mizeriei omeneşti, nu ca să anihileze fiinţa omenească, ci s-o transfigureze.

Aţi văzut ce scrie la Canonul îngerului păzitor: „Sfinte îngere, fă rugăciuni de obşte cu îngerii toţi pentru mine, păcătosul!”. Şi îngerul păzitor se roagă cu toţi îngerii, că nu-l refuză, nu-i răspunde: „Nu vreau!”. Adică este o unitate nemaipomenită, Îi place lui Dumnezeu să fie rugăciune şi îngerii toţi sunt una cu plăcerile lui Dumnezeu.

Dar mai spune într-un loc aşa: „Dacă diavolul s-ar fi întruchipat în om, cu degetul mic ar fi putut răsturna pământul, dacă ar fi avut puterea de la început”. Dar nu mai are putere decât numai vârful cozii mişcă, restul nu mai are, i-a omorât-o Hristos. Dar îi este îngăduit să ne ispitească pe noi, ca, ispitindu-ne, noi să ne încununăm, să ne trezim, să vedem cine suntem. Dracul joacă un rol de mântuire indirect.

(Arhim. Arsenie Papacioc, Cuvânt despre bucuria duhovnicească, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2003, pp. 199-200)

Părintele Sofian - Ce bine ar fi dacă n-ar fi păcatele pe lume!

Toată lumea este plină de păcate. Suntem ca între mii şi milioane de microbi. Ne dăm seama în ce mediu suntem şi totuşi stăm, rămânem pe loc. Ce bine ar fi dacă n-ar fi păcatele pe lume! Am fi ca îngerii - curaţi, străvezii, luminoşi… Dar din nefericire există păcatul, şi este lăsat în acest ansamblu universal chiar de la începutul omenirii. Primii oameni au greşit faţă de Dumnezeu, şi după ei, ceilalţi toţi.

Păcatul, ca definiţie, este călcarea legii lui Dumnezeu cu voinţa şi cu ştiinţa. Suntem conştienţi că este rău, dar facem păcatul din interese meschine sau din cauza nimicurilor care ne înconjoară, precum şi din cauza libertăţii cu care am fost înzestraţi de la început. Suntem liberi să facem orice pe pământul acesta. Dar, pentru orice faptă a noastră, vom da seama. Este în Evanghelie un cuvânt cumplit de adevărat: „În zilele acelea, oamenii vor da seama pentru orice cuvânt deşert spus în viaţă”. Orice cuvânt, orice prostie, orice viclenie se înregistrează undeva, şi cândva vom fi confruntaţi cu noi înşine şi cu ceea ce am spus odată în viaţă. Nu este de glumă. Această vorbă deşartă este o stare de păcat, în care alunecăm foarte des.

Păcatul este aşadar, călcarea legii lui Dumnezeu, cu ştiinţa şi voinţa, pe baza libertăţii noastre depline. Putem face orice, suntem liberi. Ni se pare că nu ne urmăreşte nimeni, şi aceasta ne încurajează parcă la păcat…

(Extras din “Părintele Sofian, duhovnicul”, Editura Bizantină, Bucureşti 2012, p. 208)

Arhim. Cleopa Ilie - De ce ne închinăm la sfinţi şi la îngeri?

Sectarul: Pentru care pricină voi, ortodocşii, vă închinaţi la îngeri şi la sfinţi şi îi puneţi pe ei mijlocitori către Dumnezeu pentru mântuirea voastră? Căci nu există decât un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, Iisus Hristos. Apostolul ne învaţă clar în această privinţă: Unul este Dumnezeu, Unul este şi Mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni: omul Hristos Iisus (I Tim. 2, 5). Deci nici îngerii, nici sfinţii, nimeni în afară de Hristos nu poate mijloci de la Dumnezeu mântuirea noastră.

Preotul: Ascultă, omule, noi nu ne închinăm la sfinţi şi la îngeri ca şi lui Dumnezeu. Închinarea pe care o aducem noi sfinţilor şi îngerilor este numai o cinstire (venerare), iar lui Dumnezeu ne închinăm şi îi slujim cu desăvârşită închinare, care se mai numeşte şi „latrie" sau „adorare". Noi venerăm pe sfinţii lui Dumnezeu pentru că ei sunt prieteni şi casnici ai lui Dumnezeu, după cum este scris: Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc (Ioan 15, 14).

(Extras din Arhim. Cleopa Ilie, Călăuză în credinţa ortodoxă, Editura Mănăstirea Sihăstria, Ediţia a V-a 2010, p. 147)

Arhim. Cleopa Ilie - Creştinul trebuie să imite pe sfinţi şi pe îngeri

- Cum trebuie să colaboreze creştinul cu îngerul său păzitor, pentru a ajunge întru Împărăţia lui Dumnezeu?

- Creştinul trebuie să imite pe sfinţi şi pe îngeri, ca să fie numărat în cer împreună cu sfinţii şi cu îngerii. Adică, să-L slăvească neîncetat pe Dumnezeu, să-L laude şi să-I mulţumească totdeauna pentru toate, să-L asculte, să păzească poruncile Lui, să-L iubească pe Dumnezeu, să iubească pe toţi oamenii şi să ducă întru toate viaţă creştinească.

Precum îngerul este slujitor al lui Dumnezeu şi îl păzeşte pe om întru căile sale (Ps. 90, 11) şi precum îngerul se supune voii lui Dumnezeu (Ps. 102, 20-21), la fel trebuie să facă şi omul credincios. Să se supună lui Dumnezeu şi să facă voia Lui.

Şi dacă îngerul se bucură de întoarcerea păcătosului la pocăinţă (Luca 15, 7-10), aşa se cuvine să facă şi omul credincios. Să se bucure de întoarcerea celor răi la pocăinţă.

Dacă îngerii se îngrijesc de mântuirea oamenilor şi le ajută (Fac. 24, 7; Ps. 90, 11-12; Ps. 33, 7; Matei 4, 6), aşa să facă şi creştinii, mai ales păstorii de suflete; să se îngrijească în tot chipul de mântuirea şi întoarcerea la pocăinţă a sufletelor omeneşti.

Îngerii slăvesc neîncetat pe Dumnezeu, după cuvântul psalmistului: „Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea; pururea lauda Lui în gura Mea” (Ps. 33, 1).

Şi dacă îngerul este pururea veghetor spre tot lucrul bun, apoi şi omul credincios este dator neîncetat să vegheze cu mintea sa şi să ia aminte că „potrivnicul nostru, diavolul, umblă ca un leu, căutând pe cine să înghită” (I Petru 5, 8).

Aşa de va face tot creştinul, se va afla împreună lucrând cu îngerul său păzitor la săvârşirea tuturor faptelor bune.

(Arhimandrit Ilie Cleopa, Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 5, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 90-91)

Arhim. Cleopa Ilie - Puterea îngerului de la Botez

Atunci, în ceasul morţii, are mare îndrăzneală îngerul de la Botez. Când vine acesta, toţi se dau la o parte.

Îngerul pe care îl avem de la Sfântul Botez are mare putere. De aceea, când vă rugaţi acasă, după ce aţi terminat rugăciunile, să faceţi şi câteva închinăciuni la îngerul pe care-l aveţi de la Botez şi să ziceţi aşa: „Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul (păcătoasa)!”

Pentru că acest înger nu numai că ne păzeşte acum, dar el ne păzeşte şi în vremea morţii, el călătoreşte cu noi prin vămile văzduhului, până la 40 de zile, şi îl avem de la dumnezeiescul Botez mare ocrotitor. Dacă nu ar fi el, diavolul ar face cu noi ce ar vrea.

(Arhimandrit Cleopa Ilie, Drumul sufletului după moarte)

Pr. Gheorghe Calciu – câteva cuvinte despre îngerul păzitor

Am să vă spun o scurtă istorioară despre îngerul păzitor al unui copil care i-a fost încredinţat grijii lui. Am citit această poveste în Fraţii Karamazow a lui Dostoiewski.

Când s-a născut o fetiţă, Dumnezeu a trimis îngerul ei păzitor să o apere în toate zilele vieţii ei, până la moarte. S-o păzească de păcate, s-o înveţe, să n-o lase să cadă în ispite grele.

Când fetiţa a crescut, nu a mai ascultat de îngerul ei păzitor. Zadarnic îi sufla la urechea inimii cuvinte bune, degeaba o învăţa milostenia, rugăciunea şi iubirea de semeni. Fata devenea tot mai rea, mai nepăsătoare de suferinţa aproapelui, mai zgârcită şi cu inima prinsă de averea ei. Femeia devenise foarte bogată, nu dădea nici o firimitură de pâine vreunui sărac, ci punea slugile să-i izgonească pe cerşetori cu băţul. Îngerul ei era mereu întristat şi se gândea cu groază ce se va întâmpla cu sufletul femeii la moartea ei.

A venit şi ziua morţii şi a judecăţii femeii. Pentru păcatele ei cele multe şi pentru nemilostivirea ei faţă de săraci şi bolnavi, Dumnezeu a trimis-o în iad să stea în iazul de smoală, unde erau aruncaţi zgârciţii şi nemilostivii. Iar îngerul ei păzitor se plimba pe malul iazului de smoală şi plângea pentru sufletul pierdut şi se zbătea să-şi amintească dacă această femeie a făcut vreun bine în viaţa ei. Şi-a adus aminte că o dată, mergând cu căruţele cu recoltă la oraş pentru a o vinde, femeia a dat un fir de ceapă verde unui cerşetor. Atunci a alergat îngerul la tronul lui Dumnezeu şi căzând cu faţa la pământ, a spus: „Doamne, femeia aceasta a făcut o dată un bine. A dat un fir de ceapă verde unui cerşetor.”

„Bine, i-a spus Dumnezeu, uite aici firul de ceapă, ia-l şi du-te pe malul iazului de smoală. Spune-i femeii să se prindă de firul de ceapă şi trage-o încet afară din iaz. Să fii cu grijă că firul de ceapă este foarte subţire şi se poate rupe uşor.”

Îngerul a luat firul de ceapă şi s-a dus pe malul lacului. A strigat-o pe femeie şi i-a spus: „Domnul Dumnezeu S-a milostivit de tine şi m-a trimis cu acest fir de ceapă pe care tu l-ai dat odată unui cerşetor. Apucă-te cu grijă de el ca să nu se rupă şi eu am să te trag încetişor afară din iaz.”

Femeia a făcut ce i-a spus îngerul. Acesta a început s-o tragă cu grijă afară din iaz. Când celelalte suflete au văzut că un înger o scoate pe femeie din smoală, s-au agăţat de poala rochiei ei gândind că îngerul le va trage şi pe ele afară. Atunci femeia a început să-i înjure, să-i ocărască şi să-i blesteme, lovindu-i cu picioarele şi strigând: „Lăsaţi-mă în pace, nemernicilor, eu am dat firul de ceapă, nu voi. Duceţi-vă în fundul iazului, blestemaţilor.”

În clipa aceea, s-a rupt firul de ceapă şi femeia a căzut înpoi în iazul de smoală. Şi îngerul a început să plângă din nou cu tristeţe.

V-am spus această povestioară ca să înţelegeţi că, într-adevăr, îngerul păzitor nu ne părăseşte niciodată, că el rămâne mereu credincios misiunii pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o pentru a mântui sufletul, pentru că el iubeşte sufletul încredinţat grijii sale, se roagă pentru el şi-i şopteşte la ureche numai sfaturi bune; el este conştiinţa noastră bună, care ne duce pe drumul mântuirii, dacă îl ascultăm. El se bucură cu bucurie mare când îl ascultăm şi plânge când ne prefacem surzi la sfaturile sale.

Fiecare fiinţă umană, bună sau rea, îşi are îngerul său păzitor. În clipa în care copilul se naşte, îngerul vine la patul lui, trimis de Dumnezeu, ca să-l înveţe, să-l apere de primejdii, de ispitiri, de influenţele rele ale diavolului şi ale oamnilor răi. Aţi observat că, în clipa în care eşti gata să săvârşeşti un păcat, o voce lăuntrică îţi şopteşte: „Nu face asta.” Când un pericol necunoscut te pândeşte, acelaşi înger îţi suflă la ureche: „Nu te duce acolo” sau „Fereşte-te de omul acesta” etc.

Dacă păstrezi în viaţa ta măcar o mică parte din puritatea copilăriei, o mică parte din inocenţa ta, atunci vei auzi glasul îngerului păzitor conducându-te neatins de vicisitudinile vieţii către un mai bun loc în societatea creştină, către o mai bună congregaţie ortodoxă, vei fi apărat de Dumnezeu şi sufletul tău va fi liber de orice frică, incertitudine şi îndoială şi vei avea curajul să înfrunţi nedreptatea, să iubeşti pe aproapele tău şi chiar pe vrăjmaşul tău. Vei păşi în lumina lui Dumnezeu.

Uneori poţi să-ţi vezi îngerul păzitor, nu ca o persoană, ci ca lumină, mai mult spirituală în partea dreaptă a capului tău, ceva deosebit faţă de lumina soarelui sau a unei lămpi. Este o lumină dulce care vine de sus şi-ţi pune în suflet o bucurie neînţeleasă. Atunci să înţelegi că îngerul tău păzitor este acolo, că încearcă să-ţi comunice ceva bun. Spune o rugăciune, curăţeşte-ţi inima şi mintea, amineşte-ţi că ai un prieten, cel mai credincios şi care nu te va părăsi niciodată, nici măcar în momentele tale de păcătuire.

Adu-ţi aminte şi că un mesager al cerului te vizitează şi cântă-i: „Vestesc cu glas mare, grija ta neîncetată pentru mine păcătosul, îngerul meu păzitor; căci, prin necazurile şi ispitirile care tulbură pacea sufletului meu în această lume frământată, tu te arăţi a fi grabnic ajutător şi mângâietor al meu.” (Condacul 6 din Acatistul Îngerului Păzitor)

Îngerul păzitor este de faţă în ultimele clipe ale vieţii noastre, el ne va lua sufletul şi ni-l va apăra de atacurile demonilor care vor spune că le aparţine lor din cauza multelor păcate săvârşite sau nespovedite. Îngerul le va răspunde însă că atâta vreme cât sufletul nu ne-a fost judecat şi condamnat, el aparţine lui Dumnezeu. El ne va lua sufletul şi-l va duce în toate locurile pe unde am trăit şi ne va aminti tot ce am făcut bun sau rău în acele locuri. „Iată, va spune el, aici te-ai rugat, dincolo ai ajutat un bolnav, aici ai dat ceva unui cerşetor, aici ai făcut rău, aici te-ai mâniat, sau ai băut, sau te-ai lăcomit”, astfel că vom vedea toate faptele pe care le-am săvârşit în viaţa noastră. Conduşi de înger, vom vedea locurile de fericire ale sfinţilor şi apoi locurile de durere ale celor păcătoşi, pentru ca să înţelegem că Dumnezeu este drept, dar este şi bun, şi milostiv. Vom descoperi în această călătorie a sufletului sub conducerea îngerului nostru păzitor că şi noi am dat poate, unui sărac, «un fir de ceapă verde» şi îngerul va pleda pentru noi în faţa Judecătorului Suprem.

Şi dacă hotărârea lui Dumneseu, din cauza multelor noastre păcate, va fi împotriva noastră, să nu uităm că îngerul nostru păzitor nu ne va părăsi, chiar dacă am ajuns în «iazul de smoală» şi că va căuta să menţină în noi nădejdea mântuirii din rău până la Judecata din Urmă când Dumnezeu, luând în seamă căinţa noastră, va revărsa mila Lui peste noi şi vom fi mutaţi în Împărăţia Cerurilor, prin rugăciunea îngerului nostru păzitor. Amin.

Arhimandritul Mihail Daniliuc - Îngerul păzitor, bunul meu prieten

Sărbătoarea Sfinților Arhistrategi Mihail și Gavriil și, împreună cu ei, a tuturor Cereștilor Puteri, ne oferă binecuvântatul prilej de a medita asupra rolului îngerilor în viața noastră.

Potrivit învățăturii ortodoxe, fiecare dintre noi primim la naştere un înger păzitor. Asta nu înseamnă că vom reuşi să estimăm numărul Sfinților îngeri după statisticile referitoare la locuitorii Pământului, deoarece Dumnezeu poate porunci unui înger să păzească nu doar o persoană, ci chiar un oraș întreg.

Dacă tot avem un înger păzitor, care ar trebui să fie relația noastră cu el? Aș zice eu, una de prietenie: îngerul să ne devină cel mai bun, cel mai apropiat prieten.
Cu toții ne dorim să trăim înconjurați de afecţiune, să iubim, să fim iubiți. Iubirea adevărată, presupune și o autentică prietenie. Dar oare are rost să ne întrebăm ce înseamnă un adevărat prieten? Viața însăși ne va lămuri: prietenul ne dă putere în vreme de poticneală; ne învață să mergem când șchiopătăm; ne redă aripi atunci când, din varii motive, am uitat să zburăm, să visăm, să nădăjduim, să credem... De aceea, este greu de explicat în cuvinte noțiunea de prietenie, căci ea reprezintă limbajul curat, fără poticneli, al gândurilor, al simțămintelor față de aproapele nostru.

Adevăratul prieten simte o mare bucurie să te întâlnească și să-l întâlnești; se arată capabil să-ţi ignore slăbiciunile; te ocrotește, luându-ţi apărarea, ca un „avocat” de nădejde, când lipseşti, iar în prezență se poartă mereu franc, deschis, altruist. Prietenia deplină presupune ca cineva să participe la soarta celuilalt în mod dezinteresat, fără urmă de viclenie, cu iubirea sfântă. Prietenul destoinic chibzuieşte în cele ce te privesc pe tine ca pentru el însuși.

Se pot spune multe în acest sens. Ce mai... prietenia reprezintă o taină! De aceea, nu am pretenția că am izbutit s-o cuprind în puținele mele rânduri. Să meditām, mai degrabă, la definiția sublimă a Mântuitorului Hristos: „mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-şi pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13).

Gândindu-ne la îngerii noștri păzitori, oare sunt capabili ei de o asemenea jertfă? Cum își „dau” ei viața pentru noi? Nu îngerii păzitori ne apără în chip nevăzut de ispitele diavolului? Nu ne călăuzesc ei pe calea luminoasă, ferindu-ne să cădem în tot felul de păcate? Atunci când ajungem abătuți, mâhniți, cine credeți că ne șoptește în taina inimii cuvinte de încurajare, de luptă? Fireşte, îngerii păzitori, căci ei nicicând nu dorm, potrivit spuselor psalmistului: „Nici să dormiteze cel ce te păzește” (Psalm 120, 3). Ocrotitorii noștri ne scapă din primejdii.

Vă închipuiți, cum ar spune maramureșenii, îngerii noștri, drăguții, câte pătimesc alături de noi, într-o singură zi, ca să ne izbăvească din multele curse întinse de vrăjmașul omenirii pe înghimpoasele cărări ale vieții pe care rătăcim? Câte gânduri întunecate nu ne dau târcoale? Câte închipuiri ori fantasme nu ne împresoară? Sau câte dintre ele, unele chiar necurate, ne cotropesc mintea și sufletul? Cine pricepe câte primejdii, accidente, necazuri pândesc fragila noastră existență? De le-am ști pe toate, am aprecia la reala sa valoare jertfa sfinților noștri ocrotitori.

Va veni vremea când toate se vor vădi. Abia atunci vom înțelege din câte primejduiri, boli și situații limită ne-au salvat.

Afirmam nu demult că în societatea contemporană firmele de pază s-au răspândit pretutindeni. Aproape nu există instituție să nu angajeze la poartă un paznic. Îndrăznesc să susţin că este cea mai concretă dovadă a slăbirii în credință, a relativizării încrederii în ocrotirea Sfinților Îngeri.

Agenți de pază și protecție, sisteme de alarmă și supraveghere ultraperformante, structuri de securitate excepționale – iată „îngerii” societății contemporane

secularizate. În asemenea condiții, mai avem nevoie de îngeri păzitori? Au ce face ei azi în viața noastră? Ce să păzească!?

Dar oare îngerii ce zic despre noi în atare situație? „Oamenii nu ne recunosc, nu ne mai consideră păzitorii lor. Ne-au înlocuit!". Să ne convină nouă această regretabilă constatare? Pare o realitate tristă a contemporaneității, dar, oricât de mult ar încerca omul să-și construiască „surogate îngerești", nu va reuși.

Cereștile netrupești Puteri au primit poruncă de la Creatorul lor și al nostru să nu se depărteze de la noi, deşi, prin păcate, prin ignoranță, noi îi izgonim.

Cum ar spune vorba străveche: îi dăm afară pe uşă, dar ei ne intră pe fereastră. Ce prietenie poate fi mai adevărată decât aceasta? Veritabilă dovadă de fidelitate, de statornicie! De i-am imita pe îngeri, de-am avea măcar un dram din dăruirea lor în relațiile noastre interpersonale cotidiene! Nu înseamnă că negăm utilitatea gadget-urilor, nici nu tăgăduim progresul tehnic, atât timp cât le întrebuinţăm spre binele omenirii. Problema se găseşte în altă parte: să folosim astfel de echipamente ca pe nişte daruri ale lui Dumnezeu, neuitând că unde există credință neșovăielnică, acolo vine binecuvântarea Lui. Nimic din cele pământeşti nu poate înlocui relația omului cu Dumnezeu.

Ferecându-ne casa, am sta mai în siguranță dacă am rosti și o rugăciune. Unii își achiziționează mașini puternice și sigure, zic ei, dar mai liniştit le-ar decurge călătoria dacă, la plecare, ar cere ocrotirea îngerului păzitor în toate căile lor. Alții cheltuiesc sume mari de bani pe agenți de pază, uitând că apărătorii cei mai fideli și puternici sunt îngerii Domnului, pe care, din păcate, nu îi invocăm prea des în rugăciune, deși prin puterea lui Dumnezeu ei săvârșesc înfricoșătoare minuni. Ce „bodyguarzi" de treabă sunt îngerii! Nu cer bani, nu cer salarii mărite, nici arme, nici mașini, nici camere de supraveghere. Voiesc doar să-i primim în viață, să le devenim prieteni.

Carevasăzică, prietenia cu Sfinții Îngeri ne aduce nu doar pază și protecție aici, ci îndeosebi în calea către Cer. Să cultivăm cât mai intens „relaţia" cu ei, care ne va ajuta negreșit la mântuire, căci așa rostim în rugăciunea de la finalul Canonului Îngerului Păzitor al vieții omului: „Sfinte îngere, cel ce stai înaintea pătimașului meu suflet și a vieții mele celei ticăloase, nu mă lăsa pe mine, păcătosul, nici nu te depărta de mine pentru neînfrânarea mea. Nu da loc diavolului celui viclean, ca să-mi stă-pânească cu silnicie acest trup muritor. Întărește mâna mea cea slabă și neputincioasă și mă îndreptează la ca-lea mântuirii".

Arhim. Mihail Daniliuc - Mai avem nevoie de Îngeri?

Trăim într-o societate care parcă s-a înstrăinat de propria-i ființă, dar ar vrea tot mai mult să-şi regăsească sensul. Suntem martorii unei generaţii care a uitat mirosul reavăn al brazdei şi cu toate acestea, tinde parcă să-şi amintească de adierea pământului, de mireasma pădurii, de bucuria roadelor trudite, de căldura vetrei humuite şi de tihna sărbătorilor. Suntem contemporanii unei lumi care s-a depărtat de rosturile ei fireşti şi de aceea trebuie să reînvăţăm simţământul eternităţii şi obârşiile veşniciei. Vieţuim într-o umanitate care nu mai comunică firesc, dar tânjeşte să-şi desluşească gândurile. Toate acestea le vom putea împlini de la inimă la inimă, de la suflet către suflet, de la om la om, doar dacă vom păstra Sfânta noastră Ortodoxie aşa cum ne-au lăsat-o Sfinţii şi strămoşii noştri. Am început cu aceste gânduri, sper, nu prea sceptice, în preajma zilei când proslăvim pe Sfinţii Arhistrategi Mihail şi Gavriil, iar odată cu ei pe toate Cereştile netrupeşti Puteri.

Potrivit tradiţiei noastre ortodoxe fiecare dintre noi primim la naştere un înger păzitor. Asta nu înseamnă că putem aproxima numărul sfinţilor îngeri după numărul oamenilor căci, Domnul poate hărăzi unui înger să păzească nu doar o persoană, ci o cetate întreagă. Astăzi, când trăim într-o mediu hiper-tehnologizat, când omul a făcut salt din stratosferă depăşind viteza luminii, iar cercetările iscoditoare ale omenirii răscolesc praful din cosmos, când fel şi fel de preziceri ne bombardează cu ştiri apocaliptice, iar spaţiul cibernetic a transformat lumea într-un

fel de Turn Babel. Sisteme de Global Positioning (GPS), firme renumite de pază şi protecţie, sisteme de alarmă şi supraveghere ultraperformante, structuri de securitate excepţionale, detectoare de minciuni, gânduri şi câte şi mai câte năzdrăvănii omeneşti: în aceste condiţii, oare mai avem nevoie de îngeri păzitori? Mai au ce face ei în viaţa noastră? Ce să mai păzească!? Oare, ce zic îngerii? Oamenii nu ne mai recunosc şi nu ne mai consideră păzitorii lor. Ne-au înlocuit! Pare a fi o realitate tristă a contem-poraneităţii, dar, oricât de mult ar încerca omul să-şi construiască „surogate îngereşti" nu vor reuşi.

Cereştile netrupeşti Puteri au primit poruncă de Creatorul lor şi al nostru să nu se depărteze de la noi. Prin păcate, prin ignoranţă noi îi izgonim şi-i îndepărtăm. Cum ar spune vorba străveche: îi dăm afară pe uşă şi ei ne intră pe fereastră. Ce prietenie poate fi mai adevărată decât aceasta? Veritabilă dovadă de fidelitate şi statornicie! De am putea să fim şi noi ca îngerii, dacă am avea şi noi măcar un dram din aceasta în relaţiile interpersonale pe care le derulăm zilnic! De-am şti noi de câte ori îngerii ne-au ferit din calea pierzării? Cu toate că avem la îndemână atâţia „vestitori" care ne agasează cu fel şi fel de ştiri, îngerii sunt adevăraţii vestitorii ai voinţei dumnezeieşti către noi, ajutându-ne totodată să împlinim porunca divină.

Oricât de multe sisteme de pază şi protecţie am inventa, tot Domnul păzeşte cetatea, casa, maşina şi proprietatea căci „îngerilor Săi va porunci pentru tine să te păzească în toate căile tale" (Ps. 90, 11) şi „De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzeşte." (Ps. 126, 1). Nu înseamnă că negăm foloasele gadget-urilor şi nici nu tăgăduim progresul tehnic, atât timp cât ele sunt folosite pentru binele omenirii. Problema este în altă parte: să le folosim ca pe daruri ale lui Dumnezeu şi să nu uităm că acolo unde este credinţă neşovăielnică, acolo este binecuvântarea lui Dumnezeu şi nimic din cele de pe pământ nu pot înlocui relaţia noastră cu Dumnezeu.

Ferecându-ne casa, am fi mai în siguranţă dacă am rosti şi o rugăciune; unii îşi achiziţionează maşini din ce în ce mai puternice şi sigure, zic ei, dar mai sigură ar fi călătoria dacă, la plecare ar rosti o rugăciune în care ar chema pe îngerul păzitor care să-i ocrotească în toate căile şi drumurile lor. Alţii cheltuiesc sume exorbitante pe agenţi de pază, dar uită că cei mai fideli şi puternici „bodyguarzi" sunt îngerii Domnului, pe care, din păcate, nu prea îi mai invocăm în rugăciunile noastre, deşi prin puterea lui Dumnezeu ei pot săvârşi înfricoşătoare minuni în viaţa noastră.

Să ne amintim din paginile dumnezeieştilor slove de cei trei tineri zvârliţi de Nabucodonosor în cuptorul de foc. Cine i-a scos nevătămaţi din gheara focului? Îngerii lui Dumnezeu! (Daniel cap.3, 24-29). Regele Darius, cel care l-a urmat la tron pe regele Nabucodonosor, l-a aruncat pe Daniel în groapa cu lei, unde a rămas toată noaptea; dis de dimineaţă după ce-l strigă, Daniel îi răspunde: „Dumnezeu a trimis pe îngerul Său şi a astupat gura leilor, şi ei nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui...” (Daniel 6,22). Tot un înger la ocrotit pe tânărul Tobie în călătoria sa plină de primejdii şi încercări.(Tobie 5,4). Exemplele pot continua, fără a exagera şi fără a omite un lucru esenţial: îngerii nu-l pot înlocui pe Dumnezeu. Ei sunt trimişii lui Dumnezeu.

Într-o publicaţie germană celebră, „Der Spiegel” a apărut acum câţiva ani un articol amplu care vorbea despre îngeri ca fiind un fel de agenţi secreţi ai Cerului.Pe piaţa de cărţi a lumii există mii de titluri despre îngeri. Un exemplu este „Enciclopedia îngerilor“, o lucrare a francezului Alix de Saint-André. El susţine că un înger poate fi recepţionat, el fiind „un angajat al cerului“, printr-un anume telefon. Sunt afirmaţii cel puţin bizare. Telefonul de care amintea hazardatul scriitor sunt doar rugăciunile pe care trebuie să le adresăm Îngerilor ca să intermedieze şi să întărească legătura noastră cu Dumnezeu.

Care vasăzică, prietenia cu Sfinţii Îngeri ne aduce în sufletele şi în viaţa noastră binecuvântarea Tatălui Ceresc. Să cultivăm cât mai intens această prietenie neuitând că îngerii sunt fideli şi ne vor însoţi până-n clipa înfricoşătoarei Judecăţi căci „ atunci Domnul va trimite pe îngeri şi va aduna pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.” (Macru 13, 27).

Avem atât de multe de învăţat de la Sfinţii Îngeri: să-L lăudăm neîncetat pe Dumnezeu şi să ne avem unii pe alţii la inimă, fraţi întru Domnul, să fim supuşi şi ascultători mai marilor noştri precum îngerii faţă de Dumnezeu, Creatorul. Sfinţii îngeri nu bârfesc, nu clamează, nu prigonesc, nu înjură, nu sunt avari, egoişti, posesivi, invidioşi, nu se mânie, ci se lasă purtaţi de iubire şi ne îndeamnă să procedăm şi noi aşa căci „cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire” (I Ioan 4, 8).

Despre îngerul Păzitor

Când Dumnezeu a creat oştile cereşti - serafimi, heruvimi, tronuri, domnii, puteri, stăpâni, începători, arhangheli şi îngeri, nouă ranguri cereşti, împărţite în trei grupe de câte trei triade - în marea lui milă, El a hotărît ca îngerii să fie cei mai aproape de oameni, să aibă o neîntreruptă legătură cu ei spre călăuzire, ajutorare şi sfinţire.

Printre aceşti îngeri, îngerii păzitori sunt cei mai blânzi, mai apropiaţi şi mai iubitori, pentru că misiunea lor este să aibă grijă de copii câtă vreme aceştia trăiesc pe pământ, până la bătrâneţe şi moarte. Aceşti îngeri sunt plini de iubire şi dulci ca nişte copii, blânzi ca nişte copii, vulnerabili ca nişte copii şi cresc în misiunea lor ca nişte copii, timizi ca nişte copii şi devin în atitudinea lor, tot mai maturi, mai mustrători şi cer mai multe de la copil cu cât acesta creşte şi sporeşte în lucruri bune sau rele. Îngerul îl ceartă pe copilul devenit adult, dar mereu este cu el şi niciodată nu se îndepărtează de el, oricâte lucruri rele ar face.

Aşa cum spune Acatistul Îngerului păzitor, el priveghează neîncetat viaţa fiecăruia dintre noi. Niciodată nu-l părăseşte pe cel care i-a fost încredinţat, atâta vreme cât trăieşte pe pământ, niciodată nu încetează a-l învăţa şi sfătui pe copil, ca şi pe adult, atunci când copilul a crescut, până la sfârşitul vieţii lui.

Am să vă spun o scurtă istorioară despre îngerul păzitor al unui copil care i-a fost încredinţat grijii lui. Am citit această poveste în Fraţii Karamazow a lui Dostoiewski.

Când s-a născut o fetiţă, Dumnezeu a trimis îngerul ei păzitor să o apere în toate zilele vieţii ei, până la moarte. S-o păzească de păcate, s-o înveţe, să n-o lase să cadă în ispite grele. Când fetiţa a crescut, nu a mai ascultat de îngerul ei păzitor. Zadarnic îi sufla la urechea inimii cuvinte bune, degeaba o învăţa milostenia, rugăciunea şi iubirea de semeni. Fata devenea tot mai rea, mai nepăsătoare de suferinţa aproapelui, mai zgârcită şi cu inima prinsă de averea ei. Femeia devenise foarte bogată, nu dădea nici o firimitură de pâine vreunui sărac, ci punea slugile să-i izgonească pe cerşetori cu băţul. Îngerul ei era mereu întristat şi se gândea cu groază ce se va întâmpla cu sufletul femeii la moartea ei. A venit şi ziua morţii şi a judecăţii femeii. Pentru păcatele ei cele multe şi pentru nemilostivirea ei faţă de săraci şi bolnavi, Dumnezeu a trimis-o în iad să stea în iazul de smoală, unde erau aruncaţi zgârciţii şi nemilostivii. Iar îngerul ei păzitor se plimba pe malul iazului de smoală şi plângea pentru sufletul pierdut şi se zbătea să-şi amintească dacă această femeie a făcut vreun bine în viaţa ei. Şi-a adus aminte că o dată, mergând cu căruţele cu recoltă la oraş pentru a o vinde, femeia a dat un fir de ceapă verde unui cerşetor. Atunci a alergat îngerul la tronul lui Dumnezeu şi, căzând cu faţa la pământ, a spus: "Doamne, femeia aceasta a făcut o dată un bine. A dat un fir de ceapă verde unui cerşetor." "Bine, i-a spus Dumnezeu, uite aici firul de ceapă, ia-l şi du-te pe malul iazului de smoală. Spune-i femeii să se prindă de firul de ceapă şi trage-o încet afară din iaz. Să fii cu grijă că firul de ceapă este foarte subţire şi se poate rupe uşor." Îngerul a luat firul de ceapă şi s-a dus pe malul lacului. A strigat-o pe femeie şi i-a spus: "Domnul Dumnezeu S-a milostivit de tine şi m-a trimis cu acest fir de ceapă pe care tu l-ai dat odată unui cerşetor. Apucă-te cu grijă de el ca să nu se rupă şi eu am să te trag încetişor afară din iaz ". Femeia a făcut ce i-a spus îngerul. Acesta a început s-o tragă cu grijă afară din iaz. Când celelalte suflete au văzut că un înger o scoate pe femeie din smoală, s-au agăţat de poala rochiei ei gândind ca îngerul le va trage şi pe ele afară. Atunci femeia a început să-i înjure, să-i ocărască şi să-i blesteme, lovindu-i cu picioarele şi strigând: "Lăsaţi-mă în pace, nemernicilor, eu am dat firul de ceapă, nu voi. Duceţi-vă în fundul iazului, blestemaţilor." În clipa aceea, s-a rupt firul de ceapă şi femeia a căzut înpoi în iazul de smoală. Şi îngerul a început să plângă din nou cu tristeţe.

V-am spus această povestioară ca să înţelegeţi că, într-adevăr, îngerul păzitor nu ne părăseşte niciodată, că el rămâne mereu credincios misiunii pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o pentru a mântui sufletul, pentru că el iubeşte sufletul încredinţat grijii sale, se roagă pentru el şi-i şopteşte la ureche numai sfaturi bune; el este conştiinţa

noastră bună, care ne duce pe drumul mântuirii, dacă îl ascultăm. El se bucură cu bucurie mare când îl ascultăm şi plânge când ne prefacem surzi la sfaturile sale.

Fiecare fiinţă umană, bună sau rea, îşi are îngerul său păzitor. În clipa în care copilul se naşte, îngerul vine la patul lui, trimis de Dumnezeu, ca să-l înveţe, să-l apere de primejdii, de ispitiri, de influenţele rele ale diavolului şi ale oamenilor răi.

Aţi observat că, în clipa în care eşti gata să săvârşeşti un păcat, o voce lăuntrică îţi şopteşte: "Nu face asta." Când un pericol necunoscut te pândeşte, acelaşi înger îţi suflă la ureche: "Nu te duce acolo", sau "Fereşte-te de omul acesta" etc.

Dacă păstrezi în viaţa ta măcar o mică parte din puritatea copilăriei, o mică parte din inocenţa ta, atunci vei auzi glasul îngerului păzitor conducându-te neatins de vicisitudinile vieţii către un mai bun loc în societatea creştină, către o mai bună congregaţie ortodoxă, vei fi apărat de Dumnezeu şi sufletul tău va fi liber de orice frică, incertitudine şi îndoială şi vei avea curajul să înfrunţi nedreptatea, să iubeşti pe aproapele tău şi chiar pe vrăjmaşul tău. Vei păşi în lumina lui Dumnezeu. Uneori poţi să-ţi vezi îngerul păzitor, nu ca o persoană, ci ca lumină, mai mult spirituală în partea dreaptă a capului tău, ceva deosebit faţă de lumina soarelui sau a unei lămpi. Este o lumină dulce care vine de sus şi-ţi pune în suflet o bucurie neînţeleasă. Atunci să înţelegi că îngerul tău păzitor este acolo, că încearcă să-ţi comunice ceva bun. Spune o rugăciune, curăţeşte-ţi inima şi mintea, amineşte-ţi că ai un prieten, cel mai credincios şi care nu te va părăsi niciodată, nici măcar în momentele tale de păcătuire.

Adu-ţi aminte şi că un mesager al cerului te vizitează şi cântă-i: "Vestesc cu glas mare, grija ta neîncetă pentru mine păcătosul, îngerul meu păzitor; căci, prin necazurile şi ispitirile care tulbură pacea sufletului meu în această lume frământată, tu te arăţi a fi grabnic ajutător şi mângâietor al meu." (Condacul 6 din Acatistul Îngerului Păzitor)

Îngerul păzitor este de faţă în ultimele clipe ale vieţii noastre, el ne va lua sufletul şi ni-l va apăra de atacurile demonilor care vor spune că le aparţine lor din cauza multelor păcate săvârşite sau nespovedite. Îngerul le va răspunde însă că atâta vreme cât sufletul nu ne-a fost judecat şi condamnat, el aparţine lui Dumnezeu. El ne va lua sufletul şi-l va duce în toate locurile pe unde am trăit şi ne va aminti tot ce am făcut bun sau rău în acele locuri.

"Iată, va spune el, aici te-ai rugat, dincolo ai ajutat un bolnav, aici ai dat ceva unui cerşetor, aici ai făcut rău, aici te-ai mâniat, sau ai băut, sau te-ai lăcomit", astfel că

vom vedea toate faptele pe care le-am săvârşit în viaţa noastră. Conduşi de înger, vom vedea locurile de fericire ale sfinţilor şi apoi locurile de durere ale celor păcătoşi, pentru ca să înţelegem că Dumnezeu este drept, dar este şi bun, şi milostiv.

Vom descoperi în această călătorie a sufletului sub conducerea îngerului nostru păzitor că şi noi am dat poate, unui sărac, «un fir de ceapă verde» şi îngerul va pleda pentru noi în faţa Judecătorului Suprem. Şi dacă hotărîrea lui Dumnezeu, din cauza multelor noastre păcate, va fi împotriva noastră, să nu uităm că îngerul nostru păzitor nu ne va părăsi, chiar dacă am ajuns în «iazul de smoală» şi că va căuta să menţină în noi nădejdea mântuirii din rău până la Judecata din Urmă când Dumnezeu, luând în seama căinţa noastră, va revărsa mila Lui peste noi şi vom fi mutaţi în Împărăţia Cerurilor, prin rugăciunea îngerului nostru păzitor. Amin.

(Extras din revista Graiul Ortodoxiei - N18-2012 februarie tipărit de parohul Serghei Popescu)

Cuviosul Siluan Athonitul - Pacea sufletului

Este cu neputinţă să păstrăm pacea sufletească dacă nu veghem asupra minţii noastre, adică dacă nu vom depărta gândurile care nu plac lui Dumnezeu şi nu le vom păzi, dimpotrivă, pe cele plăcute lui Dumnezeu.

Trebuie să priveşti cu mintea în inimă, ce se lucrează acolo: de pace sau nu. Dacă nu, atunci vezi cu ce anume ai păcătuit. Pentru pacea sufletească trebuie să fii înfrânat, pentru că pacea se pierde şi din pricina trupului nostru. Nu trebuie să fii curios; nu trebuie să citeşti nici gazete, nici cărţi lumeşti, care pustiesc sufletul şi-i aduc urât şi tulburare.

Nu osândi pe alţii, fiindcă adeseori se întâmplă că, fără să cunoaştem pe om, îl vorbim de rău, dar el prin mintea lui e asemenea unui înger. Nu te sili să cunoşti treburi străine, ci numai pe cele ale tale; nu te îngriji decât de ceea ce ţi s-a poruncit de „bătrâni” şi atunci, pentru ascultarea ta, Domnul te va ajuta cu harul Său, şi vei vedea în sufletul tău roadele ascultării: pacea şi rugăciunea neîncetată.

(Din Cuviosul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejdii și iadul smereniei, Editura Deisis, Sibiu, 2000, p. 161)

Cuviosul Paisie Aghioritul - Bucuriile şi greutăţile copiilor

Copiii mici

- Părinte, am observat că pruncii zâmbesc în timpul Sfintei Liturghii.

- Asta nu o fac numai în timpul Sfintei Liturghii. Pruncii sunt într-o permanentă legătură cu Dumnezeu, deoarece nu au griji. Ce a spus Hristos despre ei? „Îngerii lor în ceruri pururea văd faţa Tatălui Meu, Care este în ceruri"‘. Copiii mici au comuniune cu Dumnezeu şi cu îngerul lor păzitor, care este mereu lângă ei. În somnul lor uneori râd, alteori plâng, pentru că văd diferite lucruri. Deseori îl văd pe îngerul lor păzitor, care îi mângâie, îi prinde de mânuţe, iar aceştia râd, alteori văd pe diavolul sub diferite chipuri urâte şi plâng.

- Dar de ce se apropie diavolul de prunci?

- Aceasta îi ajută să caute protecţia mamei. Căci de nu ar exista această frică, pruncii nu ar simţi nevoia să alerge în braţele mamei lor. Pe toate le îngăduie Dumnezeu pentru binele nostru.

- Cele pe care copiii le văd atunci când sunt mici, le mai ţin minte când cresc mari?

- Nu, le uită. Dacă ar ţine minte copilul de câte ori l-a văzut pe îngerul său păzitor, ar cădea în mândrie. De aceea, le uită atunci când creşte mare. Dumnezeu în toate lucrează cu înţelepciune.

(…) Astăzi am văzut un copil ca un îngeraş. “Unde îţi sunt aripioarele?” l-am întrebat, dar nu a ştiut ce să-mi răspundă. La Colibă, atunci când vine primăvara şi înfloresc copacii, pun bomboane pe ramurile arbuştilor de lângă gardul chiliei, şi le spun copiilor care vin la mine: “Mergeţi şi luaţi bomboane din copaci, pentru că de va ploua, se vor topi”. Unii copii mai inteligenţi îşi dau seama că le-am pus eu şi

râd, alţii cred că le-am plantat, iar alţii stau pe gânduri. Copiii mici au nevoie şi de puţină însorire.

Îngerul păzitor ocroteşte copiii

- Părinte, de ce Dumnezeu îi dă fiecărui om câte un înger păzitor, de vreme ce El Însuşi ne poate ocroti?

- Faptul că Dumnezeu rânduieşte fiecăruia înger păzitor arată grija deosebită a lui Dumnezeu pentru făptura Sa, şi trebuie să-I fim recunoscători pentru aceasta. Îngerii ocrotesc în mod deosebit pe copiii cei mici şi încă cu câtă grijă îi păzesc!

***

Odată doi copii se jucau pe un drum. Unul dintre ei a luat o piatră în mână şi a vrut să-l lovească pe celălalt în cap. Acela însă nu vedea ce vrea să facă prietenul său. Dar în ultima clipă se vede că îngerul său l-a făcut să vadă ceva, a sărit într-o parte şi piatra nu l-a lovit.

***

Altădată o mamă a luat împreună cu ea la ogor pe pruncul ei. După ce l-a alăptat, l-a pus în leagăn, şi s-a dus să lucreze. După puţină vreme s-a întors la copil şi s-a înspăimântat de cele pe care le-a văzut. Copilul ţinea în mână un şarpe şi se uita la el. Ce se întâmplase? După ce l-a alăptat pe copil, rămăsese puţin lapte în jurul gurii lui. Un şarpe mirosind laptele s-a dus şi a început să-l lingă, iar copilul l-a prins cu mânuţa sa şi nu-i dădea drumul. Văzând mama acestea a început să strige. Copilul speriindu-se a dat drumul şarpelui şi acesta a fugit. Dumnezeu îi păzeşte pe copii.

- Părinte, atunci de ce mulţi copii suferă de boli, etc?

- Dumnezeu ştie ce-i foloseşte fiecăruia şi de aceea îi dă cele ce i se potrivesc. Nu-i dă omului ceva care să nu-l folosească. Vede, de pildă, că mai mult ne va folosi dacă ne va da vreun cusur, sau vreo neputinţă trupească, decât dacă ne va proteja să nu ne lovim şi astfel să rămânem cu vreo invaliditate.

Îngrădirea copiilor este necesară până la maturizarea lor

Copiii trebuie să simtă sfaturile ca pe o mare necesitate, mai ales în vârsta critică a adolescenţei, pentru a nu aluneca pe povârnişul cel dulce al plăcerilor lumeşti care umplu sufletul de nelinişte şi îl depărtează de Dumnezeu pentru veşnicie. Trebuie să intre în noima ascultării. Să înţeleagă că în ascultarea faţă de părinţi se ascunde

interesul lor propriu şi astfel să asculte cu bucurie şi să se mişte liber în spaţiul duhovnicesc.

Vedeţi cum îngrădim libertatea copilului mic? Embrionul este îngrădit nouă luni în pântecele maicii lui. Pe noul născut îl bagă în leagăn. Apoi, după cinci-şase luni îi pun şi gărduţ. Când creşte mai mare nu este lăsat singur afară, ca să nu se lovească sau să cadă de pe vreo scară. Căci de va fi lăsat liber, va cădea şi va muri.

Toate acestea sunt absolut necesare pentru a creşte copilul în siguranţă. Se pare că îl lipsesc de libertate, dar fără aceste măsuri ar fi fost în primejdie să moară din prima clipă. Copiii însă nu înţeleg, nici atunci când sunt mici că au nevoie de îngrădire, dar nici atunci când cresc mai mari că au nevoie de altfel de îngrădire, şi pentru aceasta cer libertate. Dar ce fel de libertate poate fi aceasta? Libertate pentru a se schilodi? Însă prin libertatea aceasta ajung la distrugere.

Copiii trebuie să înţeleagă că până la terminarea studiilor lor, până atunci când îşi vor lua diploma şi până când se vor maturiza şi vor ajunge oameni în toată firea, au trebuinţă de o oarecare îngrădire. Pentru că de se vor schilodi chiar şi numai o singură dată, se vor distruge. Trebuie să simtă îngrădirea ca pe o nevoie, ca pe o binecuvântare a lui Dumnezeu, şi astfel să fie recunoscători părinţilor lor pentru aceasta. Să înţeleagă că ceea ce fac părinţii o fac din dragoste, nici un tată sau vreo mamă nu şi-au îngrădit vreodată copilul din răutate, chiar dacă s-a purtat cu ei cu barbarie. Şi deşi părinţii îi constrâng puţin mai mult pe copii, totuşi în aceasta se ascunde multa lor dragoste.

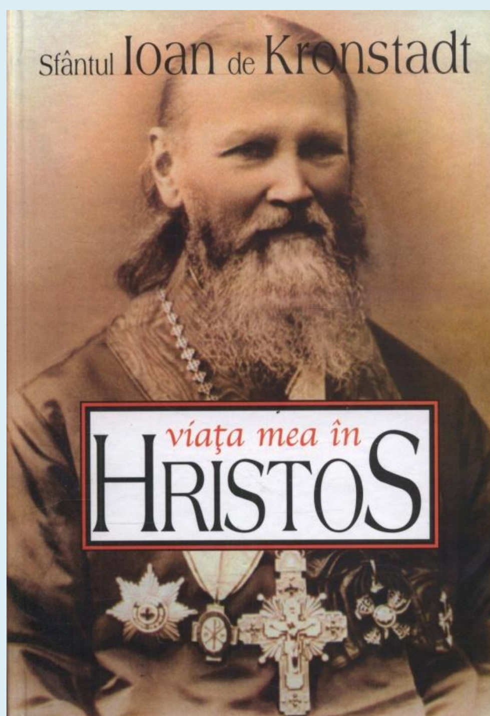
Şi o fac cu intenţie bună, ca ei să fie atenţi şi să nu fie expuşi la primejdii. Se poate ca un grădinar pentru mai multă siguranţă să lege cu sârma copăcelul pe care îl plantează şi astfel să se rănească puţin, dar Bunul Dumnezeu, văzând că se răneşte coaja copăcelului, îi închide rana în scurtă vreme. Şi dacă Dumnezeu închide rana copăcelului, cu atât mai mult se va îngriji de făptura Sa. Adică dacă părinţii l-au strâns pe copil puţin mai mult şi s-a rănit puţin, oare nu-l va vindeca Dumnezeu?

Iar copiii trebuie să discute cu părinţii lor şi să le spună gândurile. Aşa cum monahul în mănăstire are pe stareţul său, căruia îi spune gândurile sale şi astfel se uşurează, la fel şi copilul trebuie să aibă o apropiere sufletească de părinţii lui. În mod normal copilul trebuie să se mărturisească mai întâi mamei şi apoi duhovnicului. Deoarece, precum atunci când copilul se loveşte la picior părinţii merg împreună cu el la medic şi îl întreabă ce trebuie să facă pentru a se vindeca piciorul, tot astfel ei trebuie să ştie şi ce fel de probleme îl frământă pe copil,

pentru a-l ajuta. Dacă acesta îşi spune problemele sale sufleteşti numai la duhovnic, atunci cum vor putea părinţii să-l ajute, neştiind ce anume îl preocupă?

(Extras din: Cuviosul Paisie Aghioritul, "Viaţa de familie", Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, p.128-137)

Sfântul Ioan din Kronstadt - Îngerii Domnului sunt neînchipuit de frumoşi

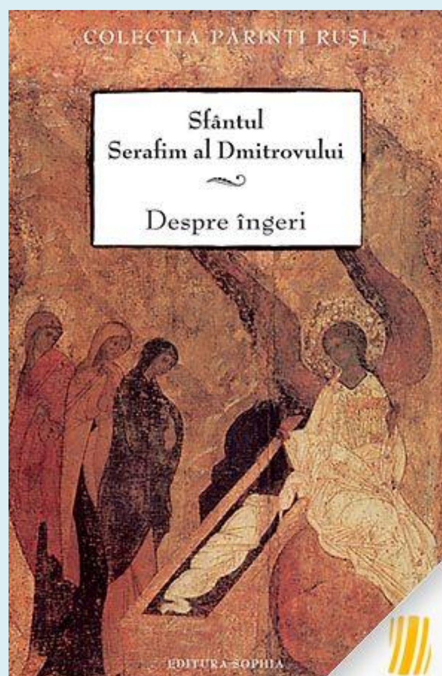

În veacul ce va să fie, fericirea noastră va odrăsli din uimirea de a-i vedea dintr-o dată pe Sfinţi, pe îngerii Domnului, neînchipuit de frumoşi, strânşi în miriade de cete, alcătuite perfect, în ordinea ierarhiilor cereşti.

Din uimirea de a vedea sfinţii, pe oamenii lui Dumnezeu buni şi simpli, din toate veacurile, prooroci, apostoli şi pe toţi ceilalţi, dar mai cu seamă din uimirea de a sta în faţa lui Dumnezeu, contemplându-L în lumina cea neapropiată, miraţi fiind şi de propria noastră iluminare lăuntrică, simţind fericirea absolută, neîntunecată de nici un păcat, de nici o spaimă, grijă sau întristare.

(Sfântul Ioan din Kronstadt, Viaţa mea în Hristos, traducere de Boris Buzilă, Editura Sophia, Bucureşti, 2005, p. 425)

Sfântul Serafim al Dmitrovului - Sus să avem inimile! Ce sunt ingerii?

“Multe frumuseţi minunate a răspândit înaintea ochilor noştri darnica dreaptă a Celui Preaînalt. Câmpii, lunci, lanuri aurii, împodobite cu flori ca nişte pietre scumpe, îmbrăcate cum nu s-a îmbrăcat nici Solomon în toată slava lui, codrii deşi cu trilurile necurmate ale înaripatelor, munţii sălbatici cu trecători şi stânci ce par a fi încremenit într-o îngândurare măreaţă, marea cea mare, albastră, cu valuri ce fierb şi spumegă, pârâul lin ce susură paşnic şi gingaş undeva, într-o vale verde, cântarea răsunătoare a ciocârliei ce se înălţa în zbor, cerul cu miile de ochi ai stelelor, fiece fir de iarbă al câmpului, fiece astru de pe cer: toată zidirea este plină de asemenea frumuseţi negrăite încât, cu adevărat, după cum spune unul dintre învăţătorii Bisericii, mintea n-ar putea îndura, inima n-ar putea încăpea dacă ne-am naşte maturi şi conştienţi şi am vedea deodată toate aceste frumuseţi.

În această lumină devine limpede şi imnul extaziat pe care Împăratul-Psalmist l-a scris în cinstea Făcătorului acestei splendori: ***Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne! Toate cu înţelepciune le-ai făcut. Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul! Că s-a înălţat slava Ta mai presus de ceruri (Ps. 103,25; 8,1).***

Dar… ce sunt toate aceste frumuseţi văzute faţă de cele nevăzute! Ce sunt aceste frumuseţi văzute, dacă nu o răsfrângere, dacă nu o umbră a celor nevăzute cu ochii trupului? Dincolo de acest cer înstelat pe care îl vedem noi există, iubiţii mei, un

alt cer – cerul cerurilor, unde a fost răpit cândva marele Apostol al neamurilor, unde el a auzit şi a văzut ceea ce ochiul n-a văzut, şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-a suit. Şi acest cer e presărat cu stele, însă cu nişte stele cum noi nici nu putem să ne închipuim acum, cu stele ce nu cad niciodată, ce strălucesc pururea, stele de dimineaţă, potrivit Scripturii, care zice că temeliile pământului au fost întărite şi piatra lui cea din capul unghiului a fost pusă atunci când stelele dimineţii cântau laolaltă (v. Iov 38, 6-7). Aceste stele de dimineaţă sunt îngerii Domnului.

Iubiţilor! Ştiţi voi, simţiţi voi toată nemărginirea milei lui Dumnezeu în faptul că nouă, fiilor ţărânei, ni s-a deschis cerul, nouă, celor întunecaţi de păcat, ni se dăruiesc prin Tainele Bisericii Ortodoxe ochi duhovniceşti luminaţi, cu care îi putem vedea pe locuitorii cerului, pe îngerii lui Dumnezeu? De acum, ni s-a făgăduit, veţi vedea cerul deschizându-se şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se peste Fiul Omului (În 1, 51).

“Cerul”, striga cu acest prilej un propovăduitor, „fericită locuinţă a duhurilor nevăzute şi veşnica noastră locuinţă din viitor, era foarte puţin cunoscut înainte vreme. Cât de chinuitoare, cât de ucigătoare era pentru noi această neştiinţă! În clipele de necaz, în ceasurile de tânguire, unde puteam să zburăm cu sufletul? În clipele de moarte, în ceasurile de despărţire, unde puteam găsi mângâiere? Şi ce viaţă ar fi fost cea care trebuia să se încheie fără putinţă de întoarcere? Mai bine ar fi fost să nu trăim deloc. Şi ce bucurii ar fi fost cele care trebuiau să piară pentru totdeauna? Mai bine ar fi fost să nu ne bucurăm deloc. Acum, odată cu venirea pe pământ a Mântuitorului Hristos, aceste gânduri nu pot şi nu trebuie să ne tulbure. ***Acum avem cerul – tărâmul bucuriei şi mângâierii, unde zburăm atât de des, lăsând deşertăciunile lumii pentru a ne odihni sufletul, pentru a ne împăca inima; acum avem viaţa veşnică, unde vom trăi cândva o viaţă nouă, nedespărţită de toate cele ce sunt atât de scumpe şi de dragi inimii noastre.”*** [1]

Sus să avem inimile!

Dar… cum să se înalţe acolo omul căzut, de vreme ce păcatul îl trage mereu în jos? ***„Avându-mi eu trupul mamă, iar tina tată şi ţărâna strămoş, prin înrudirea cu acestea, la pământ neîncetat caut; ci dă-mi, ajutătorul meu, ca fără frică să mă***

---

[1] *Predicatorul respectiv este preotul Rodion Putiatin, unul dintre cei mai vestiţi şi mai iubiţi propovăduitori ai Rusiei secolului al XIX-lea. Om de o vastă cultura şi cu alese însuşiri sufleteşti, a scris opere a căror colecţie completă a fost reeditată de 25 de ori înainte de revoluţia bolşevică, fiind tradus şi în limbi străine (n. tr.).*

uit vreodată şi în sus la frumuseţea cerului" (Canonul Îngerului Păzitor, cântarea a 7-a).

Să ne ridicăm la această cale cerească nu prin puterile noastre, ci luând ca aripi cuvintele lui Dumnezeu, scrierile şi mărturiile Părinţilor şi învăţătorilor de Dumnezeu înţelepţiţi ai Bisericii, să le desfăşurăm în toată lărgimea şi puterea lor, şi fără îndoială că aceste aripi vor ridica sus duhul nostru, care se clatină şi cade mereu în jos. Sus – la îngeri – să avem inimile!

Îngerii… Ce să fie aceştia? Ce fel de fiinţe? Oare sunt mulţi la număr? Ce fac, cum trăiesc ei în cer? Vin vreodată pe pământ, la noi?

Ce sunt îngerii? La toate popoarele, în toate timpurile, odată cu ideea înnăscută de Dumnezeu a trăit întotdeauna ideea de lume îngerească, însoţită de anumite concepţii despre aceasta. Şi noi, deşi n-am văzut cu ochii trupeşti îngeri, putem să le schiţăm chipul, putem să spunem ce fel de fiinţe sunt: în sufletul nostru este adânc înrădăcinat gândul la ei, în gând fiecare şi-i închipuie într-un fel.

„Înger"… Când rostim acest cuvânt, sau îl auzim rostit de gurile altora, sau când ne gândim la îngeri, de fiecare dată acest nume stârneşte în noi gândul la ceva neobişnuit de luminos, curat, desăvârşit, sfânt, minunat de gingaş, la ceva spre care sufletul năzuieşte fără să vrea, ceva ce el iubeşte, ceva în faţa căruia se închină. Şi tot ce vedem sfânt, luminos, curat, preafrumos şi desăvârşit pe acest pământ suntem înclinaţi să numim „îngeresc".

De pildă, vedem nişte copii drăgălaşi, suntem încântaţi de privirea lor încrezătoare, de zâmbetul lor naiv, şi spunem: „ca nişte îngeri", „ochi îngereşti", „zâmbet îngeresc". Auzim o cântare armonioasă, mişcătoare, voci delicate, ascultăm cu luare-aminte toate modulaţiile şi trilurile lor, ba triste şi îngândurate, ba măreţe şi triumfale, şi zicem: „Cântă ca îngerii în cer." Suntem la o familie care trăieşte în bună înţelegere, în dragoste, în rugăciune, unde toţi poartă pecetea liniştii şi blândeţii unei păci neobişnuite, unde sufletul se odihneşte fără să vrea, şi zicem: „Trăiesc ca îngerii." Ne uimeşte ochii o frumuseţe neobişnuită, iarăşi zicem: „Frumuseţe îngerească." Şi dacă vom fi rugaţi, dacă vom fi însărcinaţi să desenăm un înger şi dacă ne pricepem să desenăm, cum îl vom desena? Neapărat ca pe un tânăr prea frumos, în haine albe ca zăpada, cu faţa luminoasă şi limpede, cu privire curată, cu aripi albe – pe scurt, ne vom strădui să zugrăvim ceva atrăgător, delicat, străin de cele pământeşti şi de orice patimă grosolană a simţurilor; şi cu cât vom reda mai bine caracterul acesta nepământesc, eteric, uşor, duhovnicesc, netrupesc, ceresc, cu atât va fi mai desăvârşit desenul, cu atât va atrage mai mult privirile, cu

atât le va aminti mai limpede privitorilor de un locuitor al cerului. Aşadar, iată ce sunt îngerii, iată ce ne vorbeşte despre asta, în primul rând, simţul nostru lăuntric, sensibilitatea noastră duhovnicească, experienţa noastră lăuntrică!
Cu numele de înger asociem tot ce este mai scump, sfânt, atrăgător, curat, desăvârşit, prea-frumos şi nepământesc. Îngerul se înfăţişează privirii noastre lăuntrice ca o fiinţă care nu e din această lume, ca o fiinţă duhovnicească, liberă de orice grosolănie şi senzualitate – pe scurt, ca o fiinţă cerească. Şi ceea ce simţul nostru lăuntric ne spune despre îngeri poate nu prea limpede, poate tulbure, cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă cu o deosebită limpezime şi evidenţă.

Cuvântul lui Dumnezeu este veste din cer şi despre cele cereşti.

Cu cât îl citim mai des şi mai în adâncime, cu atât se apropie de noi şi lumea cerească, îngerească, şi cu atât mai palpabil începem să o simţim cu inima noastră, cu atât mai desluşit ajung la auzul nostru lăuntric cântările ei de biruinţă.

În apă curată se răsfrâng soarele şi cerul înstelat: în cuvântul lui Dumnezeu – acest izvor al apei vieţii – se răsfrânge cerul duhovnicesc: lumea îngerească; în cuvântul lui Dumnezeu îi vedem pe îngeri ca şi cum ar sta înaintea noastră.

Din firea lor, ne învaţă cuvântul lui Dumnezeu, îngerii sunt duhuri. ***Îngerii, oare, nu sunt toţi duhuri slujitoare, trimise ca să slujească pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii? (Evr. 1,14).***

„Doreşti să ştii", zice Fericitul Augustin, „numele firii îngereşti? Numele ei este cel de duh. Vrei să ştii rostul ei? Este cel de înger. Prin firea sa este duh, iar prin lucrarea sa – înger [2]."

Îngerii sunt însă duhuri care nu sunt legate, ca duhul nostru, de trup, care se luptă împotriva duhului, care îl robeşte cu legea păcatului, care îl strâmtorează şi-i curmă zborul către cer, care îl trage tot timpul către pământ. Îngerii sunt liberi de orice materialitate grosolană şi sunt străini de legile acesteia. Nu îi roade foamea, nu îi chinuie setea. Ca atare, le este necunoscută şi toată osteneala noastră stăruitoare de dobândire a pâinii de zi cu zi.

Blestemat va fi pământul pentru tine… spini şi pălămidă îţi va rodi el… întru sudoarea feţei tale vei mânca pâinea ta (Fac. 3, 17-19). Această osândă groaznică

---

[2] *Fericitul Augustin se referă aici la faptul că în limba greacă „înger" (anghelos) înseamnă „trimis" (n. tr.).*

a dreptei judecăţi dumnezeieşti a fost rostită numai asupra omului căzut, pe când îngerii au rămas credincioşi până la capăt Făcătorului lor. Spini şi pălămida nu cresc în cer, sudoarea nu acoperă faţa îngerilor. Aceştia nu seamănă, nu seceră, nu adună în hambare, nu îi usucă grija zilei de mâine; lupta noastră pentru pâine, pentru existenţă, certurile, dezbinările, războaiele, mânia, ura, invidia care au loc între noi din această pricină sunt necunoscute duhurilor netrupeşti. Ce-i drept, ele simt foame şi sete, însă nu foamea noastră dureroasă, nu setea noastră chinuitoare. Foamea lor este nevoia neîncetată de a se sătura cu dulceaţa contemplării frumuseţii dumnezeieşti, dulceaţa cunoaşterii înţelepciunii veşnice, saturării cu singura Pâine Vie.

„Pâine sfântă", zice Sfântul Ambrozie al Mediolanului, „Pâine sfântă, Pâine vie, Pâine preadulce, Pâine dorită, Pâine preacurată, prea-plină de toată dulceaţa şi de toată buna mireasmă! Cu Tine se hrănesc din belşug îngerii în ceruri; să se sature cu Tine, pe cât îi stă în putinţă, şi omul cel pribeag pe acest pământ!" [3]

„Se hrănesc din belşug îngerii în ceruri", şi tot vor, iar şi iar, să se sature cu dulceaţa contemplării Dumnezeirii. Ce foame înaltă, cu adevărat cerească, preafericită! Cuprinşi sunt îngerii şi de sete, însă de o sete tot cerească şi fericită – de setea împărtăşirii tot mai strânse cu Dumnezeu, pătrunderii de Dumnezeire, luminării de către Ea. Setea lor este năzuinţa neîncetată spre Dumnezeu. O mică analogie pământească găsim: vulturul, întinzându-şi aripile puternice, se înalţă şi zboară ridicându-se tot mai sus, în adâncul cerului, însă oricât s-ar înălţa, tot trebuie să se coboare până la urmă. Şi mintea noastră, în minutele de maximă încordare duhovnicească, de inspiraţie, de rugăciune, rupând legăturile trupului se înalţa ca un vultur spre ceruri, Îl contemplă pe Dumnezeu, se pătrunde de El – dar, din păcate, şi ea, fiind nestatornică, din înălţimile cereşti cade iarăşi jos, se sparge în mulţimea gândurilor deşarte, se răspândeşte. Cu îngerii însă nu se întâmplă asta: mintea lor tinde fără încetare, fără abatere, către Dumnezeu, nu se abate de la El nici măcar o clipă, nu ştie ce înseamnă întoarcerea înapoi.

„Cu minte statornică, mânaţi de dorinţa neabătută" contemplă Dumnezeirea. Aşa cântă despre ei Biserica. „De dragostea dumnezeiască se înflăcărează" îngerii (Octoih, gl. 1). Înflăcăraţi de această dragoste, aprinşi de lumina Dumnezeirii, de

---

[3] *Cuvintele acestea sunt luate dintr-o serie de rugăciuni pentru fiecare zi a săptămânii, atribuite Sfântului Ambrozie, care în Occident erau rostite de către preoţi înainte de Liturghie. Papa Pius V (1504-1572) le-a inclus în Missalul Roman (n. tr.).*

această sete dumnezeiască, îngerii devin ei înşişi „cărbune purtător de Dumnezeu" (Octoih, gl. 2).

„Cu împărtăşirea dumnezeiescului foc ca văpaia se face." „În văpaie de foc Stau înaintea Ta heruvimii şi serafimii, Doamne" (Octoih, gl. 4).

Ce sete cu adevărat dumnezeiască, preadulce! Astfel, în necurmata contemplare a Dumnezeirii, în necurmata năzuinţă şi înălţare către Ea, în lauda ce niciodată nu amuţeşte a nemăsuratei Sale slave şi măreţii trăiesc îngerii în cer.

În calea necurmatei lor năzuinţe şi înălţări către Dumnezeu ei nu ştiu de nici un fel de piedici, nu ştiu de piedica cea mai grea în această cale: păcatul, care cu lanţurile sale leagă mereu aripile duhului nostru, îi strâmtorează zborul către cer, către Dumnezeu. Îngerii nu mai pot să păcătuiască. ***După învăţătura Fericitului Augustin, la început ei au fost zidiţi de Dumnezeu cu putinţă de a păcătui; după aceea, exersându-şi neabătut voinţa în bine şi întărindu-se în ascultarea de Dumnezeu, prin puterea harului dumnezeiesc, s-au desăvârşit până într-atât, încât au ajuns la starea în care nu mai pot să păcătuiască.***

În această preafericită şi sfântă stare îngerii petrec până acum în cer.

Ca duhuri netrupeşti, au alt raport cu spaţiul şi cu timpul decât noi; nu le fac trebuinţă mijloacele noastre de deplasare, care sunt legate de atâtea eforturi şi greutăţi. Îngerii sunt repede zburători, repede mişcători: îngerul este acum într-un loc, peste o clipă în altul; pentru ei nu există nici ziduri, nici uşi, nici lacăte.

„Ei", învaţă Sfântul Grigorie Teologul, „umblă fără împiedicare în jurul Tronului celui mare, fiindcă sunt minţi repede mişcătoare, flacără şi duhuri dumnezeieşti, care se mută grabnic prin văzduh dintr-un loc în altul."

Ei trec şi prin uşile încuiate, şi văd prin ziduri, şi nici o fortăreaţă, oricât de înaltă şi de inexpugnabilă ar fi ea, nu e în stare să le oprească zborul. Îngerii zboară fără împiedicare cu aripile lor repezi: în faţa repeziciunii duhului lor (Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel 43) se destramă, ca fumul, orice spaţiu.

Îngerii îi pot mişca la fel de uşor şi pe oameni: dacă se apropie de unul dintre ei şi-l iau pe aripile lor, pentru acela încetează să mai existe spaţiul aşa cum îl cunoştea; acoperit de aripile îngereşti, el străbate cele mai mari distanţe într-o clipă. Aşa se povesteşte în cartea Faptelor Apostolilor despre Sfântul Apostol Filip:

Şi un înger al Domnului a grăit către Filip, zicând: „Ridică-te şi mergi spre miazăzi, pe calea care coboară de la Ierusalim la Gaza"… El, ridicându-se, a mers.

Pe drum a întâlnit un bărbat etiopian, eunuc, dregător al Candachiei, împărăteasa Etiopiei; a intrat în vorbă cu el, l-a adus la Hristos şi l-a botezat.

Şi iată, când au ieşit din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, şi famenul nu l-a mai văzut… Iar Filip s-a aflat îndată în Azot (Fapte 8, 27-40).

Un lucru şi mai minunat este povestit în Cuvântul lui Dumnezeu despre Prorocii Daniel şi Avacum. Prorocul Daniel se afla în robia babilonică; în urma răutăţii şi uneltirilor păgânilor babilonieni, a fost aruncat de împărat în groapa cu lei. Şase zile s-a chinuit fără mâncare acolo; leii nu s-au atins de drept, însă foamea îl chinuia. Pe atunci trăia în Iudeea Prorocul Avacum, care, făcând o fiertură şi fărâmând în oală, s-a dus la câmp ca să-i hrănească pe secerători, însă îngerul Domnului i-a grăit: ***„Du prânzul care-l ai, în Babilon, lui Daniel, în groapa leilor". Şi a zis Avacum: „Doamne! Babilonul nu l-am văzut şi groapa n-o ştiu unde este!" Şi l-a luat îngerul Domnului de creştet şi, ţinându-l de părul capului său, l-a pus în Babilon deasupra gropii, intru repeziciunea duhului său. Şi a strigat Avacum zicând: „Daniele! Daniele! Ia mâncarea pe care ţi-a trimis-o ţie Dumnezeu." Şi a zis Daniel: „O, Ţi-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, şi n-ai părăsit pe cei care Te caută şi Te iubesc pe Tine!" Şi s-a sculat Daniel şi a mâncat; iar îngerul Domnului îndată a dus pe Avacum la locul său (Istoria omorârii balaurului şi a sfărâmării lui Bel 40-46).***

Minunat, uimitor este lucrul acesta, prieteni!

Pentru noi, care suntem legaţi de trup, este ciudat; pentru noi, care suntem înlănţuiţi de spaţiu din toate părţile, este cu neputinţă de înţeles cum se poate una ca asta: să te afli acum aici, iar într-o secundă să străbaţi sute, mii, zeci de mii, milioane de kilometri şi să ajungi imediat într-un alt loc, într-o altă ţară, să auzi o limbă străină, să vezi alte peisaje, un alt relief. Este ciudat, însă nu până într-atât încât această repeziciune a mişcării să nu poată încăpea nicidecum în mintea noastră; este de neînţeles, însă nu până într-atât încât această repeziciune a mişcării să fie în directă contradicţie cu mintea noastră. Omul, care, după Cuvântul lui Dumnezeu, a fost cu puţin micşorat faţă de îngeri, poartă în sine putinţa de a se mişca cu repeziciunea îngerilor.

Chiar aşa: nu este repede mişcător duhul nostru, nu este repede zburător gândul nostru? Pentru gândul nostru, pentru duhul nostru nu există, la fel ca pentru îngeri, nici un fel de piedici şi îngrădiri. Într-o clipită putem străbate cu gândul cele mai mari distanţe, într-o clipită putem merge cu duhul în diferite locuri. Iar această năzuinţă, care devine acum tot mai puternică, de a birui, de a cuceri spaţiul, de a-l străbate cu tot felul de maşini repezi, această sete tot mai mare a omului de a se rupe de pământ şi a pleca pe noile corăbii ale văzduhului, ca pe nişte aripi, departe-departe, în adâncul cerului albastru, nu vorbesc, oare, tocmai despre faptul că omul a fost „cu puţin micşorat" faţă de îngeri, că duhul lui este repede mişcător, că gândul lui este repede zburător, că în ce priveşte duhul şi gândul său omul este ca îngerul şi nu e legat de spaţiu?

Însă, vai, păcatul care trăieşte în noi îşi pune pecetea grea şi pe această năzuinţă a omului de a zbura repede ca un înger! Zborul de o repeziciune îngerească al gândului nostru este otrăvit de păcat cu otrava sa ucigătoare şi pierzătoare: omul străbate cu iuţeala fulgerului mari depărtări, trece marea ca să aducă distrugere cât mai grabnic; se înalţă ca o pasăre, şi de la această înălţime aruncă bombe nimicitoare.

Scumpii mei fraţi! Să ne rugăm ca iutele zbor îngeresc, care se află şi în duhul nostru, în gândul nostru, să străbată tot mai adânc şi să destrame spaţiul păcatului care ne înconjoară; să muncim pentru a ne îmbunătăţi pe noi înşine, pentru ca duhul nostru repede mişcător să se înalţe în zbor către Dumnezeu, să se ridice cât mai des la lumea de sus, la lumea îngerilor!

După cum am văzut, îngerii, fiind duhuri netrupeşti, nu sunt împiedicaţi ca noi de spaţiu. Ei au şi alt raport cu timpul. În cer nu există nici ieri, nici azi, nici mâine – mai bine zis, acolo este doar astăzi, pururea fiinţare; îngerii nu ştiu nici de zilele, nici de nopţile, nici de minutele, nici de orele noastre; în împărăţia lor nu este iarnă, nici primăvară, nici vară, nici toamnă – sau, mai bine zis, acolo este doar primăvara luminoasă şi veselă; între îngeri este întotdeauna Paşte, sărbătoare neîncetată, veselie veşnică. După cuvântul Mântuitorului, îngerii nu mai pot să moară (v. Lc. 20, 36). Mormântul deschis şi întunecat, lespezile de mormânt nu tulbură privirile îngereşti, cântările triste de înmormântare nu le tulbură auzul; cel din urmă rămas-bun de la cel mort le e necunoscut; amărăciunea despărţirii nu le roade inima, moartea nu schimonoseşte cu suflarea sa stricătoare frumuseţea îngerilor.

Viaţa, prieteni, doar viaţa se află în cer, viaţa veşnică, fericită, împreună cu Dumnezeu şi în Dumnezeu – în El este viaţa (v. În 1,4). Aţi văzut marea? Atât de

largă, pare fără sfârşit… gândul se pierde în necuprinsul ei ca un firicel de praf, ca un firicel de nisip. Aşa este şi viaţa îngerească: nemărginită, fără sfârşit şi fără măsură. Noi pe zi ce trece slăbim, îmbătrânim, ne veştejim, pe când îngerii cu fiecare apropiere de Dumnezeu întineresc tot mai mult, suie din putere în putere, din desăvârşire în desăvârşire.

O, îngeri ai lui Dumnezeu, ce linişte harică, ce dulceaţă aduce în suflet contemplarea vieţii voastre fericite! Trimiteţi, din înălţimile de sus, în inimile noastre măcar o picătură a vieţii acesteia!

Iar inima noastră, dragi fraţi, este întocmită în aşa fel încât poate să recepteze, să simtă, să preguste de pe pământ viaţa îngerească. Ştiţi că îngerii nu sunt afectaţi de timp şi de tot ce este legat de timp – ofilire, îmbătrânire, moarte – tocmai fiindcă trăiesc în Dumnezeu. Şi omul, când trăieşte în Dumnezeu, intrând prin rugăciune în împărtăşire cât se poate de strânsă cu El, încetează să mai ţină seama de timp, adeseori îi trece hotarul şi se apropie de pragul veşniciei. Vremea devine pentru el nebăgată de seamă. Trec multe ore, dar lui i se pare că de-abia au trecut câteva minute, aşa de dulce e să vorbeşti cu Dumnezeu!

„Dumnezeu", zice Sfântul Ioan Damaschin, „cuprinde în Sine Însuşi fiinţarea deplină, ca pe o mare nemărginită şi nesfârşită" – şi pentru cel care intră în această mare, care se cufundă în necercetatele ei adâncuri, pier minutele, orele, piere cu totul timpul şi rămâne doar veşnicia, iar în veşnicie Veşnicul Dumnezeu.

Nu departe de vestita Lavră a Sfântului Serghie din Radonej se află schitul Ghetsimani. În acest schit s-a nevoit în zăvorâre stareţul Alexandru († 9 februarie 1878), lucrător neobosit al rugăciunii minţii şi inimii. Despre acest stareţ, fostul lui ucenic, acum igumen venerabil, ajuns la rândul său stareţ înţelept şi îndrumător iscusit în viaţa duhovnicească, istoriseşte: „Uneori, ducându-mă la Miezonoptică, treceam pe la stareţ, pe la părintele Alexandru; şedea în faţa mea pe scaun. Plecam de acolo la Miezonoptică, iar după sfârşitul slujbei treceam din nou pe la stareţ, iar stareţul tot acolo şedea, rugându-se. Auzind zgomot, ridică fruntea şi, văzându-mă, întrebă cu mirare: «Ce, s-a şi terminat Miezonoptica? Mi se părea că de-abia m-am aşezat, dar uite că au trecut deja patru ore; când fac Rugăciunea lui Iisus nu mai văd cum trece timpul; trece atât de repede, parcă ar zbura.»"

Dacă aici, pe pământ, în împărăţia morţii şi a timpului, omul, stând de vorbă cu Dumnezeu, uită cu desăvârşire de timp, iese din vâltoarea acestuia, vă daţi seama, iubiţii mei, de ce în cer, în împărăţia vieţii veşnice, nu poate nicidecum să fie timp? Acolo, îngerii au în gând şi în inimă un singur lucru: pe Veşnicul Dumnezeu.

Iar „veşnicia”, filosofează Sfântul Grigorie Teologul, „este un continuum care se întinde deopotrivă cu cel veşnic, nu se împarte în părţi, nu se măsoară prin vreo mişcare, nici prin crugul soarelui… veşnicia nu este timp, nici parte a timpului; ea e nemăsurată.”
O poruncă nemăsurată, nesfârşită, ne-a fost dată şi nouă, prieteni: ***Fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este (Mt. 5,48).***

Sprijiniţi de dreapta lui Dumnezeu, porniţi cu tărie, neabătut, pe această cale a creşterii duhovniceşti şi desăvârşirii în Hristos Iisus, şi vă veţi asemăna îngerilor: cu tot sufletul veţi simţi cum înaintea voastră încep să piară timpul, zilele, săptămânile, lunile, anii, şi sub ochii voştri, ca înaintea îngerilor, se va desfăşura în toată măreţia şi necuprinderea sa veşnicia…

Îngerii sunt mulţi? Pot fi număraţi? Nu. Nemăsurată e fericirea îngerilor, nemăsurat e şi numărul lor. Ei înconjoară Tronul lui Dumnezeu cu miile de mii şi cu miriadele de miriade.

Am privit, povesteşte prorocul Daniel, până când au fost aşezate scaune, şi S-a aşezat Cel vechi de zile… Un râu de foc se varsă şi ieşea din El; mii de mii Îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui (Dan. 7, 9-10).

Iar păstorii din Bethleem au văzut în sfânta noapte a Naşterii Domnului mulţime de oaste cerească, ce cânta: ***Slavă intru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire (Lc. 1, 14).*** Atunci când Domnul Iisus Hristos a fost prins în Grădina Ghetsimani şi Apostolul Petru, în apărarea Învăţătorului său, a tras sabia, lovindu-l pe slujitorul arhiereului, Domnul i-a zis: ***Întoarce sabia la locul ei… Sau ţi se pare că nu pot să rog pe Tatăl Meu şi să-Mi trimită acum mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? (Mt. 26, 52).***

Legiuni de îngeri… mulţime de oaste… Mii de mii şi miriade de miriade… Vedeţi cum îi numără pe îngeri cuvântul lui Dumnezeu? Prin toate acestea el vrea să ne spună: lumea îngerească e necuprinsă. Iată de ce în cuvântul lui Dumnezeu îngerii sunt comparaţi cu stelele (v. Iov 38, 7). Poţi să admiri stelele, poţi, uitându-te la ele, să dai slavă Făcătorului, însă nu le poţi număra. Aşa e şi cu îngerii: te poţi ruga lor, îi poţi cânta, însă nu poţi să spui câţi sunt.

La Sfântul Chiril al Ierusalimului găsim nişte gânduri remarcabile despre necuprinderea lumii îngereşti. „Închipuie-ţi”, spune el, „cât de numeros e poporul împărăţiei romane; închipuie-ţi cât de numeroşi sunt barbarii, cei care

sunt acum şi cei care au pierit în ultima sută de ani; închipuie-ţi câţi oameni au fost îngropaţi în ultima mie de ani; închipuie-ţi toţi oamenii, începând de la Adam şi până în ziua de astăzi: mare este mulţimea lor, dar este totuşi mică faţă de cea a îngerilor, care este mai numeroasă. Ei sunt nouăzeci şi nouă de oi, iar neamul omenesc este doar o oaie; după lărgimea locului trebuie judecat şi cu privire la mulţimea locuitorilor.

Pământul locuit de noi este ca un punct ce se aflţ în mijlocul cerului. Ca atare, locuitorii cerului, care îl înconjoară, sunt cu atât mai mulţi cu cât este mai mare întinderea lui decât a pământului, iar în cerurile cerurilor se aflţ într-un număr necuprins de mintea noastră; mii de mii îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui (Dan. 7, 10) – nu fiindcă acesta ar fi fost numărul îngerilor, ci fiindcă prorocul nu se pricepea să numească un număr mai mare.”

Aşa de mare, de necuprinsă, este lumea îngerilor! Şi ce ordine, ce armonie minunată domnesc în lumea îngerească, cu toată necuprinderea ei! Auzind de dragostea dintre îngeri, să nu căutaţi în mijlocul lor egalitatea sau libertatea neînfrânată care sunt propovăduite adeseori la noi ca ideal, ca pisc al desăvârşirii. Nu, la ei nu veţi găsi aşa ceva.

„Şi acolo”, observă un ierarh, „unii sunt căpetenii şi întâi-stătători, iar alţii se supun şi urmează acestora. Egalitate deplină se află numai între Persoanele Sfintei Treimi: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul şi Dumnezeu-Sfântul Duh.”

„Dar de ce”, vor spune unii, „există deosebire de treaptă chiar şi între locuitorii cerului? Oare în cer nu se poate fără ranguri şi trepte? Şi aceste ranguri şi trepte nu introduc oare în viaţa îngerilor o anumită dezbinare, o anumită dizarmonie? Şi oare este cu putinţă deplina fericire arunci când ea nu este distribuită în mod egal? Dacă în ceruri unii «sunt căpetenii şi întâi-stătători, iar alţii se supun şi urmează acestora», nu rezultă şi acolo ceea ce se întâmplă mai mereu la noi, pe pământ? Cei care se supun nu nutresc oare un anumit sentiment de invidie, o anumită nemulţumire faţă de cei ce conduc? Starea mai înaltă a unora şi mai joasă a celorlalţi nu aruncă o umbră, chiar dacă foarte mică, asupra luminoasei vieţi îngereşti?”

Toate întrebările nedumerite de acest gen ne vin fiindcă suntem prea legaţi de pământ, aşa încât şi despre cele cereşti gândim adeseori pământeşte, scăpând cu totul din vedere cea mai importantă şi cea mai mare deosebire dintre cer şi pământ: pe pământ este păcat, în cer nu. Or, tocmai în păcat îşi au obârşia şi din el cresc, ca dintr-o rădăcină, toate anormalităţile, toate deviaţiile de la dreptate şi adevăr. Aşa e

şi în cazul dat: nu deosebirea de rang şi treaptă naşte în cei deosebiţi nemulţumire, invidie, ci păcatul dă deosebirii nuanţa sa păcătoasă, de deşertăciune ce umple deosebirea cu amărăciunea sa otrăvită. Deosebirea pământească vine adeseori din vanitate meschină; cu aceasta se hrăneşte şi de aceasta este întreţinută, introducând în superiori simţămintele iubirii de putere, iubirii de cinstiri, nemilostivirii şi chiar cruzimii faţă de inferiori, iar în inferiori cârtirea, linguşirea, ploconirea, dorinţa de a plăcea oamenilor, făţărnicia, slugărnicia. Toate acestea sunt deformări aduse de păcat. În cer nu poate exista aşa ceva. Rangurile şi treptele îngereşti sunt ca nişte diferite tonuri ale aceleiaşi armonii, ca nişte diferite culori în unicul tablou al Marelui Pictor. Deosebirile dintre îngeri sunt ca deosebirile dintre stelele de pe cer, dintre florile bineînmiresmate ale poienelor, dintre glasurile dintr-un cor maiastru – deosebire ce creează armonie, măreţie şi frumuseţe.

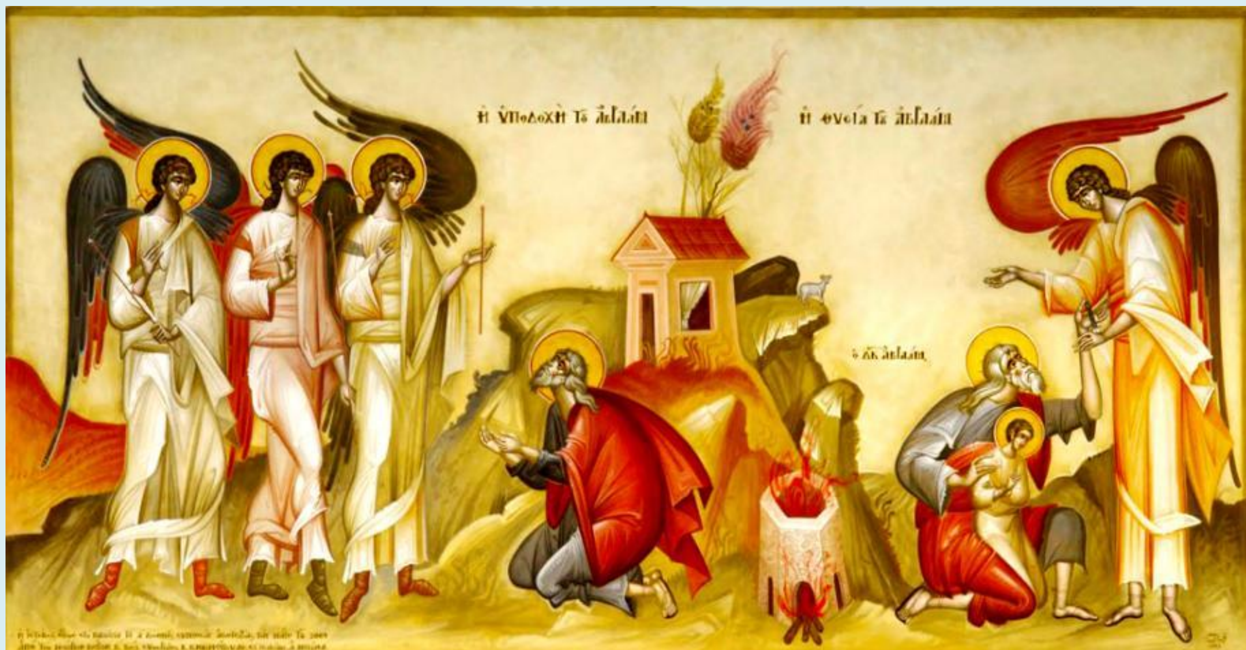
[...]

Da, adâncă, nepătrunsă e taina Dumnezeirii Întreit Ipostatice, şi numai Duhul lui Dumnezeu cercetează şi ştie aceste adâncuri dumnezeieşti; adâncă, nepătrunsă e taina şi treimicitatea lumii îngereşti, şi nici îngerii n-o înţeleg deplin. Cu adevărat, Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale, şi nici un cuvânt nu este de ajuns pentru a lăuda minunile Tale!

[...]

(din: Sfântul Serafim al Dmitrovului, "Despre îngeri", Editura Sophia, 2013)

Sfântul Serafim al Dmitrovului - Viaţă, prieteni, doar viaţă se află în cer, viaţă veşnică, fericită, împreună cu Dumnezeu!

Viaţă, prieteni, doar viaţă se află în cer, viaţă veşnică, fericită, împreună cu Dumnezeu şi în Dumnezeu - în El este viaţă (v. In 1, 4). Aţi văzut marea? Atât de largă, pare fără sfârşit… gândul se pierde în necuprinsul ei ca un firicel de praf, ca un firicel de nisip. Aşa este şi viaţa îngerească: nemărginită, fără sfârşit şi fără măsură. Noi pe zi ce trece slăbim, îmbătrânim, ne veştejim, pe când îngerii cu fiecare apropiere de Dumnezeu întineresc tot mai mult, suie din putere în putere, din desăvârşire în desăvârşire.

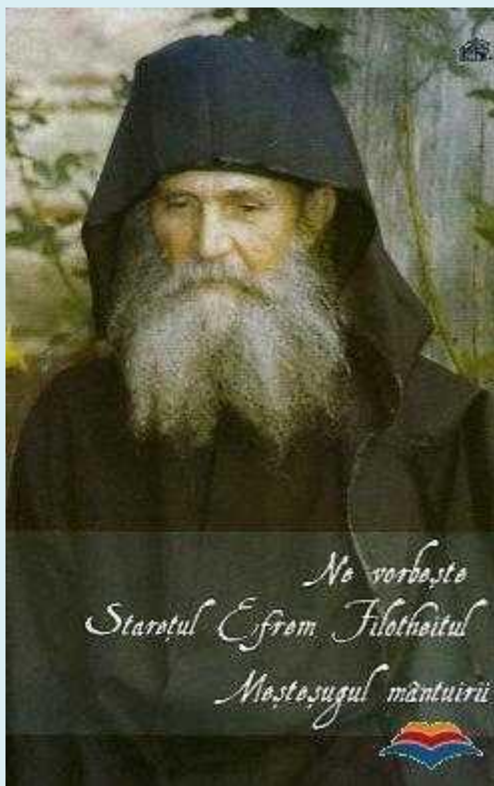
O, îngeri ai lui Dumnezeu, ce linişte harică, ce dulceaţă aduce în suflet contemplarea vieţii voastre fericite! Trimiteţi, din înălţimile de sus, în inimile noastre măcar o picătură a vieţii acesteia!

Iar inima noastră, dragi fraţi, este întocmită în aşa fel incât poate să recepteze, să simtă, să preguste încă de pe pământ viaţa îngerească. Ştiţi că îngerii nu sunt afectaţi de timp şi de tot ce este legat de timp - ofilire, îmbătrânire, moarte - tocmai fiindcă trăiesc în Dumnezeu. Şi omul, când trăieşte în Dumnezeu, intrând prin rugăciune în împărtăşire cât se poate de strânsă cu El, încetează să mai ţină seama de timp, adeseori îi trece hotarul şi se apropie de pragul veşniciei. Vremea devine

pentru el nebăgată de seamă. Trec multe ore, dar lui i se pare că de abia au trecut câteva minute, aşa de dulce e să vorbeşti cu Dumnezeu!
"Dumnezeu", zice Sfântul Ioan Damaschin, "cuprinde în Sine Însuşi fiinţarea deplină, ca pe o mare nemărginită şi nesfârşită" - şi pentru cel care intră în această mare, care se cufundă în necercetatele ei adâncuri, pier minutele, orele, piere cu totul timpul şi rămâne doar veşnicia, iar în veşnicie Veşnicul Dumnezeu.

(Sfântul Serafim al Dmitrovului, Despre îngeri, Editura Sophia, pp. 22-23)

Stareţul Efrem Filotheitul - Un singur lucru trebuie…

"În timp ce avem nevoie de pocăinţă, lacrimi, tânguiri, noi cutreierăm ici şi colo, petrecem, dansăm, ne „prelucrăm" pentru a deveni altfel decât ne-a făcut Dumnezeu. Noi însă trebuie să ne înfrumuseţăm sufletul cu virtuţi, iar nu cele din afară - transformându-ne înfăţişarea, schimbându-i frumuseţea firească. Cu cât prefacem mai mult exteriorul nostru, cu atâta ne urâţim sufletul. Ne-am spovedit vreodată pentru faptul că ne-am îmbrăcat provocator, smintind un suflet nemuritor? Nicidecum! Ne-am pus problema că am smintit un om prin viaţa noastră neatentă?"

Mântuirea sufletului [4]

"Iubiţii mei fii, din Sfânta Evanghelie ştim cu toţii cele despre Lazăr cel a patra zi înviat. Lazăr avea două surori, pe Marta şi pe Maria. Odată L-au chemat pe Domnul spre găzduire şi, într-adevăr, Domnul a ajuns la casa lor. Marta se străduia

---

[4] *La o întâlnire a creştinilor din America, în 1985.*

foarte mult, cum să pregătească cele pentru ospăţ. Maria, cealaltă soră, s-a aşezat la picioarele lui Iisus şi asculta dumnezeiasca învăţătură.

Marta a cerut ajutorul Mariei, rugându-L pe Domnul să-i îngăduie acesteia să se ridice de la picioarele Lui. Atunci, spre a o înţelepţi pe Marta ca să aibă măsură în grija pentru cele ale traiului de zi cu zi, Domnul i-a spus: Marto, Marto, te îngrijeşti şi pentru multe te sileşti; dar un singur lucru trebuie: căci Maria partea cea bună şi-a luat, care nu se va lua de la ea (Luca 10, 41).

Acest cuvânt al lui Hristos este valabil pentru noi toţi, astfel încât grija pentru nevoile acestei vieţi să fie cu măsură, pe cât este de trebuinţă spre slujirea noastră. Acel singur lucru este cel de preţ, fiind - după învăţătura creştină - grija de a plăcea lui Dumnezeu, grija pentru mântuirea sufletului nostru nemuritor.

Marta se îngrijea cum să-L mulţumească pe Domnul în cele materiale. Maria - mai înţeleaptă, mai cuminte - s-a gândit că este prilejul să asculte cuvintele dumnezeieşti: „Până când Îl vom avea pe Domnul pe pământ". Astfel, a şezut aproape de El, iar Domnul a spus că nu-i va fi luată această binecuvântare de a asculta cu luare aminte cuvintele dumnezeieşti şi de a se bucura de vederea lui Hristos şi de contemplarea învăţăturii Sale.

Şi noi ne îngrijim de cele trebuincioase - lucru inevitabil în viaţa noastră - şi nu putem trăi fără grijă de lucrurile materiale, căci suntem atât materiali, cât şi sufleteşti. Trupul are nevoie de hrană, de îmbrăcăminte şi celelalte. Însă, mai presus de toate, sufletul nostru nemuritor are nevoie de mântuire, de singurul lucru care trebuie. ***Grija absolută, grija exclusivă trebuie să fie cum să ne curăţim sufletul, cum să ne împrietenim cu Dumnezeu, cum să adaptăm sufletul nostru la voia lui Dumnezeu, spre a nu ne osândi.***

Mântuirea sufletului nostru nu-i o joacă! Nu ne putem juca cu viaţa cea fără de moarte, căci ştim foarte bine că suntem muritori, suntem vremelnici, suntem străini, suntem grabnic trecători. Suntem pur şi simplu găzduiţi pentru o vreme pe pământ şi într-o bună zi fiecare dintre noi îşi va lua rămas bun de la această găzduire, plecând la „ale sale". „Ale sale" sunt cele dintru care „a ieşit":

Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărâna din pământ - zice Scriptura - a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie (Facerea 2, 7). ***Fiinţa vie a omului, sufletul său este creaţia lui Dumnezeu prin suflarea Sa, prin lucrarea Sa, şi se va întoarce acolo de unde „a ieşit".*** Pentru aceasta, atunci când nu avem mângâiere dumnezeiască simţim înlăuntrul nostru gol, căci sufletul nu-şi

află odihna în nimic, de vreme ce toate lucrurile materiale sunt străine firii sale. Însă, ***când sufletul omului se împrieteneşte cu Dumnezeu prin rugăciune şi viaţa virtuoasă, atunci se bucură, simte siguranţă, Îl simte pe Dumnezeu înlăuntrul său.***

Problema vieţii veşnice nu trebuie tratată superficial, căci peste câteva clipe plecăm din această viaţă, ne vom afla definitiv în faţa veşniciei. Este de joacă faptul că ne vom confrunta cu înfricoşătoarea moarte? Că vom avea de înfruntat demonii? Că vom avea de privit „cazierul" nostru în care sunt înfăţişate limpede, în toate amănuntele, toate păcatele noastre? Că avem în noi această păcătoşenie, despre care nu cunoaştem nici măcar câtă este? Este de joacă faptul că vom avea de înfruntat vămile în urcuşul nostru către Judecătorul? Cum Îl vom privi în ochi pe Domnul? Avem îndrăzneală? Ne încurajează conştiinţa noastră? Ne dă curaj şi încredinţare? Nu. Eu sunt cel dintâi care nu le are pe acestea!

Nu-L vom putea privi pe Domnul în ochi. Ne vom pleca ochii ruşinaţi, căci n-am făcut voia Lui. Am întinat haina cea albă pe care am primit-o la Sfântul Botez. Am spălat-o oare prin lacrimi? Am vărsat lacrimi de pocăinţă, ne-am schimbat viaţa, am trăit în curăţie? Nicidecum. Zicem că ceva o să facem, dar cădem iarăşi în mocirlă.

Va trebui să punem toată puterea sufletului nostru în a cugeta: „Ce se întâmplă? Ce este cu mântuirea? Ce-i cu sufletul meu? Sufletul meu este nemuritor şi este posibil să plec de aici din clipă în clipă. Ce va fi după aceea? Urmează judecata. Care va fi apoi hotărârea lui Dumnezeu? Voi merge la lumină sau la întuneric? Veşnic cu Dumnezeu, sau veşnic cu diavolul? În câteva clipite se hotărăşte dacă merg în Rai sau în iad!".

Acum trăim, dar, dacă se întâmplă ceva şi plecăm pe neaşteptate, ne vom confrunta cu toate aceste lucruri. S-a terminat. Nu mai există nimic care să poată schimba cursul evenimentelor; sunt „standard". Le vom vedea pe toate desfăşurându-se înaintea noastră, şi moartea, şi judecata.

Cu câtă indiferenţă tratăm aceste lucruri! Păcătuim, suntem nepăsători, neglijenţi cu rugăciunea noastră, cu poruncile lui Dumnezeu, nu ne îndreptăm conştiinţa, viaţa, cu toate că ştim că peste puţin timp s-ar putea să murim. Şi toate acestea pe care le-am făcut aici, jos, în lume - fie bogăţie, fie familie, sau diplome, ori slave şi cinstiri - toate vor dispărea: „Venind deci moartea, toate acestea se mistuie" (tropar din slujba înmormântării).

Omul este înşelat de către diavol. Dracul îi prezintă un ecran cu diferite filme, iar omul îşi aţinteşte privirea asupra lor. Sub picioarele sale se cască timpul. Două gângănii, una neagră şi una albă, care sunt noaptea şi ziua, îi fură terenul. Omul vede un film în faţa sa, iar terenul de sub picioarele sale - care este timpul - fuge. Şi, într-o clipă, aşa cum se află el vrăjit de ceea ce-i înfăţişează lumea şi de cele cu care s-a încurcat, deodată se prăbuşeşte ca un castel de cărţi de joc şi, îngrozit, spune: “Cum am ajuns aici, jos? Cum mi-a fugit pământul de sub picioare?”. Şi nu se mai sprijină pe nimic, cu nimic.

Un om păcătos, care nici măcar nu s-a gândit la Dumnezeu, atunci când a ajuns la apusul vieţii sale, la cele mai de pe urmă ale lui, s-a neliniştit şi L-a căutat, în ultimele lui răsuflări, pe Dumnezeu.

Îngerul i-a spus: „Când soarele lumina în mijlocul bolţii, tu unde erai? Pe unde păşteai? Acum, când soarele a apus, acum ţi-ai amintit de Dumnezeu? Atâţia ani de zile unde ai fost?”.

Aceasta este valabil şi pentru fiecare dintre noi, atunci când nu ne îngrijim de sufletul nostru şi de Dumnezeu.

Pentru aceasta trebuie să ne îngrijim de sufletul nostru, de singurul lucru care trebuie. Să ne îngrijim necontenit cum să ne curăţim inima, cum să ne curăţim mintea, trupul, cum să scăpăm conştiinţa noastră de legăturile nevăzute ale păcatului. Şi atunci, cu harul lui Dumnezeu, vom dobândi acel singur lucru care trebuie şi, prin moarte, vom trece la Cer.

Pe omul care va primi asupra sa această grijă sfântă a mântuirii sufletului, a împrietenirii cu Dumnezeu, nu-l vei vedea distrându-se pe la diferite întâlniri sau îngrijindu-se de multe lucruri. Nu. Îl vei vedea atent la toate ale sale, înţelept, serios, gânditor, măsurându-şi fiece păcat pe care ar fi în primejdie să-l săvârşească.

Noi, însă - iar cel dintâi sunt eu - suntem vădiţi de faptele noastre cât anume avem în vedere acel singur lucru care trebuie, cât credem în Dumnezeu, cât credem în veşnicia sufletului şi a Împărăţiei lui Dumnezeu.

Trebuie să cugetăm la acestea foarte serios şi să ne gândim: “***Sunt suflet nemuritor, am conştiinţă, am Dumnezeu; merg la judecată, urmează - în câteva clipe - o hotărâre veşnică. Ce vrea Dumnezeu de la mine?*** Să mă îndrept, să mă pocăiesc, să curm păcatul, să mă spovedesc, să-mi plâng păcatele, să-mi trasez un

drum nou, drept, luminos, bun, să nu privesc nici la stânga, nici la dreapta, ci direct spre Cer. Şi, dacă va veni moartea, nu mă va tulbura".
Scriptura spune: Gătitu-m-am şi nu m-am tulburat. Când cineva este pregătit, nu se tulbură. Cine se tulbură? Cel care este nepregătit.

Nu ştiu dacă aţi văzut vreun om pe moarte: cum strigă, cum îi vede pe îngeri, pe demoni, pe Arhanghelul Mihail cu sabia; cum îşi roteşte privirea, cum bea „paharul amărăciunii"! Toate la care se face referinţă în slujba înmormântării, dar şi în învăţăturile Părinţilor, sunt mai mult decât adevărate. Pentru fiecare om, şi în special pentru fiecare creştin va urma acest lucru. Noi am văzut multe, am văzut multe morţi şi semnăm, adeverim cu sângele inimii noastre că este adevărat.

Aşadar, să ne îngrijim mai înainte de a sosi acest ceas, înainte de a veni moartea, înainte de a-i vedea pe demoni înconjurând patul, vrând să ne răpească sufletul şi să ne ducă în iad. Atunci îngerii cei buni, fraţii noştri mai mari, aceste făpturi sfinte, se îngrijesc şi se străduiesc să ne scape sufletul din mâinile dracilor. Atât de mare este iubirea acestor fraţi ai noştri sfinţi şi a îngerului păzitor al sufletului nostru!

Pentru aceasta şi trebuie să-l rugăm pe îngerul păzitor al sufletului nostru să ne ajute şi să ne ocrotească. Când noi ne rugăm, şi el se roagă împreună cu noi. Când noi păcătuim, el stă şi plânge.

O să vă povestesc acum o foarte frumoasă istorisire de la Sfinţii Părinţi.

Un ascet sfânt se pogora să meargă în cetate, să vadă pe episcop pentru o oarecare problemă a schitului. Acolo a văzut un tânăr, lângă o casă, plângând şi tânguindu-se. Prin darul său străvăzător a înţeles, deschizându-i-se ochii sufletului, că cel care plânge nu este un om, ci un înger al lui Dumnezeu.

S-a apropiat de el şi i-a zis:
- Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cine eşti?

Şi îngerul a răspuns:
- Eu nu sunt om, robule al lui Dumnezeu; sunt îngerul păzitor al unui suflet care se află în această casă şi acum desfrânează, iar eu stau afară, căci nu pot intra în această necurăţie şi mizerie. De aceea stau afară şi plâng, rugându-L pe Dumnezeu să-l lumineze, să se pocăiască şi să nu mai continue păcatul.

Îngerul plângea pentru că omul îşi vânduse sufletul nemuritor diavolului, pentru un blid de linte, precum zice Scriptura.

Trebuie ca noi toţi - iar eu, cel dintâi - să ne gândim serios la acestea şi să nu fim păcăliţi de diavol şi de păcat. Trebuie să ne îngrijim de sufletul nostru nemuritor, să ne îndreptăm, să fim atenţi, căci ştim foarte bine că diavolii, care ne provoacă şi ne împing la păcat, în acelaşi timp urmăresc căderile noastre şi le însemnează cu toate amănuntele legate de timp, de persoană şi de lucru. Nu este închipuire, nu este minciună, nu este o joacă faptul că vom avea de înfruntat înfricoşătoarea moarte!

Nu ştim ce va aduce ziua de mâine. S-ar putea să ne aflăm la judecata lui Dumnezeu, şi atunci ne vom lovi degeaba capul, căci nu mai există iertare şi îndreptare.

Acum însă avem ca binecuvântare a lui Dumnezeu faptul că trăim, că n-am plecat din această viaţă şi avem „dreptul" de a ne pocăi, de a îndrepta cazierul, de a ne lumina viaţa. Să mulţumim lui Dumnezeu că respirăm, iar fiecare respiraţie poate fi un cuvânt de pocăinţă. Acum, astăzi, când respirăm, când avem timp, când umblăm, când n-a venit încă moartea, să ne îndreptăm. Mai întâi eu să mă îndrept, iar apoi să urmaţi şi voi. Şi toţi împreună, îndreptându-se fiecare pe sine, să dobândim viaţa cea veşnică.

Nu avem nimic în stăpânirea noastră: nici pe noi înşine nu suntem stăpâni, nici peste soţia noastră, nici peste copiii noştri, nici peste avuţie, nici peste sănătate, nimic. Toate sunt nesigure, toate atârnă de un fir, căci putem să le pierdem pe toate şi apoi - moartea. Ştii unde o să mergi? Nu! Cunoşti drumul? Nu! Cine te va conduce acolo unde vei merge? De vreme ce singur Dumnezeu te va călăuzi, caută „să te pui bine" cu El, căci altfel altcineva te va conduce în cele înfricoşătoare ale iadului, acolo unde nu se mai poate îndrepta nimic.

Câţi nu mergeau pe drum şi, de la un accident, au rămas pe loc? În câteva clipe, aşa cum se afla cântând, l-a lovit altul cu maşina şi a rămas pe loc. A plecat la judecata lui Dumnezeu cu cântecul în gură. Acesta este omul! Inima lui funcţionează ca un ceas: s-a stricat arcul ceasului, acesta încetează să funcţioneze. Au contenit bătăile inimii omului, s-a sfârşit totul.

Pentru aceasta a spus Scriptura: Tot omul se vădeşte întru minciună (Romani 3, 4).

Nu pentru că spune minciuni, ci pentru că este ca o minciună: acum pare mare şi însemnat, şi într-o clipă se prăbuşeşte mort.

Pentru toate acestea trebuie să ne îngrijim cum să fim plăcuţi lui Dumnezeu. Dumnezeu priveşte sufletul, nu cele din afară. În timp ce avem nevoie de pocăinţă, lacrimi, tânguiri, noi cutreierăm ici şi colo, petrecem, dansăm, ne „prelucrăm” pentru a deveni altfel decât ne-a făcut Dumnezeu. Noi însă trebuie să ne înfrumuseţăm sufletul cu virtuţi, iar nu cele din afară - transformându-ne înfăţişarea, schimbându-i frumuseţea firească. Cu cât prefacem mai mult exteriorul nostru, cu atâta ne urâţim sufletul.

⇒ Ne-am spovedit vreodată pentru faptul că ne-am îmbrăcat provocator, smintind un suflet nemuritor? Nicidecum!
⇒ Ne-am pus problema că am smintit un om prin viaţa noastră neatentă?
⇒ Ne-am spovedit că am fi putut să facem un bine şi nu l-am făcut? Nu! Şi acesta este un păcat.

Pentru toate ne va cere socoteală Dumnezeu, căci nimic nu rămâne neobservat. Facem o greşeală, iar „calculatorul” lui Dumnezeu îndată memorează responsabilitatea. Invers, atunci când ne pocăim, „calculatorul” şterge datoria. Dumnezeu o face automat! Căci este duh, prezent pretutindeni, şi nu are nici o greutate în a însemna într-o clipă şi cel mai subtil gând al tuturor miliardelor de oameni, înscriind în cazier şi responsabilitatea fiecăruia.

Cerul, Împărăţia lui Dumnezeu, viaţa veşnică este deschisă. Din clipa în care Hristos Şi-a dat duhul pe Cruce, Raiul s-a deschis larg. Până atunci uşa Cerului, a Raiului, a Ierusalimului celui de sus era închisă. Întinzându-Şi preacuratele Sale mâini, desfăcându-Şi braţele pe Cruce, Hristos al nostru a îmbrăţişat întreg neamul omenesc, pentru a-i dărui viaţa veşnică.

Ştiţi ce înseamnă viaţa veşnică? Viaţa lângă Dumnezeu. Sunt de nepovestit bogăţia şi fericirea, de negândit pentru mintea omului. Ne-au spus multe oamenii care s-au suit la Cer şi s-au întors. Însă cea mai puternică mărturie, cea a prea Sfântului apostol Pavel, care s-a suit până la cerul al treilea, arată că Dumnezeu a pregătit atâtea bunătăţi, câte mintea omului nu poate cuprinde: ***Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit (I Corinteni 2, 9).*** O astfel de viaţă îl aşteaptă pe om, pe care mintea nu o cuprinde şi a cărei fericire inima nu a simţit-o. Prin urmare, mult preţuieşte osteneala. Nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum în faţa slavei viitoare, ce se va descoperi fiilor lui Dumnezeu.

Orice om care se va mântui va fi copil al lui Dumnezeu şi moştenitor al Împărăţiei Sale.
Noi - şi eu, cel dintâi - nu L-am iubit pe Hristos, căci, dacă L-am fi iubit, n-am fi păcătuit. L-am uitat, dar El nu ne uită niciodată. Este Singurul Care îl iubeşte pe om până la moarte, şi încă moarte pe Cruce!

Ne cercetează mereu: când cu boala, când cu necaz, când cu felurite încercări. Hristos bate la uşa fiecărui om, zicând: ,,Deschide-Mi să intru şi te voi face fericit, te voi face moştenitorul Meu".

Noi ferecăm bine de tot uşa, nedându-ne seama că Hristos bate pentru mântuire. Cât de uşor iartă Dumnezeu! ***E de-ajuns ca omul să-I deschidă şi să se întoarcă prin pocăinţă la El. Dumnezeu nu vrea de la om răsplată sau garanţie pentru tot ceea ce i-a dăruit în veşnicie. Milioane de ar fi păcatele lui, miliarde de ar fi, pentru Dumnezeu sunt nimic.*** Ce este o mână de nisip într-un ocean? Un microb într-un ocean, aşa sunt toate păcatele omenirii. ***Nu există păcat care să biruiască milostivirea lui Dumnezeu.*** Prin urmare, păcatele unui singur om sunt nimic. Când fiul se va întoarce prin pocăinţă în braţele Tatălui, toate se vor dezlega înaintea milostivirii lui Dumnezeu.

Aşadar, de vreme ce avem o atât de nemărginită milostivire deschisă înaintea noastră, de ce să şchiopătăm? Să alergăm către această îmbrăţişare, spre a fi iertaţi. ***Diavolul ne trage îndărăt, Dumnezeu şi îngerul păzitor ne împing înainte. Cui vom face ascultare, acolo vom şi merge. Acestea ne învaţă Sfânta Evanghelie şi Sfinţii Părinţi. Să nu le dispreţuim, să nu fim nepăsători, să nu ne înăbuşe grijile acestei vieţi. Hristos a spus limpede: Un singur lucru trebuie. Să lăsăm, să lepădăm grijile vieţii şi să ne devotăm cultivării sufletului, ca să-l arătăm rodnic înaintea lui Dumnezeu.***

Va veni moartea; fie că vrem, fie că nu, vom ajunge la poarta ei cea neagră, vom intra în canalul ei şi vom trece de cealaltă parte. Alt drum, altă cărare nu există. Suntem sută la sută convinşi că fiecare dintre noi va muri, şi prin urmare va trece pe la judecată. Pentru aceasta trebuie să ne îngrijim.

Când cineva are un proces, şi încă unul serios, ştim cu toţii ce grijă are ca să scape de moarte sau de întemniţare. Caută avocaţi, se îngrijeşte care dintre ei este mai puternic, mai influent, caută să plătească, să pună martori şi apărători, astfel încât hotărârea să fie absolvirea lui. Câtă grijă, cât necaz pentru o situaţie trecătoare! Judecata lui Dumnezeu, de neocolit, nu este luată în serios de către noi. O nesocotim. Stau mărturie viaţa şi faptele noastre.

Să dea Domnul har, să ne dea ajutor, să ne trimită luminare, putere, să ne învrednicim de această sfântă grijă care ne va conduce la fericire, să intrăm în Raiul lui Dumnezeu şi să scăpăm de iad.

Iadul este ceva foarte, foarte înfricoşător! Nu este numai în conştiinţa omului. Potrivit Părinţilor Bisericii, iadul este - din punct de vedere dogmatic - spiritual, după cum spiritual este şi Raiul. Spiritual este sufletul, spirituală şi existenţa demonilor.

La a doua Venire a Sa, Hristos va spune: Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este gătit diavolilor şi îngerilor lui (Matei 25, 41). Pentru diavoli s-a pregătit iadul cel veşnic şi, la a doua Venire, acolo vor fi trimişi şi oamenii care săvârşesc faptele diavolului. Diavolii simt chinul atunci când nu uneltesc împotriva lui Dumnezeu, căci ei totdeauna se bucură atunci când săvârşesc o fărădelege împotriva lui Dumnezeu. Pentru aceasta nici nu-i arde conştiinţa, nici nu-i chinuieşte - aşa cum pătimeşte şi suferă omul când păcătuieşte faţă de Dumnezeu; omul are suflet, are conştiinţă, este suflarea lui Dumnezeu, în vreme ce diavolul nu suferă, ci se bucură. Prin urmare, are nevoie de iad - nu în conştiinţă, ci în fiinţă - şi este pregătit pentru el veşnic. Acolo însă vor fi trimişi şi oamenii care vor fi aflaţi nepocăiţi în ceasul morţii.

Tradiţia ascetică şi patristică are o bogăţie nemăsurată de exemple, atât despre iadul spiritual al vieţii celeilalte, cât şi despre Rai, care amândouă sunt de aceeaşi fire în realitate şi în veşnicie. Părinţii au vorbit în chip dogmatic şi au învăţat că atât Raiul cât şi iadul nu sunt materiale, ci stări spirituale care sunt trăite analog cu starea sufletului, de vreme ce unii (cei curaţi) Îl vor vedea pe Dumnezeu ca Lumină, iar ceilalţi (cei necuraţi) Îl vor simţi pe Dumnezeu ca foc.

Astăzi sunt mulţi, chiar şi dintre teologi, cei care susţin că iadul este în conştiinţa omului şi altele… Aceasta pentru a întuneca şi a pierde folosul cugetării la iad şi al contemplării acestuia, zicând: „Minunat! Îmi sugrum conştiinţa, o ucid, devin dezinteresat şi scap de chinuri”.

Nu-i aşa! Nu e numai faptul că propria conştiinţă mă va mânca asemeni unui vierme şi mă va întuneca din pricina greşelilor pe care le-am făcut faţă de Dumnezeu; în afară de conştiinţă vom avea şi iadul spiritual. Iadul este concret, este întuneric, este foc, vierme neadormit şi atâtea altele, după cum spune Scriptura.

Cunoscând, aşadar, adevărul despre Rai şi iad, să ne îngrijim să scăpăm de iad şi să nu mergem acolo, jos; nu acolo este locul sufletului omului. Sufletul trebuie să se întoarcă în braţele lui Dumnezeu şi să trăiască acolo veşnic cu Părintele Ceresc. Cel care a început răzvrătirea, cel care a săvârşit fărădelege fără a se pocăi, diavolul- el să meargă în iad.

Pentru aceasta noi, creştinii, să ne pocăim, să vărsăm lacrimi, să ne întoarcem acum, astăzi, căci mâine s-ar putea să fie o zi de necaz. În această clipă să ne întoarcem inima către Dumnezeu şi să zicem: ***„Dumnezeul meu, am greşit la cer şi înaintea Ta. Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău. Fă-mă ca pe unul din argaţii Tăi” (Luca 15, 18-19).***

Întoarcere direct în braţele Părintelui! Şi îndată Dumnezeu ne va spăla, ne va curăţi, ne va îmbrăca în Harul Său, ne va da viţelul cel îngrăşat, ne va conduce la Masa Bisericii, ne va da Trupul şi Sângele Său, şi vom deveni una cu Hristos. Şi atunci diavolul nu va mai avea nici un drept asupra noastră. Acesta este adevărul şi nimeni nu se poate împotrivi adevărului Bisericii noastre Ortodoxe.

Să ne rugăm să ne dea Dumnezeu pocăinţă, întoarcere, sfârşit bun, creştinesc, fără durere, fără de ruşinare, cu răspuns bun înaintea Dreptului Judecător, şi să ne învrednicească de Împărăţia Sa. Amin”.

(din: Ne vorbeşte Stareţul Efrem Filotheitul. Meşteşugul mântuirii, Editura Egumeniţa)

“Păzește-ți casa de rău!” - Cum ne ocrotesc îngerii păzitori, cum ne apărăm de îngeri căzuţi şi cum putem intra sub influenţa duhurilor rele? Cum să vină harul și pacea asupra casei noastre?

I. Puterile cereşti

Păzitorii casei noastre

Păzeşte-ţi casa ta de rău! Căci acest rău, văzut şi nevăzut, este foarte răspândit în lumea în care trăim! Şi, cu adevărat, omul nu se poate păzi singur, cu puterile sale, de năvălirile acestui rău şi nu-şi poate păzi nici casa sa, nici pe apropiaţii săi.

Şi, dacă nu şi le poate păzi singur, atunci cum? Oamenii înţelepţi spun: „Cu ajutorul lui Dumnezeu”. Iar ajutorul lui Dumnezeu ni-i pune înainte pe ocrotitorii şi păzitorii noştri. Şi aceşti ocrotitori se numesc „Sfintele netrupeşti Puteri cereşti”. Iar păzitorii sunt Îngerii păzitori.

Şi tocmai despre aceste Puteri (Puteri însufleţite, care se scriu cu literă mare şi care sunt Îngerii) şi despre chipul în care ele ne pot ajuta pe noi, vom povesti în această carte.

Sfântul Ignatie Brianceaninov în lucrarea sa „Cuvânt despre Îngeri” scrie: „Îngerii au grijă permanentă de soarta noastră; Îngerii Luminii depun toate

strădaniile ca noi în vremea călătoriei noastre pământeşti să ne pregătim şi să dobândim fericirea cea veşnică; iar îngerii întunericului depun toate strădaniile să ne tragă cu ei în prăpastia iadului. O luptă crâncenă şi neîntreruptă se dă pe pământ: de o parte luptă Sfinţii Îngeri şi binecredincioşii creştini ortodocşi, iar de cealaltă parte, îngerii întunericului şi oamenii ce se supun lor. Obiectivele luptei sunt soarta veşnică a oamenilor, cea din viaţa de după moarte şi adevăratul creştinism de pe pământ, acest unic mijloc, prin care omul poate dobândi fericirea veşnică în Cer. Necesitatea fundamentală a omului, necesitatea mântuirii, îl determină pe fiecare creştin să-i cunoască la momentul cuvenit şi cu toată temeinicia atât pe Îngerii Luminii, cât şi pe îngerii întunericului spre a atrage asupra sa sfânta iubire şi ajutorul celor dintâi, iar de influenţa pierzătoare a celor din urmă să se depărteze cât se poate de mult".

Trebuie să ţinem minte că Îngerii sunt păzitorii noştri de zi cu zi, ocrotitorii casei şi familiei noastre şi de aceea trebuie să ştim ce anume îi atrage la noi pe Îngeri şi îi izgoneşte pe diavoli. De asemenea, vom vorbi în această carte şi despre sfinţii noştri ocrotitori, care vin la noi după Taina Botezului şi despre ajutorul şi sprijinul pe care îl dăruiesc celor ce poartă numele lor (adică cei ce au fost numiţi în cinstea lor).

Cine sunt Îngerii?

„Cât de minunat este soborul îngeresc, cel nenumărat şi atât de armonios alcătuit! Dacă universul cel văzut, de exemplu cel stelar, este atât de minunat şi natura cea pământească cu toate stihiile, câmpiile, păşunile, livezile, pădurile, râurile, munţii, lacurile ei, cu toate plantele şi tot regnul animal şi cu celelalte făpturi este atât de mare şi minunată, cât de mare şi minunată trebuie să fie lumea îngerească, cea plină de lumină, neprihănită, inteligentă, prea frumoasă şi prea puternică! O, ce frumuseţe, o, ce măreţie, o, ce fericire şi ce cântare de laudă adusă Creatorului!" (Ioan de Kronstadt)

Îngerii sunt fiinţe duhovniceşti netrupeşti, înzestrate cu voinţă, raţiune, putere, cunoştinţă şi curăţie, care întrec cu mult gândirea noastră; ei ocupă cea mai înaltă treaptă în rândul făpturilor şi prin ei Domnul îşi arată voia Sa şi îi face instrumentele împlinirii ei.

Expresia psalmului: ***Cel ce faci pe Îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc (Ps. 103, 5; Evr. 1, 7)*** arată clar şi esenţa duhovnicească (lipsa de trup) a Îngerilor şi slujirea lor.

Tot despre aceste două însuşiri principale ale Îngerilor vorbeşte şi apostolul Pavel: ***Îngerii oare nu sunt toţi duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii? (Evr. 1,14).***

În limba greacă cuvântul „anghelos” textual înseamnă „trimis”, „vestitor”. Această rădăcină o întâlnim şi la cuvântul „evanghelie”, care etimologic înseamnă „veste bună”. Îngerii au căpătat această denumire datorită slujirii lor faţă de mântuirea neamului omenesc, pentru care sunt folosiţi de Atotbunul Dumnezeu şi pe care o împlinesc cu dragoste şi râvnă.

Culmea acestei slujiri a Îngerilor ca trimişi, ne-a fost arătată în momentul Buneivestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu: …a fost trimis Îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret (Lc. 1, 26) la Preasfânta Fecioară Maria să-i vestească ei că a fost aleasă ca Maică a Cuvântului lui Dumnezeu, ce avea să ia chip omenesc pentru răscumpărarea omenirii.

Descoperirile biblice arată clar că Îngerii nu sunt cele mai importante fiinţe din Univers. Ei sunt doar nişte fiinţe supuse lui Dumnezeu şi se supun Lui ca unui Stăpân. Ei slujesc lui Dumnezeu şi chiar şi oamenilor.

Astfel, Biblia, acordând toată atenţia lui Dumnezeu şi nu Îngerilor slujitori Lui, ne arată că atenţia nemăsurată, care se acordă astăzi Îngerilor, este greşită.

Să dăm totuşi prioritate mărturiei Sfintei Scripturi privitoare la Îngeri, citind această mărturie cu ajutorul Sfintei Tradiţii a Bisericii, adică cu ajutorul Duhului Sfânt.

Despre momentul apariţiei Îngerilor nu există în Sfânta Scriptură un indiciu clar. Teologii au în această privinţă diverse păreri, dar un singur lucru poate fi afirmat cu tărie: Îngerii au fost creaţi înaintea oamenilor.

[…]

Îngerii păzitori

„Când închizi uşa locuinţei tale şi rămâi singur, să ştii că împreună cu tine se află Îngerul cel dat ţie de Dumnezeu, El este neadormit şi, fiind tot timpul lângă tine, vede totul. Pe el nu-l poţi înşela şi întunericul nu te poate ascunde de el. Împreună cu el îl simţi şi pe Dumnezeu, prezent în orice loc. Căci nu există vreun loc sau lucru, în care să nu fie Dumnezeu, Care ţine totul în mâna Sa“. (Antonie cel mare)

„Sfântul Înger păzitor zi de zi şi ceas de ceas mă îndrumă pe calea mântuirii. Şi văd aceasta cu ochii inimii mele, simt acest lucru şi pentru el mulţumesc lui Dumnezeu şi slujitorului Său". (Sfântul Ioan de Kronstadt)

Pentru a-i sprijini pe fiii săi credincioşi pe câmpul luptei neîncetate cu răul, care este viaţa în lumea aceasta decăzută şi păcătoasă şi pentru a-i conduce în siguranţă pe calea vieţii cea plină de duhuri rele, Domnul trimite oamenilor pe Îngerii Săi, care sunt păzitori fideli. El rânduieşte pentru fiecare dintre noi pe unul dintre oştenii Săi cereşti, care devine Îngerul nostru păzitor, devine protectorul nostru. Aceasta este în general credinţa creştinilor.

După învăţătura Bisericii, fiecăruia dintre noi în momentul Botezului Domnul îi dăruieşte un înger păzitor. El se află tot timpul în preajma noastră, păzindu-ne pe toată calea vieţii. Noi, oamenii păcătoşi, nu îi vedem pe Îngeri aşa cum îi văd sfinţii. Însă ştim şi credem că ei sunt tot timpul cu noi. Îngerul păzitor îl însoţeşte în chip nevăzut pe om toată viaţa acestuia până dincolo de mormânt, când îl predă judecăţii Domnului. ***Îngerii păzitori sunt necesari, pentru că "de nu ar exista Îngeri păzitori şi îndrumători pe lângă oamenii cei buni şi binecredincioşi, demonii ar nimici tot neamul omenesc, dacă Domnul le-ar îngădui să facă cu oamenii ce ar voi ei, căci răutatea diavolilor lor faţă de oameni este nemăsurată şi zavistia lor faţă de om nu are margini, fiindcă omul este creat după chipul lui Dumnezeu şi menit să moştenească viaţa veşnică în locul îngerilor căzuţi" - scrie Sfântul Ioan de Kronstadt.***

După credinţa şi evlavia Bisericii, Îngerul „plânge" atunci când păcătuim sau pierim şi luptă pentru noi şi împreună cu noi împotriva duhurilor care ne ispitesc. Chiar şi în simţămintele şi legăturile noastre pământeşti, omeneşti, uneori pe cel mai iubit şi cel mai credincios prieten, pe soţie, pe frate, pe soră îi numim îngeri păzitori pentru a exprima dragostea noastră faţă de ei şi dragostea lor faţă de noi. Păzindu-ne în chip nevăzut şi ziua şi noaptea, Îngerii păzitori nu numai că ne îndeamnă la fapte bune, dar ne şi ajută să le săvârşim şi notează aceste fapte bune pentru a le înfăţişa la înfricoşata Judecată.

Îngerii păzitori ocupă ultimul loc în ierarhia îngerească, însă acest lucru nu trebuie să ne tulbure. Chiar dacă sunt mai departe decât ceilalţi de Dumnezeu, slujirea lor este mare în ochii lui Dumnezeu, fiindcă ei sunt meniţi să ne păzească şi să ne mântuiască pe noi, oamenii, iar omul, precum se ştie, este cununa creaţiei lui Dumnezeu.

Tot ce este bun, curat şi luminos în noi, orice gând bun, orice faptă bună, rugăciunea, pocăinţa, toate acestea se nasc şi se săvârşesc în noi din îndemnul Îngerului nostru păzitor. Lucrând prin conştiinţa şi inima noastră, el ne reţine de la păcat şi sminteală şi ne ajută să luptăm cu ispitele.

Când Îngerul păzitor vede că mergem pe calea mântuirii, se sârguieşte prin toate mijloacele să ne încurajeze, să ne întărească pe această cale. Dacă noi ne abatem de la calea adevărului, el se străduieşte din toate puterile să ne aducă înapoi pe ea. Dar, dacă noi nu-l mai ascultăm deloc pe Îngerul nostru păzitor şi cădem în păcat, Îngerul se depărtează de la noi, plânge şi, urmărindu-ne de departe, Îl roagă pe Dumnezeu să aibă răbdare cu noi şi să amâne pedeapsa. Şi, ***totodată, nu lasă încercările să ne copleşească conştiinţa şi trezeşte în noi pocăinţa.***

Îngerii ne păzesc în timpul somnului. „Bucură-te, cel ce mă păzeşti pe mine în vremea somnului” - se spune în acatistul Îngerului păzitor. ***Ei nu numai că iau parte la mântuirea sufletului omului, dar se îngrijesc şi de sănătatea lui trupească, de bunăstarea oamenilor.*** Îngerii păzitori nu ne părăsesc nici atunci când trecem din viaţa aceasta vremelnică în cea veşnică.

Sfânta Biserică crede şi faptul că Îngerul păzitor este ocrotitorul sufletului creştin şi după despărţirea acestuia de trup, când trece prin vămi. De aceea ne şi rugăm Îngerului păzitor: „Fii mie apărător când voi trece vămile cele cumplite”.

Acelaşi lucru îl mărturisesc şi Sfinţii Părinţi ai Bisericii. Sufletul credinciosului creştin aşteaptă mângâiere şi ajutor de la Îngerul său păzitor şi în acea zi înfricoşătoare, ***„când Scaunele se vor aşeza şi cărţile se vor deschide şi Cel vechi de zile va şedea şi va judeca oamenii şi Îngerii vor sta înainte şi pământul se va clătina şi toate se vor spăimânta şi se vor cutremura”.***

Multor sfinţi li s-au arătat Îngerii păzitori când erau istoviţi în lupta cu duhurile necurate.

Sfântul Isaac Sirul spune: „Când vrăjmaşul se năpustea în chip vădit asupra sfinţilor, îngerii (lor) se arătau în chip văzut şi spuneau că au fost trimişi în ajutor”.

Îngerul care i s-a arătat Sfântului Grigorie Dialogul, a spus: „Nu te teme, că, iată, m-a trimis Domnul să fiu împreună cu tine toată viaţa ta şi să duc rugăciunile tale lui Dumnezeu, ca toate cele ce cu nădejde le vei cere de la El, să ţi se dea” (Vieţile Sfinţilor, 12 martie).

Cuviosul Nifon a văzut odată lângă porţile casei unei desfrânate un înger în chip de tânăr, plângând şi l-a întrebat de ce plânge. Iar Îngerul a răspuns: „Eu sunt trimis de la Dumnezeu aici spre păzirea unui om, care acum se odihneşte în casa aceasta cu o desfrânată şi mă mâhneşte foarte mult, că nu voiesc a vedea fărădelegea ce o face el. Cum nu voi plânge, văzând în ce fel de întuneric a căzut chipul lui Dumnezeu?“ (Vieţile Sfinţilor, 23 decembrie).

Zi de zi la fiecare slujbă Biserica face rugăciuni, în care sunt pomeniţi Îngerii păzitori: ***„Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor al sufletelor şi al trupurilor noastre, la Domnul să cerem; şi ne ocroteşte pe noi cu Sfinţii Tăi Îngeri…”.***

Iar într-una dintre rugăciunile ei tainice (la Liturghia Sfântului Vasile cel mare) printre binefacerile deosebite ale lui Dumnezeu ea enumera şi faptul că Dumnezeu ne-a dăruit Îngeri păzitori: „Tu ai pus Îngeri păzitori”.

Vorbind despre Îngerii păzitori, ***Sfântul Isaac Sirul scrie: „Nu rareori se întâmplă să se prăbuşească o casă, un zid sau o stâncă, iar acolo să stea cineva, şi Dumnezeu în iubirea Sa de oameni porunceşte unui înger să ţină ceea ce urmează a se prăbuşi până ce vor pleca sau vor fi scoşi cei ce stăteau acolo; şi, îndată ce pleacă ei, lasă să cadă totul”.***

„Să fii încredinţat că păzitorul tău este tot timpul cu tine şi că împreună cu celelalte făpturi şi tu te afli sub acelaşi Stăpân, Care numai printr-un semn pune totul în mişcare şi toate le pune în bună rânduială. Stai, aşadar, cu bărbăţie şi cu inimă bună. Nici demonii, nici fiarele sălbatice, nici oamenii împătimiţi nu-şi pot face voia lor spre răul şi pierzarea ta de nu va îngădui aceasta voia Ocârmuitorului. De aceea spune sufletului tău: <<Eu am un păzitor, care mă ocroteşte; şi nici una dintre făpturi nu se poate înfăţişa înaintea mea decât dacă are poruncă de Sus. Iar, dacă aceasta va fi voia Stăpânului meu, ca cei vicleni să aibă putere asupra făpturii Lui, voi primi aceasta fără să mă mâhnesc, căci nu-mi doresc ca voia Domnului meu să rămână neîmplinită>>. Astfel, în ispitele tale vei fi plin de bucurie, ca unul ce ştii şi înţelegi întru totul că eşti cârmuit de Pronia Stăpânului Ceresc. Aşa să-ţi întăreşti inima ta cu nădejdea în Domnul”.

Toate cele spuse mai sus îl determină pe fiecare creştin să-l cinstească cu evlavie pe Îngerul său păzitor şi să-i adreseze rugăciuni. Mai este, oare, necesar să aducem dovezi ale acestei îndatoriri? ***Îngerul păzitor are dreptul să fie cinstit de noi, pentru că el este trimisul lui Dumnezeu, este sfânt şi este binefăcătorul nostru.***

Ştiind că Îngerii păzitori sunt tot timpul cu noi şi că ei sunt martorii cei mai apropiaţi şi de fiecare zi ai vieţii noastre, trebuie să fim cu băgare de seamă ca nu numai prin fapte, dar nici prin gânduri, nici prin cuvinte să nu-i supărăm şi să nu-i depărtăm de la noi. Iar în cazul căderii în păcat să mânecăm prin pocăinţă grabnică şi sinceră să-i atragem la noi pe păzitorii şi ajutătorii noştri cereşti ca să-i bucurăm nu numai pe ei, ci şi pe toţi ceilalţi Îngeri din ceruri, care se bucură şi pentru un singur păcătos, ce se pocăieşte (Lc. 15,10).

În Vechiul Testament există locuri care, în înţelegerea unanimă a Părinţilor Bisericii, cuprind învăţătura despre Îngerii păzitori. Astfel sunt următoarele locuri:

⇒ *Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El şi-i va izbăvi pe ei (Ps. 33, 8).*

⇒ *Nu vor veni către tine rele şi bătaie nu se va apropia de locaşul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale (Ps. 90, 10-11).*

Numeroase exemple din vieţile sfinţilor adeveresc calitatea Sfinţilor Îngeri de păzitori şi slujitori ai mântuirii omeneşti.

Iată câteva exemple de acest fel:

- ✓ *Sfântul Ioan Scărarul mărturiseşte despre sine, zicând: „Îngerul m-a luminat când tânjeam după mari descoperiri”.*
- ✓ *În viaţa Sfântului mucenic Sebastian (Vieţile Sfinţilor, 18 decembrie) se povesteşte că, atunci când un conducător a distrus idolii, i s-a arătat un Înger în chip de tânăr şi i-a spus: „Domnul nostru Iisus Hristos, întru Care ai crezut, m-a trimis la tine ca să primeşti sănătate în toate mădularele tale”. El s-a ridicat şi a vrut să cadă la picioarele Îngerului să le sărute, însă Îngerul a spus: „Vezi să nu te atingi de mine, pentru că încă nu eşti spălat cu Sfântul Botez de necurăţia idolească”.*

De aici vedem că Sfinţii Îngeri ajută la mântuirea nu numai a celor botezaţi.

[…]

Ce anume îl lipseşte pe om de sprijinul Îngerilor?

***Sfântul Isaac Sirul* spune: „Pentru păcat şi mândrie se depărtează de om Îngerul păzitor, care mai înainte îl îndemna la dreptate. Şi se apropie de el duhul**

întunericului şi din acel moment omul nu se mai îngrijeşte de dreptate. Dar, când se apropie Sfinţii Îngeri, ispititorii pleacă şi se face linişte".

Şi în cartea Ecclesiastului citim: Nu îngădui gurii tale să tragă spre păcat trupul tău şi înaintea trimisului lui Dumnezeu nu spune: „A fost o rătăcire!" Pentru ce să Se mânie Dumnezeu de cuvântul tău şi să nimicească lucrul mâinilor tale? (Eccles. 5, 5). Căci ceea ce ne ruşinăm a face în prezenţa unui om de vază, nu ne sfiim a săvârşi în prezenţa Îngerului nostru, care totdeauna vede faţa Tatălui Ceresc. Şi în conştiinţa lor toţi oamenii trebuie să recunoască acest lucru. Aşadar, ***pe fiecare om trebuie să-l reţină de la păcat conştiinţa faptului că Îngerul lui îl vede totdeauna.***

De fiecare dată când Îngerii ne părăsesc (şi noi înşine le dăm acest prilej), diavolul îndată se apropie de noi ca să ne înghită. Dar, pentru că Domnul Savaot nu ne lasă degrabă în voia satanei, deşi merităm acest lucru, atunci şi Îngerii îşi însuşesc îndelunga Lui răbdare. Ei au stat împotriva lui Valaam când acesta a încercat să facă un lucru rău (Num. 22, 22 ş.urm). Şi Îngerii lui Dumnezeu se bucură nu numai pentru fiecare drept, ce îşi menţine dreptatea sa, dar şi pentru fiecare păcătos, ce se căieşte (Lc. 15,10).

Totuşi nu trebuie să ne lăsăm conduşi de sentimentul fals şi neîntemeiat al siguranţei, căci Scriptura vorbeşte şi despre faptul că Dumnezeu îi va preda pe unii oameni satanei, adică îi va lipsi de apărarea şi ocrotirea Îngerilor şi atunci satana nu va mai înceta cu uneltirile sale (Apoc. 20). Pe lângă faptul că Îngerii vor porni la luptă şi vor ridica „un zid", alcătuit din ei înşişi, în jurul celor ce se tem de Dumnezeu (Ps. 33, 7), mai citim la Isaia cum Dumnezeu, mâniindu-Se, zice: Acum vă voi face să ştiţi cum mă voi purta cu via mea: Strica-voi gardul ei şi ea va fi pustiită, dărâma-voi zidul ei şi va fi călcată în picioare (Isaia 5,5).

De aceea, haideţi să trăim în frica lui Dumnezeu şi să ne rugăm, zicând: Să fie Sfântul Tău înger cu mine ca să nu mă biruiască vrăjmaşul cel rău. Această formă de rugăciune este împrumutată din 2 Mac. 11, 6 şi 15, 23-24, unde oamenii îl roagă pe Domnul să le trimită pe Îngerul Său cel bun să-l izbăvească pe Israel: Şi acum, Stăpânitorule al cerurilor, trimite înger bun înaintea noastră, care să fie spre frică şi spre cutremur, ca de mărirea braţului Tău să se înfricoşeze cei care cu hulă vin asupra sfântului Tău popor (comp.: Tob. 5, 22; Fac. 24, 7; Num. 20,16).

Semnele prin care poate fi recunoscută prezenţa Îngerilor buni şi a duhurilor rele

Neputinţa diavolilor de a se năpusti în chip văzut asupra creştinilor, după venirea Mântuitorului pe Pământ, îi obligă să se folosească de alte mijloace viclene, «indirecte». Astfel, ei apar în chip de îngeri de lumină şi ne amăgesc prin vedenii mincinoase.

Cuviosul Antonie cel mare în învăţăturile sale vorbeşte destul de mult despre deosebirea duhurilor. Diavolii, după cum le explică cuviosul Antonie ucenicilor săi, deseori apar în chip de îngeri. Şi ne încredinţează chiar zicând: „Noi suntem îngeri”.

Totuşi, creştinii, cu ajutorul lui Dumnezeu şi fără greutate deosebesc arătarea Îngerilor buni de cea a duhurilor rele după influenţa ce o au asupra sufletului.

„Este uşor şi cu putinţă” - spune cuviosul Antonie - „să deosebim prezenţa puterilor bune de cea a duhurilor rele atunci când Dumnezeu ne dă acest dar.

Vederea sfintelor puteri este străină de tulburare, ea este atât de blândă şi liniştită încât în suflet apar îndată bucuria, veselia şi curajul. Căci în mijlocul lor Se află Domnul, Care este bucuria noastră şi Puterea lui Dumnezeu Tatăl. Cugetele sufleteşti rămân netulburate şi liniştite, astfel încât sufletul îi vede pe aceia care i se arată, luminat fiind de ei. Căci dorirea puternică a lucrurilor dumnezeieşti intră în suflet împreună cu ei şi sufletul voieşte prin toate mijloacele a se uni cu ei.

„Chiar dacă arătarea lor ne umple de frică datorită măreţiei sale dumnezeieşti, simţământul acesta este îndată spulberat de cei care se arată”.

„Atunci când vedeţi pe cineva şi vă speriaţi, dacă frica va pieri îndată şi în locul ei va veni o nespusă bucurie, blândeţe şi îndrăzneală şi linişte în cuget şi bărbăţie, şi dragoste de Dumnezeu, să aveţi îndrăzneală şi să vă rugaţi. Bucuria şi starea sufletului arată sfinţenia Celui care este prezent”.

Cu totul potrivnică este lucrarea puterilor celor întunecate. Arătarea lor este însoţită de zgomot, tulburare şi spaimă. Ea produce simţăminte rele, neorânduială în cuget şi nepăsare faţă de virtuţi. Sentimentul de frică nu trece ca în timpul arătării Îngerilor buni. Totuşi, nu trebuie niciodată să ne pierdem bărbăţia când avem o vedenie.

„Dacă ai o vedenie, să nu cazi cu frică înaintea ei, ci, oricine ar fi în vedenie, să întrebi mai întâi cu îndrăzneală: „Cine eşti? Şi de unde vii?” Şi, de va fi o vedenie a sfintelor puteri, ele îţi vor descoperi acest lucru şi frica ta o vor preface

în bucurie. Iar, de va fi ceva diavolesc, îndată îşi va pierde puterea când te va vedea întărit duhovniceşte. Căci simpla întrebare este dovada netulburării". [Evagrie, Despre cele opt gânduri către Anatolie, capitolul 7].

Potrivit Cuviosului Pahomie, adevăratele vedenii cuceresc întru totul conştiinţa noastră prin sfinţenia lor, astfel încât nici o îndoială nu poate apărea în noi. Cea mai mică îndoială este deja semnul faptului că arătarea are un caracter diavolesc.

„Diavolul - se spune în viaţa cuviosului - i s-a arătat odată (lui Pahomie) în chipul lui Hristos şi i-a spus că el este Hristos. Dar, pentru că Sfântul avea darul deosebirii duhurilor, astfel încât putea deosebi duhurile viclene de cele sfinte pe dată a gândit: „La vederea sfintelor puteri cugetele celui ce are vedenia, pier cu desăvârşire. Şi nimic nu mai văd în afară de sfinţenia celui ce se arată; însă, iată, eu am vedenia aceasta şi totodată cuget şi am gânduri. E clar că vedenia este mincinoasă. Aceasta nu este vedenia sfintelor puteri".

Deosebirea duhurilor este un dar binecuvântat al lui Dumnezeu, care se dă doar marilor nevoitori, ce se ostenesc mult.

Ea este un lucru uşor şi cu putinţă „atunci când Dumnezeu ne dă acest dar", după cum spune Antonie cel mare, dar este aproape de neatins pentru omul modern, orbit de farmecul lumii acesteia; în cel mai bun caz poate fi atins numai de cel despre care Antonie însuşi spune: „Trebuie să ne rugăm pentru a dobândi darul deosebirii duhurilor, ca să nu dăm crezare oricărui duh" .

Poate apărea întrebarea: cum ne pot face rău duhurile rele dacă puterea lor a fost sfărâmată de Domnul pe Cruce? Desigur că numai cu îngăduinţa lui Dumnezeu ele ne pot ispiti, dar spre folosul nostru. Şi, de izbutesc să ne facă rău, aceasta se întâmplă întotdeauna din vina noastră. Noi le dăm lor putere prin nepăsarea noastră.

Asupra cui au putere diavolii?

Sfântul mucenic Trifon, tânăr fiind, tămăduia boli şi izgonea demoni. Împăratul roman, Gordian a dorit să vadă cu ochii săi demonul pe care sfântul mucenic l-a scos din fiica sa. Mucenicul Trifon l-a chemat pe demon şi toţi l-au văzut în chipul unui dulău negru, având ochii ca de foc.

Sfântul mucenic Trifon l-a întrebat pe demon: „Cine te-a trimis la această fecioară?"

Iar demonul a răspuns: „Tatăl meu, începătorul a toată răutatea, care locuieşte în iad”.

Mucenicul Trifon l-a întrebat iarăşi: „Cine ţi-a dat ţie această putere?”

Şi demonul a răspuns: „Noi nu avem putere asupra celor ce cunosc pe Dumnezeu şi cred în Hristos Fiul, Unul născut; şi numai cu îngăduinţa lui Dumnezeu le aducem ispite uşoare. Dar asupra celor ce nu cred în Dumnezeu şi în Fiul Său şi asupra celor ce umblă în toate poftele lor, făcând lucrurile cele plăcute nouă, asupra acelora luăm stăpânire, ca să-i chinuim pe ei. Lucrurile cele plăcute nouă sunt acestea: închinarea la idoli, hula, desfrânările, farmecele, zavistia, uciderea şi mândria. Cu aceste lucruri şi cu cele următoare lor, înfăşurându-se oamenii ca în nişte lanţuri, se înstrăinează de Dumnezeu, Ziditorul lor, şi de bunăvoie se fac prieteni nouă şi împreună cu noi vor lua chinurile veşnice“ (Vieţile Sfinţilor, 1 februarie).

Chipul în care se arată şi ne ajută Îngerii cei buni

Precum mărturisesc Sfânta Scriptură şi experienţele Sfinţilor Părinţi, dacă este nevoie, Îngerul păzitor se poate arăta şi se arată omului în cele mai felurite chipuri, în visuri şi vedenii, pe care acesta le ţine minte toată viaţa şi vorbeşte cu el printr-un glas lăuntric. Îngerul păzitor face totul pentru a păzi mai întâi de toate sufletul omenesc.

Totuşi, aceiaşi Sfinţi Părinţi ne previn spunând că, atunci când ni se pare că înaintea noastră stă un Înger sau avem o vedenie, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă ca nu cumva să luăm duhul căzut drept înger.

Sfinţii Părinţi ai Bisericii, înţelepţiţi de Duhul Sfânt şi de propria lor experienţă duhovnicească, ne îndeamnă cu dragoste pe toţi să ne rugăm totdeauna cu smerenie şi să nu tânjim după vedenii sau după extaz.

În cazul în care vedem pe cineva sau ceva neobişnuit să fim cu cea mai mare băgare de seamă şi să povestim cele văzute unui duhovnic iscusit.

Sfinţii Părinţi ne învaţă că, dacă apare în noi chiar şi cea mai mică îndoială cu privire la natura duhului ce ni se arată, trebuie să rupem îndată orice legătură cu el şi să alergăm la Dumnezeu cu rugăciune fierbinte ca să ne păzească. Şi, de este, într-adevăr, duhul acela un înger bun trimis din cer, el se va bucura de prudenţa şi

vigilenţa noastră. Despre aceasta poţi vedea mai în amănunt în „Filocalie” şi în operele Sfântului Ignatie Brianceaninov.

Făcând o sinteză, se cuvine doar să băgăm de seamă că învăţăturile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii pe această temă se deosebesc radical de sfaturile pe care le dau autorii cărţilor contemporane cu privire la Îngeri. Să ţinem minte că diavolul este un mincinos şi un clevetitor profesionist, un semănător al discordiei şi al tulburării. El şi duhurile căzute o dată cu el se străduiesc din toate puterile să ne piardă pe noi şi în acest scop folosesc nu numai insuflarea, ci şi multe alte vicleşuguri, inclusiv deghizarea în orice fiinţă. De aceea, orice arătare, care trezeşte în noi fie extazul, fie tulburarea sau frica, poate fi pe deplin rezultatul curselor lor, întinse pentru noi.

Dar în viaţă, cu adevărat, uneori au loc şi arătări ale Îngerilor buni, ca în vremurile de altădată. Dumnezeu şi ieri şi azi este acelaşi şi la fel sunt şi Sfinţii Lui Îngeri. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Îngerii se arată atunci când este nevoie pentru mântuirea şi îndreptarea oamenilor. Şi se arată astfel încât arătarea lor nu poate avea urmări nefaste.

Glasul care prevesteşte

Se întâmplă ca Îngerii să nu se arate în chip văzut, ci în vis sau omul să audă aievea un glas, care să-l prevină asupra unei nenorociri.

***

Primul caz cunoscut şi descris, de acest fel, în care este prezent glasul cel prevestitor, datează din anul 1117. La acea dată, în toată Italia a fost cutremur. Unii dintre locuitorii oraşului Mediolan (actualul Milano) se adunaseră într-o casă pentru rezolvarea problemelor legate de nevoile oraşului. Deodată, din curte s-a auzit un glas care îl chema pe nume pe unul dintre cei ce erau prezenţi în casă şi îi cerea acelui om să meargă afară. Cel ce era chemat nu înţelegea cine strigă şi pe cine şi, de aceea, nu s-a grăbit să iasă, aşteptând să se repete chemarea. Atunci, pe neaşteptate, un necunoscut, apropiindu-se de uşă, a cerut ca cel chemat să iasă degrabă din casă. Abia a izbutit bărbatul acela să se depărteze de uşă cu câţiva paşi şi casa s-a prăbuşit şi i-a prins sub dărâmăturile sale pe toţi cei ce se aflau înăuntru.

***

Un caz asemănător întâlnim şi în viaţa Sfântului mucenic Policarp. Când acesta se afla la o gazdă, în timp ce dormea, Îngerul său l-a trezit brusc şi i-a poruncit să iasă din casă. Şi, îndată ce a ieşit, casa s-a prăbuşit şi i-a strivit pe toţi cei ce se aflau în ea (Minei, 23 februarie).

Se pune întrebarea: de ce a fost salvat de la moarte numai unul din cei ce se aflau în casă, iar toţi ceilalţi au pierit? Judecăţile Domnului sunt un adânc nesfârşit. Cine nu vede clar acest lucru în minunile săvârşite odinioară? Astfel, Îngerul Domnului l-a scos pe Lot cu copiii săi din Sodoma, iar pe toţi ceilalţi locuitori i-a lăsat pradă pârjolului. În acelaşi chip minunat au fost păziţi nevătămaţi şi alţi oameni, ce se aflau împreună cu mulţimea celorlalţi, care au pierit din anumite pricini în timpul potopului universal. Da, Dumnezeu este nespus de mare prin puterea Lui! Cine poate să înveţe ca El? Cine I-a dat învăţătură cum să se poarte? Şi cine poate să-I spună: „Aceasta ai făcut-o rău?" (Iov 36,22-23).

***

Un călugăr pe nume Moise, dorind să urmeze viaţa cea virtuoasă a cuviosului Ioan Scărarul, l-a rugat pe acesta să-l ia ca ucenic al său. Înaintea Sfântului Ioan au mijlocit pentru Moise câţiva bătrâni şi Ioan l-a luat pe Moise la sine ca împreună-vieţuitor şi ucenic.

Odată, acest mare părinte i-a poruncit lui Moise să sape într-un loc şi să aducă pământul în grădină pentru îmbunătăţirea solului. Moise, venind în locul arătat, a împlinit conştiincios porunca, iar la miezul zilei, când a venit arşiţa mare, Moise, obosind, a intrat la umbră sub o stâncă mare, s-a întins acolo şi a adormit. Şi, iată, Domnul, nedorind în nici un chip răul robilor Săi, din obişnuita Sa purtare de grijă l-a scăpat pe Moise de moarte năprasnică, iar pe Sfântul Ioan de durere. Astfel, în vreme ce cuviosul şedea în chilia sa şi se ruga, a adormit uşor şi a văzut un tânăr luminos, care i-a spus: „Tu, Ioane, dormi fără grijă, iar Moise este în primejdie!"

La aceste cuvinte Ioan s-a trezit şi a început să se roage pentru ucenicul său. Când a venit seara şi ucenicul s-a întors de la lucru, bătrânul l-a întrebat dacă i s-a întâmplat ceva rău.

Iar ucenicul a răspuns: „O stâncă uriaşă era cât pe ce să mă omoare şi m-ar fi omorât dacă tu, părinte, nu m-ai fi chemat, căci la amiază, când am adormit sub ea, am auzit dintr-odată glasul tău, chemându-mă şi am fugit degrabă de sub stâncă şi chiar în clipa aceea stânca s-a prăbuşit", Ioan nu i-a spus nici un cuvânt ucenicului său despre vedenia sa, dar în taină, în inima sa, prin rugăciune de mulţumire L-a prea mărit pe Bunul Dumnezeu (Vieţile Sfinţilor, 30 martie).

[…]

Îngerul - păzitorul casei

Vorbind despre prezenţa Îngerilor lui Dumnezeu în casele noastre, nu putem să nu-l amintim pe Vasili Blajenai, cel nebun pentru Hristos, care a demonstrat în mod cât se poate de grăitor acest adevăr. Prin post şi rugăciuni, prin duhul blândeţii şi al jertfirii de sine acest plăcut al lui Dumnezeu a urcat pe cea mai înaltă treaptă a desăvârşirii duhovniceşti şi a dobândit atât belşug de har dumnezeiesc încât îi putea vedea aievea pe Îngerii lui Dumnezeu şi pe diavoli.

- ⇒ *Când Sfântul şi fericitul Vasili trecea pe lângă o casă în care se săvârşeau rugăciuni sau toată familia se îndeletnicea cu citirea cărţilor Sfintei Scripturi, aduna multe pietre şi le arunca cu batjocură în colţurile acelei case. Şi, când trecătorii îl întrebau de ce aruncă pietre în colţuri şi batjocoreşte, el răspundea că-i alunga cu pietre din colţurile casei pe diavolii, care nu se cuvenea să stea acolo unde oamenii se rugau şi vieţuiau creştineşte.*
- ⇒ *Iar când fericitul trecea pe lângă o casă, în care oamenii beau, sau dansau, sau ţipau, sau se certau între ei, sau citeau cărţi potrivnice lui Dumnezeu, sau nu cugetau la Dumnezeu, sau altele asemenea acestora făceau, atunci, apropiindu-se de colţurile acelei case, începea să le sărute. Celor ce ieşeau din casa aceea şi îi puneau întrebări, el le răspundea: în casa aceasta nu se fac cele cu care trebuie să se îndeletnicească creştinul şi prin faptele lor oamenii îi alungă de la ei pe păzitorii lor, pe Sfinţii Îngeri, care sunt puşi spre păzirea noastră încă de la cristelniţă şi aceşti străjeri cereşti, nerăbdând asemenea ticăloşii, nu pot avea loc în casa aceasta şi stau întristaţi pe la colţuri. „Eu i-am rugat pe aceşti Îngeri să se roage pentru aceşti păcătoşi ca ei i nu piară”.*

Trebuie totdeauna să ţinem minte că locuinţa creştinului este biserica lui de acasă. Regele şi proorocul David spune: De n-ar zidi Domnul casa, in zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetătea, în zadar ar priveghea cel ce o păzeşte (Ps. 126, I). În casa creştinului se pot face tot felul de slujbe dumnezeieşti, în afară de slujba Liturghiei, a Cununiei şi a Hirotoniei. Dar nu demult, în timpul prigoanelor şi aceste taine se săvârşeau uneori în casă.

Sfinţirea casei celei noi urmează exemplul sfinţirii bisericilor lui Dumnezeu şi seamănă cu Botezul, căci locuinţa se unge, de asemenea, cu untdelemn şi se stropeşte cu apă. Când se construieşte casa, la temelia ei se pune o Cruce, iar în casă se pun Sfinte icoane în semn de recunoştinţă pentru prezenţa Domnului, a

Puterilor netrupeşti şi a Sfinţilor lui Dumnezeu. La sfinţirea locuinţei cântăm împreună cu preoţii, iar în casa noastră intră Îngerii.

Însă „harul lui Dumnezeu" - scrie Sfântul Teofan Zăvorâtul - „are putere doar asupra celor care sunt vrednici de acest har prin rugăciune, pocăinţă, smerenie, ajutorarea oamenilor, fapte de milostenie şi manifestarea altor virtuţi creştine. El (harul) nu lucrează automat, ca un talisman şi nu le aduce folos creştinilor închipuiţi".

„De va fi casa vrednică, pacea voastră va veni asupra ei" - le-a spus Domnul apostolilor Săi.

Şi Sfântul Ioan Gură de Aur în „Mărgăritare" spune: „Nu biserica îi sfinţeşte pe cei adunaţi, ci ei fac ca biserica să fie sfântă".

Sfântul Ioan de Kronstadt scrie că ritualurile sfinţirii sunt cerute de trebuinţa naturii înseşi, deoarece „toată natura, toate stihiile sunt întinate şi corupte de păcatele omeneşti şi de duhurile cele întunecate şi viclene, care sunt în văzduh şi produc în el tot felul de curente şi boli vătămătoare. Şi apare necesitatea grabnică a slujbei bisericeşti de sfinţire şi a însănătoşirii acestor stihii".

Noi suntem neputincioşi, chiar dacă suntem înnoiţi de harul lui Dumnezeu, şi păcatele noastre aduc în lume necurăţia şi stricăciunea. De aceea, ***Domnul L-a trimis pe Mângâietorul, Duhul adevărului, Care este totdeauna în Biserica lui Hristos pentru ca Biserica totdeauna să aibă puterea de a sfinţi viaţa noastră. Iar în ajutorul omului Domnul îl trimite pe Îngerul păzitor şi, de asemenea, pe Îngerul*** casei.

Biserica, cu puterea Duhului Sfânt, se roagă în timpul sfinţirii casei pentru izbăvirea de „bântuielile (ispitele) celui potrivnic (ale diavolului)". De asemenea, dacă cei din casă sunt asaltaţi de „cursele şi bântuielile duhurilor rele", se roagă „pentru casa cea chinuită de duhurile rele":

„Tu, Doamne, întărirea celor ce-şi pun nădejdea în Tine, zidul cel tare al celor ce şi-au pus încrederea în Tine, depărtează, izgoneşte şi împrăştie toată lucrarea diavolească, toată năvălirea satanei, toată bântuiala puterii celei potrivnice, de la casa aceasta şi de la cei ce locuiesc în ea, păzeşte pe toţi care sunt în casa aceasta, de toată vătămarea şi ispita, izbăvindu-i de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua (săgeată este numită puterea cea necurată; Sfântul Atanasie cel mare socoteşte

că aceasta este „îngerul morţii”), de lucrul ce umblă în întuneric, de întâlnirea cu demonul de amiază…”.

Apoi rosteşte ectenia, prin care îl roagă pe Stăpânul vieţii noastre ca El să-l trimită pe Îngerul păzitor, străjerul casei celei noi, care să-i păzească pe toţi „cei ce voiesc a locui cu evlavie în ea”. Prin sfinţirea casei noi îi cerem lui Dumnezeu binecuvântarea să locuim în această casă şi cerem un Înger păzitor. Sfinţirea vine în ajutorul omului. Şi totul depinde de cum va trăi el: de va trăi cu evlavie sau nu. Atât timp cât va exista măcar un singur om care să se roage, Îngerul va rămâne acolo.

***

Ieromonahul Vichentie (Melnic) îşi aminteşte un astfel de caz: „Pe atunci slujeam în parohia Jarka din raionul Iurieveţ, provincia Ivanov. La bucătărie aveam o femeie, Raisa, din Alator. Ea ne-a povestit că soţul ei bea mult, se lua la bătaie şi făcea tărăboi. Şi se ajunsese până acolo încât nu se mai putea trăi cu el în casă. „Am chemat preotul” - a spus ea - „şi mi-a sfinţit casa. Seara, când soţul meu a venit de la muncă, eu l-am văzut pe fereastră. Şi am gândit în sinea mea: va recunoaşte că e casa sfinţită? Mă uit şi el nu este nicăieri. Şi au trecut aşa cincisprezece minute. Mă uit iarăşi şi mă întreb unde este. Deschid uşa, iar el stă în tindă. Nu e beat e treaz! Şi îl întreb: „De ce stai aici? Intră în casă!” Iar el îmi spune: „Nu pot, nu mai am loc aici!” - „Haide, intră!” Şi s-a târât în patru labe până în casă. A ajuns târâş până la masă, a luat aparatul de radio şi l-a pus pe podea, l-a deschis şi a spus: „Măcar aici să am o mângâiere, să-mi fie mai uşor”. Şi am rămas uimită, văzând ce putere are sfinţirea casei”.

***

O tânără mi-a povestit că părinţii ei plecaseră în concediu şi era singură în apartament. Într-o noapte a simţit ceva rău, s-a trezit şi a văzut că în jurul televizorului umbla o figură albă. Şi au năpădit-o frica şi groaza. Nu a mai putut dormi şi toată noaptea s-a rugat. Apoi a venit la mine, rugându-mă să-i sfinţesc locuinţa. La câteva zile după sfinţire au venit părinţii ei, care erau necredincioşi. Mama ei nici măcar nu era botezată, dar, cum a intrat în casă, s-a ridicat pe prag şi a spus: „Ce s-a întâmplat? Nu-mi recunosc casa. Ce i-ai făcut?”

În marea Sa milă şi iubire Domnul ne ocroteşte pe noi şi, de obicei, diavolii nu se pot năpusti direct asupra păcătoşilor, ci se luptă cu ei prin gânduri, boli sau năpustirea altor oameni. Doar marilor sfinţi le-a îngăduit Domnul să sufere atacuri directe, bătăi din partea diavolilor, ca aceia să-i biruiască pe diavoli cu puterea lui Dumnezeu. Iar în casele obişnuite, diavolii, apar de regulă, din pricina păcatelor

foarte grele ale celor ce locuiesc în ele şi care au lăsat cale liberă duhurilor întunericului. Şi, de s-a întâmplat aşa, să nu aşteptaţi binele, ci, dimpotrivă, duhul rău, căpătând tot mai multă putere asupra oamenilor, poate ruina treptat toată viaţa lor şi îi poate duce chiar la pieire. Nu credeţi în poveştile despre duhurile bune ale casei. Toți trebuie să ţinem minte că duhul casei este acum un diavol şi să cerem ajutor Domnului pentru izbăvirea de acest împreună-locuitor.

În casă se obişnuieşte, de asemenea, să se slujească un moleben către Arhanghelul Mihail şi unul către Îngerul care este păzitorul casei.

În zilele noastre putem vedea cum, după Sfinţirea mare a apei, care se săvârşeşte la praznicul Botezului Domnului, creştinii ortodocşi se aşază pe lângă biserici la rând să ia Aghiasmă mare. Cu ea îşi stropesc casele lor, cântând troparul praznicului: „În Iordan botezându-Te Tu, Doamne…”. Cu apă sfinţită trebuie să stropim casele noastre cât mai des sau, cel puţin, duminica.

Străduiţi-vă să ţineţi tot timpul înaintea icoanelor o candelă aprinsă, care să vă amintească de prezenţa în casă a Puterilor Cereşti.

Pentru a simţi în casa voastră siguranţă şi ocrotire trebuie să vă rugaţi mai des Îngerului păzitor şi el nu numai că vă va păzi de năvălirile cele din afară şi de posibilele nenorociri şi traume zilnice, dar va aduce şi pacea în casa voastră.

(din: Evghenie Goncearov, “Păzește-ți casa de rău”, Editura Egumenița, 2011)

Gavrilia Monahia Papaiannis - Vai mie dacă nu iubesc…

Asemenea lui Simon Kirineanul trebuie să fim întotdeauna gata să alergăm în ajutorul aproapelui. Dacă ceri de la cineva ocupat un serviciu, ți-l va face. Dar nu ți-l va face niciodată leneșul.

Vai mie dacă nu iubesc…

De trei lucruri este nevoie. Primul, credința. Al doilea, credința. Al treilea, credința.

Ce ușor se ține postul când se urmărește o dietă pentru slăbirea trupească! Și cât de greu Miercurea și Vinerea deoarece o vrea Biserica.

La Biserică să ocupăm totdeauna același loc. Pentru Îngeri.

După Liturghie să ședem în Biserică cât putem. Pentru Îngeri.

Când vorbim și suntem întrerupți, să nu continuăm. Lucrul acesta vrea să spună că nu trebuia să se audă ceea ce am fi vrut să spunem. Lucrul acesta îl fac Îngerii. Ei ne întrerup.

Acela carele nu vrea să vadă pe nimeni nu este om.

Nu suntem nicăieri pentru totdeauna.

Pentru toate care ni se întâmplă suntem de vină doar noi.

Când ne rugăm, să închidem ușa.

Desăvârșita Dragoste, după Hristos, cuprinde respectul personalității celuilalt, indiferent de statutul său.

Stareţul Tadei – Dragostea, cea mai puternică armă

Dragostea este cea mai puternică armă care există. Nu este putere mai mare decât aceasta, care să poată lupta împotriva dragostei. În faţa dragostei totul cade.

Vedeţi, îngerii nu se lasă robiţi de lucruri aşa cum facem noi, cei căzuţi. Noi, cei căzuţi, ca şi duhurile căzute, ne robim de obiecte, bunuri şi făpturi. Cetele îngereşti însă, nu o fac. Şi cei ce se unesc cu Domnul din toată inima şi din întreaga lor fiinţă nu se robesc de nimic pe acest pământ. Nimic nu îi poate robi. Inima lor nu poate fi încătuşată.

Ei se află în deplinătate, în plinătatea harului lui Dumnezeu, uniţi cu Domnul, şi atunci, cu Domnul, îi iubesc pe toţi. Minunat lucru! Atunci simţim că toţi ne sunt dragi, fie ei buni sau răi. Pe toţi îi iubim - singurul lucru neplăcut este că unii, prin gândurile lor, se împotrivesc iubirii, se fac potrivnici binelui. Asta îi tulbură şi îi îndepărtează de noi.

(Din Stareţul Tadei, Cum îţi sunt gândurile aşa îţi este şi viaţa, Editura Predania, Bucureşti 2010, p. 171-172)

Sfântul ierarh Nifon - Fii foarte atent când te găseşti în Biserică

- Fii foarte atent când te găseşti în Biserică, a spus cuviosul, să nu vorbeşti cu cineva; şi când cânţi, nu te strădui să înalţi glas frumos din slavă deşartă, spre plăcerea oamenilor.

- Oare este mare păcat acest lucru?

- Trebuie să ştii, fiule, că deasupra oamenilor în biserică se află mulţime de îngeri, care cântă împreună în chip nevăzut.

Când vreun credincios începe să glumească sau să vorbească cu alţii despre cele trupeşti, îngerii care îl văd, lasă cântarea şi se întristează amar pentru starea lui, zicând: „O, în ce grea ticăloşie a căzut sufletul acestui om! Cu câtă nesimţire stă el în biserică fără frică de Dumnezeu şi fără ruşine. Dumnezeu i-a făcut urechile ca să le umple de rugăciune smerită şi evlavioasă, iar el le umple de râs şi de bârfeală!”.

Aceste cuvinte m-au umplut de spaimă şi de atunci intru în biserică cu mai multă evlavie.

Îmi aduc aminte de cele ce mi-a spus cuviosul, iar dacă vreodată uit şi spun vreun cuvânt, mă gândesc cu teamă şi mă ruşinez de îngerii lui Dumnezeu.

(Extras din Viaţa şi învăţăturile Sfântului ierarh Nifon, Editura Episcopiei Romanului şi Huşilor 1993, p.19)

Arhimandritul Tihon Şevkunov - Despre îngerul păzitor (Nesfinţii Sfinţi, din „Proloage”)

Îngerii păzitori nu numai că ne insuflă gânduri bune pentru veşnica mântuire, ei ne apără realmente în împrejurările vieţii. Cuvântul „păzitor” nu este deloc o alegorie, ci experienţa preţioasă a multor generaţii de creştini. Nu în zadar Biserica ne învaţă, spre exemplu, în rugăciunile pentru cei ce călătoresc, să le cerem Domnului deosebita purtare de grijă a îngerului păzitor. Când avem nevoie de deosebita purtare de grijă a lui Dumnezeu, dacă nu în călătoriile pline uneori de primejdii neprevăzute?

Cu vreo treisprezece ani în urmă, am fost la mănăstirea Pecerska din Pskov cu enoriaşul nostru, Nicolae Sergheevici Leonov, profesor universitar de istorie, general-locotenent al serviciului de informaţii, cu care mulţi ani de zile am participat la realizarea emisiunii de televiziune „Russkii dom”. Acolo, Nicolae Sergheevici a făcut pentru prima dată cunoştinţă cu părintele Ioan (Krestiankin), care nu numai că i-a produs o impresie deosebită, dar, precum însuşi Leonov a mărturisit, l-a ajutat foarte mult cu rugăciunile sale.

Nicolae Sergheevici iîn anii aceia doar intrase în viaţa Bisericii şi avea multe întrebări. M-a rugat îndeosebi să-i explic învăţătura Bisericii despre lumea îngerilor, despre îngerii păzitori. Eu m-am străduit destul de mult, dar cu toată delicateţea lui Nicolae Sergheevici, am simţit că era dezămăgit de explicaţiile mele neiscusite. Îmi era ruşine dar nu-mi rămânea decât să-mi pun nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu.

Era vară. De la Mănăstirea Pecerska la Moscova am plecat dis de dimineaţă, conduşi de părintele Ioan. Drumul era lung şi înainte de plecare i-am rugat pe mecanicii de la garajul mănăstirii să inspecteze maşina şi să toarne ulei la motor.

Şi am luat-o la goană pe drumul pustiu. În timp ce conduceam, ascultam cu atenţie povestirea lui Nicolae Sergheevici despre una dintre lungile lui deplasări. Nicolae

Sergheevici făgăduise mai demult să-mi povestească despre aceea ce i se întâmplase în acea deplasare. În toată viaţa mea nu am întâlnit un povestitor mai interesant ca Nicolae Sergheevici. Întotdeauna îl asculţi ţinându-ţi răsuflarea. Şi aşa a fost şi de data aceasta.

Dar, deodată, mi s-a năzărit un gând ciudat, că tocmai atunci, în clipa aceea, ni se va întâmpla ceva ieşit din comun. Maşina mergea în ritmul ei obişnuit şi nimic, nici aparatele, nici mersul regulat al automobilului, nici mirosurile din maşină nu dădeau semnale de alarmă. Cu toate acestea, mă simţeam din ce în ce mai îngrijorat.

- Nicolae Sergheevici, se pare că se întâmplă ceva cu maşina, am spus eu, hotărându-mă să-l întrerup pe tovarăşul meu de drum.

Leonov, care era un şofer foarte priceput, cu mulţi ani de experienţă, ascultând şi el cu atenţie motorul, m-a încredinţat că totul era în ordine. Cu toate acestea, neliniştea mea inexplicabilă nu trecea, ci, dimpotrivă, sporea cu fiecare secundă.

- Probabil că trebuie să ne oprim, am spus eu într-un sfârşit.

Nicolae Sergheevici Leonov a examinat iarăşi cu atenţie aparatele. A ascultat atent zgomotul motorului şi, uitându-se mirat la mine, a repetat iarăşi că din punctul lui de vedere nu aveam de ce să ne alarmăm. Totuşi, când i-am spus a treia oară, complet tulburat că trebuia să ne oprim, Nicolae Sergheevici a fost de acord.

Doar ce am frânat şi de sub capota maşinii au început să iasă rotocoale de fum negru.

Am sărit amândoi din maşină. Am deschis capota şi din motor au izbucnit flăcări. Nicolae Sergheevici şi-a luat sacoul de pe scaunul din spate al maşinii şi a început să stingă cu el focul. Când fumul s-a împrăştiat, ne-am dat seama care era problema. Mecanicii de la mănăstire turnaseră ulei la motor, dar uitaseră să închidă capacul, care se afla deja lângă acumulator. Uleiul cursese prin deschizătură tot drumul peste motorul încins, dar, din pricina vitezei mari, fumul şi mirosul treceau pe sub roţile maşinii, şi noi, având geamurile închise, nu simţeam nimic. Încă un kilometru sau doi de mers şi totul s-ar fi terminat tragic.

După ce am readus maşina la o stare normală de funcţionare, întorcându-ne încet la mănăstire, l-am întrebat pe Nicolae Sergheevici dacă mai avea nevoie şi de alte explicaţii cu privire la îngerii păzitori şi participarea lor la soarta noastră.

Nicolae Sergheevici mi-a răspuns că pentru ziua aceea fusese de ajuns şi că-şi însuşise pe deplin acea lecţie de dogmatică.

(Extras din Arhimandritul Tihon Șevkunov - Nesfinții Sfinți și alte povestiri, Editura Egumenița, 2013, pg. 209-211)

Bogdan Tătaru-Cazaban - Îngerii, frații noștri mai mari

Când vorbim despre îngeri, gândul nostru convoacă în egală măsură nevoia de protecție și certitudinea unei prezențe care ne însoțește discret, dar eficace. Însă discreția îngerilor nu înseamnă evanescență, așa cum nici smerenia lor exemplară nu exclude strălucirea care apare uneori înfricoșătoare în fața muritorilor.

În Vechiul și Noul Testament, făpturile cerești ni se înfățișează într-o condiție paradoxală: pe de o parte, sunt mesagerii Celui Preaînalt, „epifaniile” Sale, vocile prin care iese din tăcere și Își exprimă voința; pe de altă parte, deși contemplă fața lui Dumnezeu, îi pot însoți pe oameni în împrejurările cele mai diferite ale călătoriei vieții, pândite de primejdii, după cum vedem în cea mai frumoasă ilustrare a pedagogiei angelice: cartea lui Tobit.

Astfel, îngerii se află în condiția deopotrivă înaltă și smerită, în proximitatea lui Dumnezeu și în apropierea oamenilor, având rolul, prin transparența prezenței lor, de a face posibilă întâlnirea. De aceea, imaginea-simbol a rostului pe care l-au primit în creație și în planul mântuirii rămâne scara din viziunea patriarhului Iacob, evocată, la un moment dat, de Hristos Însuși: ***„Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veţi vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se peste Fiul Omului” (In. 1, 51).***

Îngerii urcând și coborând între cer și pământ, între Creator și creația sa sensibilă, exprimă dinamismul ascendent și descendent al lumii spirituale, o lucrare nevăzută care, așa cum este interpretată în textele dionisiene, înseamnă o receptare a harului și o transmitere a acestuia către cei aflați pe o treaptă mai jos pentru a-i însoți și susține în urcușul lor spre Dumnezeu. Astfel, îngerii nu coboară, nu ne vin în întâmpinare și nici nu ne stau alături doar pentru a rămâne aici și pentru ca noi să rămânem în situația în care ne găsim, ci pentru a ne inspira urcușul, pentru a ne debloca parcursul și pentru a ne însoți fratern pe cale.

Îi chemăm după numele slujirii, nu după ființa lor

Îngerii sunt frații noștri mai mari: au privilegiul anteriorității, în ordinea creației, și al proximității prime și absolute față de Dumnezeu. Confirmați în libertatea lor de a sluji binele creator, de a fi chipuri lucrătoare ale acestuia, ei formează o lume structurată ierarhic, însă nu mai puțin o arhitectură invizibilă a darului. Făptura lor, a cărei natură profundă este cu neputință de pătruns, după cum ne amintește mereu Sfântul Ioan Gură de Aur, se face cunoscută printr-o dăruire totală în slujirea îndeplinită.

Este, poate, motivul pentru care îi chemăm cel mai adesea cu numele funcției lor - „înger” însemnând „mesager”, „trimis” - și nu cu numele care să le indice, fie și de departe, esența pur spirituală. În iconomia slujirii lor, pe care o putem observa de-a lungul întregului Vechi Testament, Întruparea, Învierea și Înălțarea lui Hristos au adus o noutate: rolul lor de mediatori s-a transformat într-unul de slujitori ai trupului tainic al lui Hristos. O imagine simbolică pentru orizontul hristic al mijlocirii angelice poate fi străjuirea de către îngeri a trupului lui Iisus și a mormântului Său. Îngerii încadrează viața lui Hristos ca vestitori ai chenozei Fiului lui Dumnezeu și ai înălțării „la dreapta Tatălui” a umanității asumate.

Întruparea lui Hristos face ca umanitatea să devină evenimentul central al lumii îngerilor

Astfel, „luminile secunde”, după cum îi numea Sfântul Grigorie Teologul, „puterile supracosmice”, „pure”, „duhurile slujitoare” care „subzistă prin voința Tatălui iau ființă prin actul Fiului și primesc desăvârșirea prin prezența Duhului”, după cum apar într-una dintre scrierile Sfântului Vasile cel mare, „puterile netrupești” care-L slăvesc cu freamăt și cutremur pe Dumnezeu fără a putea să-L privească, după cum ne amintește în predicile sale Sfântul Ioan Gură de Aur, sunt chemate de Hristos în noua creație pe care o inaugurează prin Învierea Sa.

Din mesageri ai Revelației devin „prieteni ai Mirelui”, ocrotitori ai celor ce cred și ai Bisericii, povățuitori ai monahilor și, am putea spune, frați mai mari, împreună-slujitori ai tainei Dumnezeului întrupat.

Dacă până la Hristos îngerii erau oaspeții oamenilor, aparițiile lor fiind evenimente ale prezenței transcendenței în lumea aceasta, odată cu Hristos umanitatea a constituit, prin natura asumată de Fiul lui Dumnezeu, evenimentul central și al lumii îngerilor, oaspetele care le-a deschis calea spre a înțelege bogăția „infinit variată” a înțelepciunii lui Dumnezeu.

Sfântul Grigorie al Nyssei și Sfântul Ioan Gură de Aur au scris pagini de o mare adâncime despre felul în care îngerii cunosc „tainele regelui” de la oameni, contemplând Providența și manifestarea înțelepciunii dumnezeiești în „oglinda pură” a Bisericii, formată după asemănarea lui Hristos.

„Oglinzile transparente” ale luminii divine

Continuând inspirat reflecția Părinților Bisericii asupra rostului îngerilor, părintele Dumitru Stăniloae accentua, la rândul său, „intensificarea” relațiilor dintre îngeri și oameni odată cu Întruparea. Cele două lumi - cea spirituală, a îngerilor, și cea sensibilă, a oamenilor - sunt receptacolele a două moduri ale lui Dumnezeu de a Se revela: pe de o parte, duhurilor netrupești, iar pe de alta, sufletelor întrupate. Or, relația dintre aceste lumi presupune nu doar o alăturare a celor două feluri de a-L cunoaște pe Dumnezeu, ci, mai ales, o întrepătrundere, o solidaritate necesară, o potențare reciprocă, o „comuniune lăuntrică atât de intimă”, scria părintele Stăniloae, „încât (îngerii) pot vedea prin ochii oamenilor ca şi când ar fi ai lor şi pot simţi cu oamenii bucuriile şi durerile provocate în ei de lumea sensibilă”.

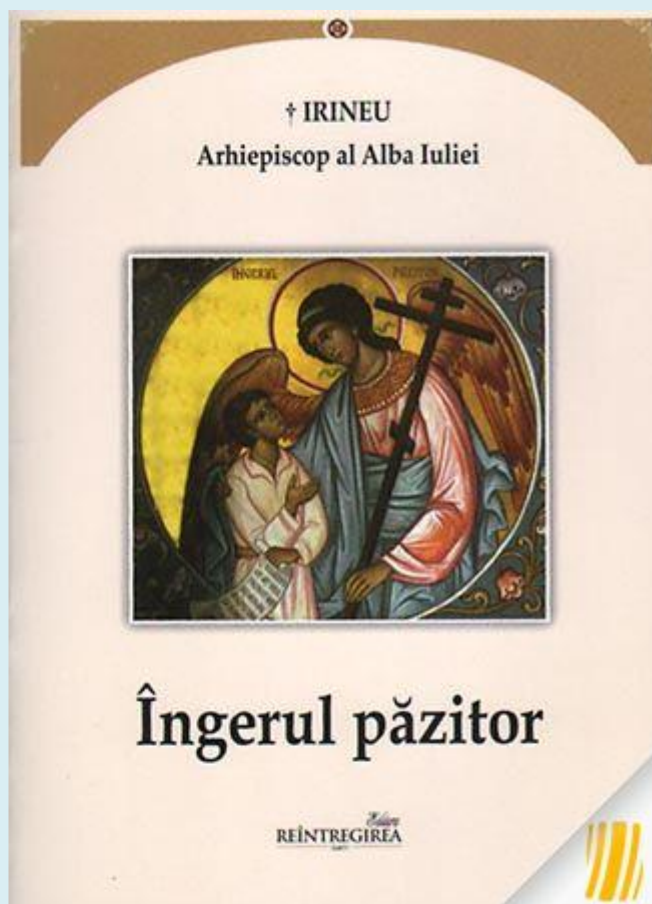
Deși nu își pot depăși condiția, îngerii și oamenii se apropie datorită harului lui Hristos până la limita supremă dintre spiritual și sensibil, primii ca și cum ar participa la bucurie și suferință, ceilalți străduindu-se să dobândească transparența îngerului prin viața duhovnicească și să spiritualizeze materia. Relația reflectă astfel o aspirație comună de a se împărtăși de revelația pe care Dumnezeu o rezervă fiecărei lumi: vorbind oamenilor prin îngeri și învățându-i pe îngeri prin oameni, pentru ca, într-o fraternitate sporită, ca împreună-slujitori, îngerii și oameni să exprime unitatea creației și sensul ei cel mai înalt.

***Fericitul Augustin** scria, în De vera religione, că „nu devenim fericiţi văzând îngerul, ci văzând adevărul prin care îi iubim pe îngeri și-i lăudăm”, pentru că*

„ceea ce venerează îngerul desăvârşit trebuie venerat până şi de cel mai de pe urmă om”.

Este aici taina acestor liturgi cerești și prieteni ai oamenilor, a căror desăvârșire constă în a fi „oglinzi transparente” ale luminii divine. A fi sub ocrotirea lor înseamnă a-i avea însoțitori pe calea spre cunoașterea adevărului: ei ne vor călăuzi cu grijă neobosită până în pragul întâlnirii tainice cu Domnul, străjuind cămara de nuntă a sufletului și așteptând să se bucure desăvârșit împreună cu noi în ziua neînserată a iubirii.

Îngerul păzitor (extras carte)

Cuvânt înainte

Căderea omului în păcat a alterat existenţa umană, iar puntea de contact dintre om şi Dumnezeu a devenit fragilă şi firavă. Însă acest fapt nu a determinat o ruptură definitivă niciodată. ***Pentru a micşora consecinţele acestei îndepărtări, pentru a consolida legătura între Creator şi creatură, Dumnezeu a trimis în lumea creată pe îngeri, ca ei să împlinească anumite sarcini. Mai mult decât atât, Cel Atotputernic a rânduit fiecărui om un înger păzitor (cf. Mt. 18, 10; Fapte 12, 7), care să-l sprijine.***

Îngerul păzitor are o legătură directă cu sufletul nostru, fiind mediatorul întâl-nirii noastre personale cu Dumnezeu. El este martorul tăcut a ceea ce făptuim şi gân-dim, îndreptându-ne spre bine şi izbăvindu-ne de rău (cf. Ps. 33, 7). Trăirea într-o relaţie de conlucrare cu îngerul păzitor înseamnă o trăire în apropierea lui Dumne-zeu şi o trăire conform cu planurile Sale sfinte.

Este minunat să ştim că în imediata noastră apropiere există mereu o prezenţă cerească, un sol coborât de sus. De cele mai multe ori, el lucrează tainic, iar uneori, pentru a comunica cu noi, din ordin divin, îşi poate face simţită prezenţa în mod activ. ***Deci, fiecare creştin, în călătoria sa prin lumea aceasta, are călăuzirea înge-rului păzitor, care îl slujeşte (cf. Evr. 1,14) şi-l ajută să trăiască după voia lui Dumnezeu***

Când omul păcătuieşte, îngerul este mâhnit şi dezgustat, iar „mirosul urât al păcatelor noastre îl izgoneşte de la noi, după cum ne spune Sfântul Vasile cel mare. Dar acesta nu dezertează de la misiunea sa. El încearcă să se reapropie de om şi să-l determine a-şi revizui atitudinea şi comportamentul. Nu-1 părăseşte nici un moment pe cel ce i-a fost dat în grijă, fiind mereu pregătit pentru a interveni energic, ca să-l ajute pe acesta şi să-i arate calea spre Dumnezeu.

În viaţa noastră pământească, îngerul păzitor se străduieşte să ne ferească de că-derea în păcat. El ne întăreşte în ispite şi ne îmbărbătează când suntem chinuiţi de către diavolul.

Îngerul păzitor are rolul de a oferi garanţia unui refugiu din faţa pericolului. El este prietenul aflat în veşnica noastră proximitate.

Să fim siguri că „un prieten te poate părăsi, dar îngerul păzitor niciodată” , precum afirmă Părintele Simion Cristea.

Am scris această broşură cu dorinţa de a aprinde în sufletele cititorilor dragostea lor pentru îngerul păzitor. El este un ghid iscusit prin această vale de lacrimi, în soţindu-ne cu iubire de la naştere până la moarte. Apoi el este solidar cu sufletul celui decedat (cf. Lc. 16, 22) şi apărător puternic în faţa Judecăţii lui Hristos.

Cinstindu-1 pe îngerul păzitor şi rugându-ne lui zilnic, ne vom bucura mereu de asistenţa lui protectoare şi, asemenea lui, vom umbla în Legea Domnului.

Irineu, arhiepiscop al Alba Iuliei

Îngerul păzitor, prieten fidel al omului

O fiinţă creată nu este aşa de puternică încât să nu aibă nevoie de protecţie sau ocrotire. Astfel, în imediata apropiere a omului se află o fiinţă angelică, un înger păzitor care însoţeşte existenţa noastră.

***Sfântul Vasile cel mare** zice: „Fiecare credincios are alături un înger ca apărător şi păstor, care să-l îndrume în viaţă".*

Această fiinţă raţională, spirituală şi liberă ne-a fost dată de către Dumnezeu în clipa Botezului ca să ne ajute a păşi pe calea mântuirii.

Preotul se roagă astfel pentru pruncul adus la Botez: „însoţeşte viaţa lui cu înger de lumină, ca să-l izbăvească pe el de toată bântuiala potrivnicului, de întâmpinarea celui viclean, de demonul cel de amiază şi de năluciri rele".

Apropiindu-se de om, îngerul păzitor îl înconjoară pe acesta cu protecţia iubirii, o ocrotire superioară oricărei încercări de protecţie omenească. Chiar în timpul nopţii ne stă alături, ca lângă cuviosul egiptean Paisie, pe care-1 păzea cu evlavie în timp ce dormea.

O primă acţiune a sa este de a sfătui omul în înfrânarea instinctelor. Îngerul apără persoana umană de ispitele şi păcatele cu care aceasta intră în contact. Cel Atotputernic mandatează pe îngerul păzitor să îi trezească şi să îi menţină omului starea de veghe în rugăciune. El poartă de grijă persoanei umane şi o ajută să-şi îndeplinească menirea în lumea pământească.

Prin veşnica privire a luminii lui Dumnezeu şi fără limitarea spaţialităţii de către corp, îngerul păzitor poate să-l ajute pe om în efortul acestuia de a urca spre unirea cu Dumnezeu. Nefiind legat de încadrarea într-un anumit spaţiu, ci fiind liber de a călători în toată creaţia şi în spaţiul cerurilor, el poate fi o legătură imediată între om şi Dumnezeu.

Îngerul păzitor ne descoperă o parte a vieţii viitoare şi ne prezintă adevărul potrivit căruia existenţa pe pământ este doar o anticameră a eternităţii.

*„Îngerul - afirmă **Fericitul Augustin** - este cel ce se apropie de om, ca imagine a fericirii supreme."*

El ne face să înţelegem că putem avea parte de acel viitor veşnic în fericire, dacă manifestăm o conduită morală corespunzătoare. îngerii au relaţional cu omul în mijlocul Raiului, iar după cădere, ei sunt călăuzele iubitoare care ne arată drumul spre împărăţia lui Dumnezeu, spre Ierusalimul ceresc. Ei ne îndrumă, fiindcă doresc să ne facă pe noi părtaşi mântuirii şi concetăţeni ai lor în Rai.

Misiunea îngerului păzitor presupune şi îndemnarea persoanei umane spre căutarea lui Dumnezeu. El îi arată omului că este chipul lui Dumnezeu şi este menit să fie “la fel cu îngerii" (Lc 20, 36), adică să ajungă în Rai. De asemenea, îi mai arată că va da socoteală de faptele sale.

Luând aminte şoapta îngerului, omul poate să îndepărteze ispitele vrăjmaşului diavol. Cunoscând căile de înfruntare, învingere şi depăşire a răutăţilor de tot felul şi a piedicilor puse de către diavol, îngerul păzitor oferă îndrumarea morală necesară persoanei umane pentru ca ea să poată urma urcuşul sinuos spre ţinta desăvârşirii.

Cu alte cuvinte, el îl sprijină pe creştin să-şi atingă scopul ultim, împlinirea destinului uman, cel de reîntoarcere în Rai, de reîntoarcere la Dumnezeu.

Ca mesager al voinţei divine, îngerul păzitor face cunoscută omului slava Părintelui ceresc. Fiecare om îndeosebi, prin îngerul său, poate să devină parte integrantă a planului lui Dumnezeu de mântuire, în ceea ce priveşte existenţa umană şi lumea. Acest călăuzitor al nostru ne ajută să ne împlinim rolul de fiinţă creată, „micşorată cu puţin faţă de îngeri, încununată cu slavă şi cu cinste" (cf. Ps. 8, 5).
Fără protecţia permanentă a îngerului păzitor, omul s-ar afla la dispoziţia răutăţilor de tot felul ale demonilor. Având însă ocrotire angelică, omul cunoaşte o asistenţă complexă din partea fiinţelor spirituale, care au reuşit să învingă în cadrul luptei morale ispitirea lui Lucifer. Astfel, îngerul este capabil să consilieze persoana umană în drumul ei spre „casa Tatălui" (In. 14, 2).

El se comportă ca un sfetnic de încredere, se comportă asemenea unui ghid, căci cunoaşte, prin experienţă, valenţele vieţii şi trăirii în confruntare cu ispitele şi păcatele determinate de „Cel rău" (Mt. 6,13).

Omul, prin îngerul său păzitor, cunoaşte vicleşugurile diavolului, punctele sale tari, dar şi slăbiciunile acestuia şi posibilitatea de a-1 învinge.

Îngerul păzitor îl fereşte pe om de atacurile puternice pe care le întreprinde ispititorul Lucifer, căci - cum zice Sfântul Isaac Sirul - „vicleanul doreşte să despartă pe înger de om". Îngerul păzitor nu se lasă până nu alungă din preajma omului pe toate duhurile rele.

Ceea ce întristează şi îndepărtează pe îngerul păzitor de lângă om este făptuirea păcatului. Stăruind în păcat, omul nu numai că se îndepărtează de Dumnezeu şi îşi îndepărtează îngerul păzitor, dar se şi situează în câmpul malefic al influenţei

diavoleşti, spaţialitate fără norme morale, care oferă numai neîmpliniri, dureri şi suferinţe.

Îngerul nu intervine când omul păcătuieşte în mod deliberat şi conştient, ci doar se îndepărtează, fără să dezerteze însă de la misiunea pe care o are de îndeplinit. El se retrage pentru a putea reveni în forţă şi a răsturna situaţia dramatică în care se găseşte omul păcătos. Întorcându-se, îngerul păzitor încearcă prin multe eforturi să restabilească persoana în comuniune de iubire cu Dumnezeu. El încearcă să reaşeze umanul pe calea evlaviei şi să-l determine să părăsească definitiv calea păcatului.

Îngerul nu se lasă învins de nici o păcătuire a omului, ci se luptă pentru a-l ajuta "să-şi vină în sine" ca fiul risipitor, el îl veghează pe om şi îl apără de orice rău (cf. Ps. 33,7)

Cu toate că greşeşte adesea, omul este iubit de către îngerul păzitor şi nu este părăsit de acesta.

Înfăptuind păcatul, omul aduce suferinţă şi întristare îngerului său. Însă ocrotitorul nostru ceresc este înger al pocăinţei. Acesta desface legăturile păcatelor, îndemnându-l pe creştin să şi le mărturisească duhovnicului său, ca apoi să se împărtăşească cu Trupul şi Sângele lui Hristos.

Îngerul nu este decât un sfătuitor. Cel ce şterge păcatul este Hristos. Îngerul păzitor, ca un înger al căinţei, îndeamnă la mărturisire şi iertare, la milostenie şi fapte bune. El oferă posibilitatea unui nou început în viaţă, un început al trăirii în Hristos pe calea neprihănirii. Astfel, ne ajută să ne însănătoşim duhovniceşte, determinându-ne spre o transformare lăuntrică.

Întoarcerea la Dumnezeu prin pocăinţă adevărată îl bucură pe îngerul nostru (cf. Lc. 15, 10). Îngerul păzitor îi spune stâlpnicului din Edesa: „Pentru că te-ai smerit şi te-ai pocăit, Dumnezeu mi-a poruncit să fiu cu tine şi în veacul acesta, şi în cel viitor".

Deci, funcţia principală a îngerului păzitor este de a ne descoperi calea de reîntoarcere la Dumnezeu. Prin îngerul său, persoana umană este repusă în contact cu Creatorul şi aşa se regenerează spiritual şi moral.

Protecţia îngerului păzitor este dublă:

⇒ *el ne vindecă de păcat,*

⇒ *dar ne şi apără viaţa noastră fizică, ferindu-ne de răul sufletesc şi trupesc.*

Dacă pe pământ avem ca îndreptători Biserica şi duhovnicul, în spaţialitatea spirituală avem ca îndreptători Sfânta Treime şi îngerul păzitor. Acesta din urmă se implică şi în asistenţa la nivel material, încercând să ferească omul de pătimirea trupească. Când totuşi avem o suferinţă, el încearcă să o aline, să o restrângă, să o atenueze.

Pe cuviosul atonit Tihon (f 1968) îngerul său îl ajuta în neputinţe şi îl veghea când liturghisea. Cu alte cuvinte, îngerul păzitor apără omul de acţiunile potrivnicului diavol, de acţiunile dăunătoare ale mediului înconjurător, dar şi de acţiunile societăţii, care periclitează persoana umană. El este pregătit să intervină ferm în fiecare clipă pentru om, pentru a păstra integritatea fizică, morală şi spirituală a acestuia, chiar dacă această activitate presupune cele mai mari sacrificii, cele mai grele acţiuni şi cele mai periculoase căi. În acest fel, putem vorbi de un martiraj veşnic al îngerului pentru binele nostru, pentru desăvârşirea existenţei noastre umane.

Îngerul este sfătuitorul nostru, slujitor credincios al celor ce ne aflăm pe calea mântuirii (cf. Evr. 1, 14).

În apropierea noastră, el devine martor tăcut. În supremă ascultare şi smerenie, îngerul păzitor tace, pentru a face cunoscută prezenţa lui Dumnezeu lângă făptura Sa dragă.

După cum arată Filon din Alexandria, îngerul este mesager al transcendentului în imanent.

Cuvântul lui Dumnezeu este doar transmis de către înger, şi nu transformat; el se păstrează intact, pentru ca omul să-l primească în plinătatea puterii sale. Îngerul este cel care primeşte orice misiune de la Dumnezeu şi o îndeplineşte cu promptitudine şi cu bucurie, fără nici un comentariu, fără împotrivire. Omul care conlucrează cu îngerul său păzitor ascultă sfatul acestuia şi se lasă în voia Celui Preaînalt. Ascultând şi împlinind Legea, învinge impulsionările eului şi, în smerenie, trăieşte în comuniune iubitoare cu Preasfânta Treime, asemenea puterilor cereşti care neîncetat îl laudă pe Dumnezeu Cel întreit Sfânt (cf. Is. 6, 3).

Îngerul păzitor, trăind în proximitatea omului şi aparţinând spaţiului intermediar dintre cer şi pământ, se constituie drept pedagog al omului spre Dumnezeire. Aceasta înseamnă că are sarcina de a învăţa. Învăţătura oferită de el ne îndreaptă spre Dumnezeu. Acest înger se descoperă ca o prezenţă morală de îndreptare a vieţii personale umane.

Funcţia de pedagog implică un model de trăire morală desăvârşită şi de călăuzire sau învăţare prin acte morale.

După cum arată Evagrie monahul, îngerii se apropie de cei credincioşi ca de proorocul Daniel „şi luminează înţelesurile celor ce ţi se întâmplă".

Într-adevăr, îngerul păzitor se străduieşte să-l înveţe pe om să nu cadă în cursele demonilor, iar dacă persoana umană a căzut în păcat, îngerul păzitor luptă pentru a o restabili pe linia binelui.

Totodată, el oferă şi un model de conduită morală în vieţuirea pământească a omului. De la acesta învăţăm smerenia, ascultarea, rugăciunea, înţelepciunea şi iubirea faţă de om.

Sfântul Ioan Gură de Aur îi prezintă pe îngeri ca modelele bune de urmat, iar noi trebuie să asimilăm acest model îngeresc şi să-l transpunem în acţiunile zilnice ale vieţii noastre, iubind pe Dumnezeu şi pe aproapele nostru. Însuşindu-şi cele primite prin intermediul inspiraţiei angelice, persoana umană urcă spre Dumnezeu.

Îngerul păzitor este un înger al rugăciunii, căci în momentul rugăciunii, omul îl are mereu în apropiere pe îngerul său, care îl întăreşte în prea mărirea lui Dumnezeu şi în vieţuirea după voia dumnezeiască. El este mesagerul lui Dumnezeu către om şi solul sufletului uman către Dumnezeu.

Chiar şi lângă Iisus au stat îngerii în momentul rugăciunii Sale din Ghetsimani (cf. Lc. 22, 43-44). Îngerul veghează rugăciunea şi o duce în faţa lui Dumnezeu (cf. Tobit 12, 12), prin aceasta, fiind nu numai intermediar, ci şi persoana care ajută, care se străduieşte ca dorinţele cele bune ale oamenilor să fie împlinite.

Îngerul păzitor protejează pe om în momentele de rugăciune pentru a nu fi ispitit de către diavoli, spre a nu fi întors din rugăciune spre păcat. El încearcă să dirijeze chipul omului spre Dumnezeu, Care este ţinta supremă a căutării umane, în rugăciune, pe lângă îngerul păzitor se alătură omului şi alţi îngeri din cer, ei fiind prin excelenţă fiinţe rugătoare.

Sfântul Maxim Mărturisitorul arată că omul şi îngerul se întâlnesc, în biserică, la Sfânta Liturghie, unde împreună se roagă şi aduc doxologie lui Dumnezeu.
Îngerul păzitor vine numaidecât în apropierea omului în momentul în care acesta se află într-o situaţie dificilă.

Pe stareţul Gheorghe de la sihăstriile Katunakiei îl slujea sfântul înger păzitor atunci când oamenii l-au părăsit.

În cele mai grele perioade ale vieţii, umanul simte o prezenţă tainică, o apropiere personală. Din acel moment, restabilirea fiinţială şi reabilitarea morală pe calea mântuirii devin mai uşoare. Ieşirea din unele impasuri complexe este posibilă datorită apropierii îngerului, care indică drumul de ieşire şi măsurile pe care le poate adopta omul pentru a se izbăvi. Omul nu iese singur, ci îngerul vine în greutatea în care se află acesta şi îl ajută să se ridice.

Îngerul păzitor cunoaşte diverse metode de intervenţie şi operare în viaţa omului pentru „a-1 păzi în toate căile sale" (cf. Ps. 90, 11). Fiecare modalitate aleasă de către înger este conformă cu situaţia cu care intră în contact. Astfel, orice întâmplare şi acţiune umană primesc un alt răspuns, de fiecare dată, din partea îngerului păzitor, prin care Dumnezeu evaluează şi modelează acţiunile omeneşti. Împreună cu persoana umană, îngerul urcă, luptă şi restabileşte o situaţie ce favorizează efortul de cucerire a mântuirii. Îngerul păzeşte drumul omului, atât cel pământesc, al existenţei în creaţie, cât şi cel duhovnicesc, de înălţare spre desăvârşire şi sfinţenie.

Acţiunea de protejare a îngerului păzitor nu încetează în momentul morţii persoanei umane care i-a fost încredinţată. Această ocrotire continuă şi în urcuşul post-mortem în care este implicat sufletul omului, în mergerea lui la Judecata divină. Îngerul preia în grija sa sufletul persoanei decedate, după cum ne relatează cuviosul Nifon, şi o ajută pe aceasta să treacă „vămile văzduhului", unde, în faţa lor, a îngerului şi a omului, apar legiunile de diavoli. Aceste duhuri rele încearcă să răpească sufletul de la îngerul său păzitor şi să-l ducă în iad. Ele argumentează cu numeroasele catastife ale păcatelor omului. În aceste condiţii, îngerul se războieşte pentru sufletul ce i-a fost dat în grijă şi contracarează cu faptele bune, cu milosteniile pe care sufletul le-a făcut în viaţa sa pământească. Dacă sufletul reuşeşte să depăşească „vămile văzduhului", se prezintă în faţa tronului de judecată al lui Hristos. În acest moment, îngerul devine apărător, dar şi martor al vieţii pământeşti a sufletului. El încearcă să aducă toate argumentele potrivite pentru ca sufletul omului să primească verdictul favorabil din partea Dreptului Judecător. Mărturia sa este dreaptă, dar este o mărturie care încearcă să ajute sufletul cel prezentat pentru judecată.

Câtă bucurie avem ştiind că Dumnezeu ne-a dat câte un înger păzitor ca să ne fie sprijin în viaţa noastră de pe acest pământ (cf. Mt. 18,10; Fapte 12, 7). Păstrând în creaţie Legea lui Dumnezeu, îngerul păzitor ne îndeamnă la virtute şi ne ajută să ne

îndepărtăm de obstacolele care ne stau în faţă. Multe rele săvârşite de către om pricinuiesc mâhnire îngerului păzitor, care încearcă să apere cu orice preţ pe cel încredinţat lui.

Nici nu ne închipuim câtă capacitate de îndurare are îngerul, biruind orice suferinţă pentru păstrarea legăturii sale cu omul. Chiar diavolii, prin acţiunile lor directe, nu pot dizolva relaţia dintre înger şi om. Numai păcatul îl poate îndepărta pe îngerul păzitor, însă nu-1 poate alunga şi nici nu poate anihila comuniunea sa cu omul.

Îngerul păzitor aduce echilibru sufletesc celor ce se află în pragul căderii. El oferă tărie, mângâiere şi încurajare în mijlocul tulburărilor, după cum arată Sfântul Isaac Sirul. ***Îngerul păzitor atenuează răul şi suferinţa, oprind orice impulsivitate spre mânie, răzbunare şi duşmănie. El dăruieşte pace şi linişte fiinţei umane şi transfigurează „omul cel lăuntric" (Rom. 7, 22).***

De aceea, fiecare creştin este dator să-l cinstească, să-l asculte şi să se roage lui. Astfel, se va bucura totdeauna de intervenţia energică a prietenului său ceresc. Astfel, va fi mereu învăluit în iubirea îngerului său păzitor ca într-o sferă protectoare.

(Extras din cărticica: Irineu, arhiepiscop al Alba Iuliei - Îngerul păzitor)

Despre Îngerul păzitor

1. Existenţa îngerilor

Aghiografii Noului Testament mărturisesc cu toată claritatea existenţa şi rolul ingerilor. Potrivit mărturiilor Noului Testament, îngerii-fiinţe nemuritoare şi fără de trupuri-mijlocesc între Dumnezeu şi făptura văzută (Matei 1, 20; Luca 1, 11, 26; 2, 9; Fapte 8, 26).

Expresia de „îngerul al lui Dumnezeu" (Luca 12, 8; 15, 10; Ioan 1,51) şi „înger al Domnului"(Matei 1, 20, 24; 2, 13; Luca 1, 11; Fapte 5, 19; 8, 26), „înger din Cer" (Luca 2, 9; 22, 43; Gal. 1,8; Matei 24, 36) şi „îngerii din cer" (Marcu 13,32) sau simpla denumire „îngeri" (Matei 4, 11; 13, 39) arată cu certitudine existenţa îngerilor.

Există o mulţime de texte biblice în care se spune că îngerii nu cunosc adâncurile Fiinţei dumnezeieşti (l Cor. 2,11), nici tainele lui Dumnezeu (Efes. 3,9-10; 1 Petru 1, 12), nici gândul Lui (Rom. 11,34), că vor însoţi pe Mântuitorul Iisus Hristos la a doua venire (Matei 25,31; Luca 9,26), că ei - deosebiţi fiind de profeţi - doresc să privească ceea ce au vestit profeţii (l Petru 1, 12) că nu cunosc data Parusiei, pe care o cunoaşte numai Dumnezeu Tatăl, (Marcu 13,32) că sunt mai prejos decât

Fiul lui Dumnezeu (Evrei 1,45), că pot fi invocaţi spre mărturie (l Tim. 5,21) că petrec o viaţă deosebită de cea a oamenilor (Matei 22, 29-30) că numărul lor este neînchipuit de mare (Evrei 12, 22; Apoc. 5, 11; Luca 2,13; Matei 26, 53), cu o anumită ierarhie cerească (Efes. 1, 20; Col. 1, 16; Rom. 8, 38; 1 Petru 3, 22; 1 Tes. 4, 15-16; Iuda 1, 9); toate aceste texte dovedesc cu certitudine adevărul dumnezeiesc privitor la existenţa reală a îngerilor.

l a. Ce sunt îngerii?

Întreaga învăţătură cu privire la îngeri se întemeiază pe mărturia Sfintei Scripturi a Vechiului şi Noului Testament, cât şi pe mărturia Sfintei Tradiţii. Revelaţia Noului Testament însă, expune mai clar adevărul despre existenţa îngerilor şi rolul lor de fiinţe personale şi spirituale în iconomia mântutrii oamenilor.

Mântuitorul Hsus Hristos şi Sfinţii apostoli vorbesc despre îngeri în aşa fel încât nu lasă nici o îndoială în privinţa existenţei lor.

În „parabola neghinei”, din învăţătura Domnului nostru Iisus Hristos vedem că îngerii sunt fiinţe reale precum Fiul Omului, lumea, fiii împărăţiei etc. (Matei 13, 37-39). În acest sens, îngerii sunt fiinţe tot atât de reale, pe cât sunt celelalte lucruri din textul parabolei.

În general, lumea îngerească ocupă un loc important în predica Mântuitorului Iisus Hristos. Pe îngeri, Domnul Iisus îi descrie ca fiinţe reale şi active, care pururi văd faţa Tatălui în ceruri, veghind asupra oamenilor (Matei 18, 10). Mântuitorul Însuşi ne încredinţează că îngerii petrec necontenit în comuniune cu Dumnezeu, împărtăşindu-se de o strânsă legătură cu harul divin şi că viaţa lor nu este supusă slăbiciunii trupului precum cea a făpturilor văzute (Matei 22,30).

Îngerii nu sunt personificări ale însuşiriilor divine sau ale acţiunilor proniatoare ale lui Dumnezeu, ci fiinţe reale şi personale care lucrează în lume la porunca lui Dumnezeu.

Fiind în mod deosebit în preajma lui Dumnezeu, „Sfintii ingeri” (Marcu 8, 38; Luca 9,26; Fapte 10, 22; Apoc. 14, 10) sau” îngerii aleşi” (l Tim. 5, 21), împreună cu „sfinţii” (Efes. 1, 18; Col. 1, 12) au drept loc natural sfinţenia lui Dumnezeu.

Starea de sfinţenie şi curăţie a îngerilor nu se datorează naturii lor, ci harului divin, care lucrează prin ei.

„Înger” înseamnă ” vestitor” şi este o numire generală dată pentru toate cetele îngereşti, iar în mod special pentru ultima ceată îngerească: ***Îngerii sunt fiinţe de natură spirituală care alcătuiesc lumea spirituală nevăzută, creată înaintea lumii văzute şi materiale (Colos. 1, 16).***

Îngerii sunt „duhuri slujitoare” (Psalm 103, 5), au trupuri materiale şi nemuritoare. ***Sfântul apostol Pavel spune că au „trupuri cereşti”, adică trupuri îngereşti, care sunt deosebite de trupurile pământeşti ale oamenilor, care sunt muritoare.***

Îngerii sunt fiinţe spirituale, înzestrate cu raţiune, simţire şi voinţă, superioare omului prin putere, cunoştinţă şi virtute. Ei sunt nemuritori, nu au nevoie de cele necesare vieţii omeneşti (hrană, căldură), nu sunt supuşi ispitelor, nu au gen, trupurile lor sunt spiritualizate şi se deplasează cu viteza gândului.

Îngerii, însă, nu sunt atotprezenţi şi sunt mărginiţi (limitari). Numărul îngerilor este foarte mare, ei sunt organizaţi pe cete, după misiunea pe care o au de îndeplinit în ceruri şi pe pământ, între oameni (Matei 26, 53).

Sfânta Scriptură vorbeşte de „legiuni” şi „zeci de mii de zeci de mii şi mii de mii „de îngeri.

Dar „această mulţime mult felurită şi fără de număr a îngerilor a fost creată pentru om” ne spune Sfântul Grigorie Palama şi de aceea, superioritatea îngerilor (după natură şi număr) nu este contrazisă de funcţia lor de slujitori ai mântuirii omului.

Fiind înzestraţi cu libertate de voinţă, îngerii puteau să progreseze, să tindă spre desăvârşire sau să cadă din starea lor de sfinţenie. Progresul duhovnicesc atinge apogeul în momentul în care urcuşul spiritual al virtuţii îi face ca să nu mai poată păcătui.

Conform cu cele spuse de Sfântul apostol Pavel, îngerii sunt ***„duhuri slujitoare, trimise ca să slujească pentru cei ce vor fi moştenitori mântuirii” (Evrei 1, 14).***

Aşadar ei sunt mijlocitori între Dumnezeu şi oameni, dar în acelaşi timp împreună rugători cu noi la mila lui Dumnezeu. De aceea, încă din perioada apostolică, Biserica a stabilit un cult de venerare a îngerilor. Asemenea sfinţilor, le închinăm rugăciuni, acatiste şi le acordăm o zi de cinstire din săptămână (lunea).

1b Când au fost creaţi îngerii?

Din Sfânta Scriptură cunoaştem faptul că îngerii sunt primele creaturi aduse la existenţă de către Dumnezeu, din nimic. ***Îngerii au fost creaţi de Dumnezeu înaintea lumii materiale, din care face parte omul.***

Părintele Acad. Dumitru Stăniloae arată că: „Întrucât îngerii au misiunea de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă realitatea eternă a lui Dumnezeu de la începutul existenţei lor, ei trebuia să existe atunci când a apărut omul şi deci lumea materială de care este legat omul”.

Toţi îngerii au fost creaţi de Dumnezeu deodată în număr foarte mare (Fac. 32, 1-2; Daniil 7, 10; Matei 26, 53; Luca 2,13;; Col. 1, 16; Evrei 12, 22; Apoc. 5, 11).

De aceea, Sfântul Dionisie Areopagitul scria: „tradiţia despre Îngeri, din Sfânta Scriptură, spune că sunt mii de mii (milioane) sau zeci de mii de zeci de mii (miliarde)”.

Iar Sfântul Ioan Gură de Aur vorbeşte de „popoare infinite de puteri netrupeşti, ale căror mii nu le poate număra nimeni”.

Astfel, Sfinţii Părinţi au dezvoltat în operele lor adevărul că lumea îngerească a fost creată pentru prea mărirea lui Dumnezeu, pentru a se bucura de dragostea dumnezeiască, pentru a fi vestitoare a voii divine în lume şi a-l ajuta pe cei credincioşi la mântuire.

Îngerii, fiinţe reale şi personale, văd pururi, în ceruri, faţa lui Dumnezeu (Matei 18, 10), îl prea măresc (Isaia 6, Z; Apoc. 4, 8), împlinesc voia Lui (Matei 6,10; Ps. 10Z, 10) şi slujesc în iconomia mântuirii (Evrei 1, 14).

Însăşi numirea de înger (mesager, vestitor) arată menirea sau chemarea lor, aceea de a fi slujitorii lui Dumnezeu şi organe ale providenţei dumnezeieşti, în lumea creată de Dumnezeu.

Deci lumea îngerească a fost creată spre a-L face cunoscut pe Dumnezeu, vestindu-le oamenilor voia Sa şi în special pentru a sluji planului de mântuire a omului, plan care a fost gândit de Dumnezeu din veci.

„Dumnezeu, după ce a creat lumea sensibilă, a creat pe om ca toată lumea sensibilă să-i fie de folos, iar fiinţele inteligente, adică îngerii, să-şi arate grija lor faţă de ei”, după cum spune episcopul Teodoret al Ciprului.

2. Îngerii în raport cu Mântuitorul Iisus Hristos

Îngerii au fost mai întâi iniţiaţi în taina divină a Întrupării Mântuitorului Iisus Hristos, ca apoi această cunoştinţă să ajungă la noi oamenii prin ei, ne spune Sfântul Dionisie Areopagitul. Întrucât actul de început al Noului Testament este întruparea Fiului lui Dumnezeu, mesajul şi slujirea îngerilor în lume vor fi subordonate Întrupării de la Betleem - Sfintei Naşteri după Trup a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Mărturiile Noului Testament cu privire la îngeri trebuie să se înţeleagă, în mod evident, în contextul venirii Domnului Iisus Hristos, al Întrupării, morţii şi Învierii Sale, al Înălţării şi revenirii Sale întru slavă.

⇒ *În timp ce în Vechiul Testament, îngerii aveau drept rol să-L prea mărească şi să slujească lui Dumnezeu şi oamenilor (Daniil 7, 10, Isaia 6, 2-3),*

⇒ *În Noul Testament, ei mărturisesc pe Iisus Hristos ca Dumnezeu Întrupat şi îi slujesc în opera Sa de mântuire a neamului omenesc.*

Mântuitorul Iisus Hristos este cap peste orice alte fiinţe spirituale, oricare ar fi ele; deci şi peste toate cetele îngereşti.

Hristos este capul începutului (Ioan 1, 1) şi ca atare spre El tinde orice plinătate. El, Fiul lui Dumnezeu, este atât începutul, cât şi scopul final al universului. În Iisus Hristos se rezumă toată existenţa (Efes. 1, 10), nu numai în sensul că prin El s-au creat toate, dar şi pentru că de El atârnă toate şi le ţine legate de Persoana Lui, până la sfârşitul veacurilor.

Sfântul apostol Pavel, scotând în evidenţă superioritatea Mântuitorului Iisus Hristos faţă de îngeri şi faţă de orice altă creatură (Col. 1,’ 16), menţionează că în numele Lui se pleacă tot genunchiul, al celor cereşti şi al celor pământeşti (Filip. 2,9-10).

Deasupra întregii naturi îngereşti, cunoscute sau necunoscute, firea omenească a fost înălţată prin Persoana lui Iisus Hristos, spre uimirea puterilor cereşti. Înălţarea Domnului Iisus Hristos deasupra lumii îngereşti îşi are drept raţiune faptul că Mântuitorul „este cap a toată domnia şi stăpânirea” (Col. 2, 10), pentru că El este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, „mai întâi născut decât toată făptura”, (Col. 1, 15); şi pentru că toate câte există în cer şi pe pământ, văzute şi nevăzute, fie tronuri, fie căpetenii, fie stăpâniri au fost făcute prin El (Col. 1, 16). Astfel descrie

Sfântul apostol Pavel într-un chip măreţ şi convingător poziţia superioară a Mântuitorulul Iisus Hristos în raport cu toată creatura şi îndeosebi cu îngerii.

Raportul dintre îngeri şi Fiul lui Dumnezeu este un raport de subordonare; îngerii sunt inferiori Domnului Iisus Hristos, se supun Lui şi intervin cu slujirea lor atunci când sunt trimişi de Dumnezeu.

În momentul Răstignirii Mântuitorului Iisus Hristos, de pildă, ca şi după moartea Sa, Dumnezeu nu mai trimite îngeri să slujească pe Dumnezeu-Omul, deoarece Acesta singur Şi-a luat asupra Sa misiunea să şteargă pentru totdeauna păcatul, să biruie moartea şi să supună pe satana. Din clipa Învierii Mântuitorului din morţi, însă, îngerii îşi reiau acelaşi rol de mesageri, fiind primii care anunţă biruinţa lui Hristos asupra morţii.

În ziua Învierii, îngerii Domnului se arată femeilor mironosiţe (Matei 28,1-7; Marcu 16, 1-7; Luca 24, 1-7; Ioan 20, 11-13), ca să arate că Hristos a Înviat din morţi şi să le înştiinţeze ca, la rândul lor, să transmită acest mesaj Sfinţilor apostoli.

Aceasta confirmă faptul că rolul îngerilor, acela de slujitori, este să pregătească intâlnirea ucenicilor cu Cel înviat, spre a-i încredinţa de adevărul dumnezeirii şi Învierii Domnului.

Anunţul făcut prin îngeri vine să confirme faptul că cele prezise de Domnul Iisus Hristos cu privire la Învierea Sa din morţi s-au împlinit întocmai.

Prin Întrupare, Mântuitorul Iisus Hristos stă în centrul mântuirii lumii, iar îngerii coboară cu El, ca să fie slujitori şi martori ai operei Sale. Oştiri de îngeri coboară din cer asupra peşterii din Betleem (Luca 2, 13), ca să înconjoare Pruncul Sfânt nou-născut, să I se închine, să-I slujească ca unui Dumnezeu adevărat, să-L laude şi să-I înalţe imn de slavă (Luca 2,14). Dumnezeu îngăduie deci Fiului Său să fie însoţit de îngeri, cu scopul ca aceştia să-I slujească în desăvârşirea operei Sale.

Acelaşi lucru se poate spune şi cu privire la rolul de mesageri pe care-l au îngerii în momentul Înălţării la cer a Domnului Iisus Hristos. Prezenţa celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine albe, care nu pot fi decât doi îngeri, este descrisă de Sfântul evanghelist Luca în Faptele Apostolilor (l, 10-12).

Dacă la Naşterea Domnului şi la Învierea Sa din morţi, îngerii au avut un rol de mărturisitori, vestitori şi slujitori, la cel de-al treilea eveniment şi ultimul din viaţa

pământească a Mântuttorului, acela al Înălţării la cer, ei au avut rolul de vestitori ai slăvitei Sale Parusii.

Sfântul apostol Pavel ne încredinţează că îngerii slujesc lui Hristos şi după Înălţarea Sa întru cele cereşti (Efes. 1, 20-21). Acelaşi adevăr este mărturisit, de altfel şi de Sfântul apostol Petru, după care toate oştile îngereşti slujesc Domnului Iisus Hristos chiar şi după ce S-a înălţat de-a dreapta Tatălui (l Petru 3, 22).

3. Ierarhia cerească

După gradul de sfinţenie a îngerilor, se poate vorbi de o ierarhie cerească. Sfânta Scriptură ne spune că sunt nouă cete îngereşti şi trei ceruri (I Cor. 12,2), conform cu descoperirea avută de Sfântul apostol Pavel. Iar Sfântul Dionisie Areopagitul, ucenicul Sfântului apostol Pavel, spune că îngerii se împart în nouă cete, fiecare având numele şi misiunea sa.

Cele nouă cete îngereşti se împart în trei ierarhii sau grupe.

Ierarhia cea mai aproape de Prea Sfânta Treime este formată din
⇒ *Serafimi,*
⇒ *Heruvimi şi*
⇒ *Tronuri.*

Marele prooroc Isaia spune că ***„serafimii stau înaintea lui Dumnezeu, fiecare având câte şase aripi” (Isaia 6,2).***

Ei sunt în chipul focului, precum spune Sfântul prooroc Daniil: ***„şi s-a aşezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea lui era albă ca zăpada; iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roţile Lui, foc arzător: Un râu de foc se revărsa şi ieşea din el” (Daniil 7,9).***

Iar Sfântul prooroc David zice***: „Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc” (Psalm 103, 5).***

Serafimii îi aprind pe oameni cu focul dragostei dumnezeieşti, precum şi numele lor îi arată, pentru că în limba ebraică, „Serafim” se traduce „cel ce aprinde” sau „cel ce încălzeşte”.

După Serafimi, stau înaintea lui Dumnezeu înţelepţii Heruvimi, cei cu ochi mulţi, care mai mult decât alte cete de mai jos, strălucesc neîncetat cu lumina înţelegerii şi a cunoştinţei de Dumnezeu.

Heruvimii, fiind luminaţi în tainele lui Dumnezeu, ale cunoştinţei adâncului şi înţelepciunii lui divine, luminează cu lumina lor şi pe ceilalţi îngeri şi pe oamenii credincioşi.

Pentru că însuşi numele de „Heruvim”, în limba ebraică se tâlcuieşte „multă înţelegere” sau „revărsare de înţelepciune”.
Prin Heruvimi se revarsă înţelepciunea dumnezeiască şi se dă ochilor sufleteşti ai oamenilor, luminare spre cunoştinţa lui Dumnezeu (Iezech. 1,28).

Ceata a treia îngerească, numită a Tronurilor, stă înaintea celui ce şade pe scaun prea înalt (Isaia 6, 1).

Se numesc aşa, căci pe dânşii, ca pe nişte scaune înţelegătoare, se odihneşte Dumnezeu, precum scrie Sfântul Maxim mărturisitorul; adică nu cu Fiinţa, ci cu slujirea şi cu darul.

Cea de-a doua ierahie îngerească este formată din
- ⇒ *ceata Domniilor;*
- ⇒ *a Puterilor cereşti şi*
- ⇒ *ceata Stăpâniilor.*

Ceata Domniilor poartă acest nume pentru că îngerii din această ceată domnesc peste ceilalţi îngeri care se află mai jos de ei.

Ceata îngerească a Domniilor revarsă peste oamenii care sunt puşi de Dumnezeu ca stăpânitori, puterea stăpânirii cu bună înţelegere şi a iconomiei cele înţelepte, ca să domnească bine şi cu dreptate peste ţările încredinţate lor.

Aceşti îngeri îi ajută pe oameni să-şi stăpânească simţurile şi să-şi smerească patimile cele fără de rânduială, supunând pe trup duhului.

Ceata Puterilor Cereşti împlineşte fără odihnă voia cea tare şi puternică a lui Dumnezeu, stăpânind şi ocârmuind planetele şi stelele universului.

Această ceată îngerească dă oamenilor darul proorociei şi darul facerii de minuni şi îi ajută pe creştini să rabde cu tărie necazurile vieţii şi să împlinească poruncile lui Hristos.

Ceata Stăpâniilor se numeşte aşa, pentru că aceşti îngeri au mare stăpânire peste diavoli. ***Ei risipesc puterea diavolilor şi-i izbăvesc pc oameni, ca să nu cadă în ispitele cele cumplite care îi duc la moarte şi la osânda cea veşnică a iadului.***

A treia ierahie îngerească, cea mai apropiată de oameni, este formată din
- ⇒ *ceata Începătoriilor,*
- ⇒ *ceata Arhanghelilor şi*
- ⇒ *ceata Îngerilor*.

Ceata îngerească a Începătoriilor poartă acest nume pentru că îngerii care fac parte din ea au stăpânire peste îngerii ce se află sub ascultarea lor, făcându-le cunoscută voia lui Dumnezeu.

Ceata Începătoriilor are misiunea de a îndrepta toată lumea; aceşti îngeri păzesc hotarele ţărilor, tronurile împăraţilor; păzesc hotarele neamurilor, oraşele, cetăţile, satele, bisericile, preoţii şi ierarhii. Ei ajută popoarele şi bisericile să facă voia lui Dumnezeu.

Ceata Sfinţilor Arhangheli are misiunea de a vesti oamenilor tainele cele mari ale lui Dumnezeu, de a descoperi proorocirile cele înalte îngerilor şi prin ei, oamenilor.

Ultima ceată îngerească şi cea mai aproape de oameni este ceata Îngerilor: ***Aceştia vestesc oamenilor tainele lui Dumnezeu şi voinţele Lui, povăţuindu-i să trăiască în dragoste, în fapte bune creştine şi în dreptate, împlinind întru toate voia Domnului.***

Căci de la dumnezeiescul Botez, fiecare creştin are un înger păzitor. Pe creştinii cei buni, îngerii îi ajută să nu cadă, iar pe cei căzuţi îi ridică, prin pocăinţă şi spovedanie şi niciodată nu ne lasă pe noi, deşi de multe ori greşim.

4. Ceata Sfinţilor Arhangheli

Sfântul Grigorie Dialogul zice despre Arhangheli: „Aceştia sunt cei care înmulţesc Sfânta credinţă ortodoxă între oameni, luminând mintea lor cu lumina Sfintei Evanghelii şi descoperindu-le tainele credinţei”.

Sfinţii Arhangheli sunt în număr de şapte şi stau înaintea tronului slavei lui Dumnezeu, după cum spune însuşi Sfântul apostol Ioan: „Ioan, celor şapte Biserici, care sunt în Asia (…) şi de la cele şapte duhuri, care sunt înaintea scaunului Lui" (Apoc. 1,4). Aceştia sunt: Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil, Salatiil, Egudiiil şi Varahil. Fiecare Arhanghel are o misiune de îndeplinit.

Sfântul Arhanghel Mihail se tâlcuieşte: „puterea lui Dumnezeu" şi este voievodul oştilor cereşti şi cel dintâi din ceata Sfinţilor Arhangheli. El este zugrăvit în haine ostăşeşti, având sabia într-o mână şi cumpăna în cealaltă mână. El poartă sabia de foc a Duhului Sfânt şi are misiunea de a păzi legea lui Dumnezeu şi de a birui puterea vrăjmaşilor.

- ✓ *Când Lucifer a greşit în cer (Isaia 14, 12) şi au început a cădea mulţime de îngeri, atunci toate puterile cereşti s-au tulburat. Iar Arhanghelul Mihail a venit în mijlocul lor şi a strigat: „Să luăm aminte!". Din clipa aceea a încetat căderea îngerilor, căci toţi, luând aminte la glasul Arhanghelului şi la greşeala îngerilor care au căzut, s-au închinat înaintea lui Dumnezeu , prea mărind numele Lui.*
- ✓ *Tot Arhanghelul Mihail s-a certat cu diavolul în pustiul Arabiei pentru trupul lui Moise, zicând: „Să te certe pe tine Domnul!" (Iuda 1, 9)*
- ✓ *De asemenea, el a însoţit poporul ales, din Egipt în pământul făgăduinţei.*
- ✓ *El a adus cele zece pedepse peste poporul lui Faraon (Ieşirea Cap. 7-14).*
- ✓ *El s-a arătat păzitor oştilor lui Iisus Navi; căruia i-a zis: „Eu sunt căpetenia oştirii Domnului şi am venit acum!" (Iosua 5, 14).*
- ✓ *EI a stins cuptorul cel de foc în care au fost aruncaţi cei trei tineri din Babilon.*
- ✓ *EI l-a păzit pe Daniil cu viaţă, în groapa cu lei.*
- ✓ *El a adus foc şi pedeapsă peste cetăţile cele desfrânate, Sodoma şi Gomora (Facerea Cap. 19).*
- ✓ *El i-a dat biruinţă lui Ghedeon, în luptă.*
- ✓ *El l-a scos pe Lot din Sodoma (Facerea 19, !5-17).*
- ✓ *El a făcut multe minuni, precum cea din Colose, minunea din Mânăstirea Dochiaru etc.*

Iar la sfârşitul veacurilor, tot Arhanghelul Mihail, împreună cu ceata Arhanghelilor, va suna din trâmbiţă, va scula pe cei morţi şi va aduna toate popoarele pământului la judecată: ***„Pentru că Însuşi Domnul, întru poruncă la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer" (I Tes 4, 16).***

Sfântul Arhanghel Mihail este protectorul direct al călugărilor, al armatelor creştine al împăraţilor, care purtau cu ei pe câmpul de luptă icoana marelui Arhanghel Mihail. El este ocrotitorul celor ce se ostenesc în conducerea vieţii sociale şi apărătorul celor nedreptăţiţi şi chinuiţi.

Gavriil se tâlcuieşte „bărbat-Dumnezeu". El este arhanghelul bunelor vestiri, cele de bucurie, şi are misiunea de a vesti oamenilor tainele cele mari ale lui Dumnezeu.

El este zugrăvit cu un crin în mână. El nu mai poartă sabia de foc, ci crin de neîntinată bucurie.

- ✓ *El este dulce la vedere şi plin de dumnezeiască blândeţe. Pentru aceasta, a şi fost ales şi trimis de Dumnezeu la Fecioara Maria, din Nazaret, să-i vestească taina cea mare a Întrupării Domnului (Luca 1, 30-31).*
- ✓ *Tot el a adus vestea zămislirii Maicii Domnului, dumnezeieştilor părinţi, Ioachim şi Ana.*
- ✓ *El a vestit în templu, Sfântului Zaharia, că Elisabeta, soţia lui, va naşte la bătrâneţe pe Sfântul Ioan Botezătorul.*

Sfântul Arhanghel Gavriil ducea la cer rugăciunea Fecioarei Maria, când petrecea în templu. El i se arăta adesea, îi descoperea taine negrăite şi îi aducea hrana îngerească în Sfânta Sfintelor.

- ✓ *El a auzit cel dintâi taina Întrupării lui Hristos.*

Arhanghelul Gavriil a rostit cel dintâi numele Prea Dulcelui Iisus (Luca 1, 31).

- ✓ *El a pus numele Sfântului Ioan Botezătorul (Luca 1, 13).*
- ✓ *El a vestit păstorilor, în Betleem, că s-a născut Mesia (Luca 2, II).*
- ✓ *El a cântat cel dintâi: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire" (Luca 2, 13-14).*
- ✓ *El i-a învăţat pe păstori să cânte.*
- ✓ *EI a descoperit magilor taina Întrupării.*
- ✓ *El l-a liniştit pe Iosif când voia s-o lase pe Fecioara Maria.*
- ✓ *El i-a poruncit să fugă în Egipt cu Pruncul şi iarăşi să se întoarcă în Nazaret.*

Sfântul Arhanghel Gavriil ocroteşte fecioarele, păzeşte mamele şi pruncii, duce rugăciunile creştinilor la Dumnezeu şi aduce înapoi împlinirea cererilor.

- ✓ *El slujeşte tainelor celor mari şi ajută la înmulţirea şi mântuirea neamului omenesc.*

Biserica Ortodoxă îl cinsteşte ca pe un sol bun, ce vine cu un crin în mână, ca simbol al purităţii, al nevinovăţiei şi al păcii.

Rafail, al treilea Arhanghel, este tămăduitor al neputinţei omeneşti, vindecătorul bolnavilor şi mângâietorul suferinzilor.
El este zugrăvit ţinând de mână un copil.

Arhanghelul Uriil este ocrotitorul dascălilor şi a ucenicilor şi luminător al celor întunecaţi.

El este zugrăvit cu o flacără în mână.

Arhanghelul Salatiil este rugător fierbinte pentru neamul omenesc şi povăţuitor spre rugăciune al tuturor credincioşilor.

El este zugrăvit în haine de monah.

Arhanghelul Egudiil este slăvitor al lui Dumnezeu şi întăritor al celor ce se nevoiesc la faptele bune creştine fiind ocrotitorul celor ce se ostenesc în slujba carităţii sau a binefacerilor.

El este zugrăvit încins cu un şorţ, gata spre slujire.

Varahil, ultimul Arhanghel, este aducător de binecuvântare şi împărţitor de daruri dumnezeieşti pe pământ.

Este zugrăvit cu braţele pline de flori.

În ziua de 8 noiembrie a anului bisericesc, care este consacrată sărbătorii Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil, bunii creştini rostesc rugăciuni şi imne de cinstire pentru “nevăzutele puteri cereşti” sau pentru acele făpturi spirituale care formează lumea nevăzută, cunoscută după funcţia pe care o îndeplineşte şi nu după natura sa.

Să rugăm deci pe Sfinţii îngeri şi Arhangheli să ne fie ajutători în viaţă şi izbăvitori de duhurile cele rele, iar înaintea Lui Dumnezeu Tatăl, rugători fierbinţi pentru mântuirea sufletelor noastre.

5. Rolul îngerilor

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, îngerii au şi chemarea de a fi împlinitori şi vestitori ai poruncilor lui Dumnezeu în lumea credincioşilor, pentru întemeierea şi desăvârşirea Împărăţiei cereşti.

Astfel, îngerii îşi desfăşoară rolul lor de mesageri şi slujitori faţă de Biserică; de comunitatea tuturor oamenilor şi faţă de fiecare credincios în parte, ca protectori şi îndrumători.

5a. Rolul îngerilor în Biserică

Întrucât, după mărturia Noului Testament, Hristos Domnul, Înălţat de-a dreapta Tatălui, continuă opera de mântuire şi sfinţire prin intermediul Sfântului Duh, care lucrează în chip nevăzut în Biserică (Ioan 16, 5-15; Fapte 2, 1-4), slujirea îngerilor se subordonează operei de mântuire pe care Biserica o actualizează prin lucrarea ei de propovăduire şi sfinţire.

Îngerii, ca soli ai Tatălui Ceresc, au slujit atât Persoana lui Iisus Hristos, cât şi Biserica însăşi, care, prin poruncă directă de la Mântuitorul, asigură propovăduirea Sfintei Evanghelii şi mântuirea oamenilor (Matei 28,19). În acest sens, ei au cunoştinţă că între Hristos şi Biserica întemeiată de El există o unitate indisolubilă. Prin urmare, îngerii slujesc la fel şi pe Hristos Cel ce este de-a dreapta Tatălui în ceruri, prin Trupul Său tainic, care este Biserica (Col. 1, 18). Ca membri ai Bisericii triumfătoare, ei se alătură, prin slujirea lor, acţiunii pe care Sfântul Duh o desfăşoară în Biserica lui Hristos pe pământ, în Biserica luptătoare. Îngerii slujesc astfel marea taină a mântuirii, prin care în Biserică se realizează progresul către desăvârşirea cerească.

Din Noul Testament aflăm că Dumnezeu S-a slujit întotdeauna de îngeri pentru manifestarea voii Sale, pentru ocrotirea credincioşilor în Biserică, pentru revărsarea peste ei a darurilor Sale deosebite şi pentru împărtăşirea binefacerilor Sale, spre propăşirea şi mântuirea lor, după cum Mântuitorul se slujeşte de Sfinţii Săi apostoli, trimiţându-i către neamuri ca să le îndrume şi să le ocrotească.

Tot din Noul Testament aflăm că îngerii primesc drept sarcină să-i asiste pe Sfinţii apostoli şi ucenicii lui Hristos peste tot unde Cuvântul lui Dumnezeu este primit prin credinţă, ca în cazul botezului dregătorului etiopian (Faptele 8, 26) sau cel al sutaşului Corneliu (Faptele 10, 37,22; 9,13).

În general, în Noul Testament nu se insită asupra descrierii exterioare a îngerilor, ci se pune în evidenţă misiunea pe care o au în a anunţa oamenilor poruncile divine şi în a sluji Evanghelia lui Hristos.

În acest sens, potrivit misiunii încredinţate, Arhanghelul Gavriil îl înştiinţează pe preotul Zaharia (Luca 1, 5-20) că cel ce se va naşte din Elisabeta, prin harul divin, împotriva aşteptărilor sale, va fi preot al lucrării umane şi divine a lui Iisus Hristos, spre binele şi mântuirea lumii; iar pe Sfânta Fecioară Maria, că prin ea se va săvârşi acea taină a negrăitei Întrupări (Luca 1, 26-38). Din Sfânta Evanghelie înţelegem că în această privinţă îngerul are doar rolul de mesager, de vestitor.

Când acţiunea personală a lui Dumnezeu nu este încă vizibilă pentru om, Dumnezeu se foloseşte de îngeri, cărora le încredinţează misiunea de vestitori ai actelor divine.

Mesajul îngerului, adus la cunoştinţa Sfintei Fecioare Maria, constituie un fapt real, care aparţine istoriei mântuirii.

Relatând vestirea făcută de Sfântul Arhanghel Gavriil, evanghelistul ne dezvăluie faptul că Întruparea Fiului lui Dumnezeu a avut loc în virtutea unui plan divin. În acest sens, slujirea îngerilor este un act de laudă adusă lui Dumnezeu pentru măreţia şi pogorământul pe care-I arată faţă de oameni prin Întruparea Fiului Său. Activitatea îngerilor se integrează subordonat operei prin care s-a realizat mântuirea omului.

Prin îngeri, poporul evreu a primit de la Dumnezeu cele mai frumoase prescripţii şi cele mai sfinte legi ale lui. Prin îngeri, Dumnezeu a descoperit lui Moise Legea cea veche, stabilind cu poporul lui Israel legământul de pe Muntele Sinai (Fapte 7, 38, 53; Evrei 2,2)

Mesageri ai revelaţiei divine, îngerii au de îndeplinit atât rolul de mijlocitori în vestirea hotărârilor lui Dumnezeu-Tatăl, cât şi rolul de slujitori pe lângă Iisus Hristos.

Astfel, prin mijlocirea lor, s-a făcut cunoscută lui Iosif porunca lui Dumnezeu Tatăl, de a se refugia cu Pruncul lisus în Egipt şi tot prin intermediul îngerilor i s-a comunicat porunca de a se întoarce în pământul lui Israel (Matei 2, 13-15, 19-21).

Slujirea permanentă a îngerilor se încadrează, astfel, în întreaga activitate pământească a Fiului lui Dumnezeu. În toată această slujire a lor, însă, îngerii sunt şi martorii care confirmă epifania (arătarea) Logosului în Trup.

Sfinţii apostoli şi Sfinţii evanghelişti relatează despre multe arătări ale îngerilor (anghelofanii) ca despre fapte reale şi istorice.

- *Astfel, Arhanghelul Gavriil anunţă preotului Zaharia naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul Domnului Iisus Hristos (Luca 1, 11 13), iar Preasfintei Fecioarei Maria, Naşterea Mântuitorului (Luca 1, 26-28).*
- *Un înger înştiinţează pe Iosif că se vor împlini cu adevărat cele ce s-au făgăduit în chip minunat strămoşului său David (Matei 1, 20; 2, 13, 19) şi*
- *tot un înger aduce vestea cea bună păstorilor de lângă Betleem;*
- *iar odată cu împlinirea acestei vestiri o întreagă oaste cerească cântă în cor acel prea slăvit imn de laudă la Naşterea Mântuitorului (Luca 2,9-14).*

5b. Rolul îngerilor faţă de comunitatea tuturor oamenilor

În acelaşi timp, ca slujitori ai lui Hristos în opera mântuirii, îngerii au misiunea de a fi protectori ai credincioşilor (Matei 18, 18; Fapte 12, 5); de aceea, se bucură de întoarcerea păcătoşilor (Luca 15, 10), îi întăresc pe apostoli şi pe ucenici în credinţă, îi eliberează pe apostoli din temniţă (Fapte 5, 19; 12, 7-11).

În general, ei doresc să privească taina Evangheliei, adică modul cum se realizează mântuirea oamenilor (I Petru 1, 12). ***Cuvintele Sfântului apostol Petru „spre care doresc să privească şi îngerii„ (adică să fie de faţă, să înţeleagă şi să slujească), vor să spună că nu este vorba de „o curiozitate" a îngerilor, ci de interesul şi dorinţa de cunoaştere faţă de întreaga operă de mântuire, la care iau parte ca slujitori activi, precum şi faţă de binefacerile acestei opere de care se împărtăşesc şi se bucură şi ei.***

Acelaşi lucru îl afirmă şi Sfântul apostol Pavel: ***„Dumnezeu s-a arătat în trup, s-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri … " (I Tim. 3, 16)***

Îngerii se pleacă, deci, atenţi şi dornici să contemple taina mântuirii. Ei sunt trimişi spre slujire tuturor celor ce cred în Iisus Hristos. Ei ocrotesc, de asemenea, cornu-nităţile creştine (Apoc. 1, 20) şi anunţă pedepsele pentru cei nelegiuiţi (Fapte] 2, 23; Iuda 1, 9; Apoc. 12,7). Fiind trimişi de Dumnezeu, ei dau poruncă celor aleşi

de pe pământ să prooroocească la neamuri, limbi şi popoare (Apoc. 10, 11), arătând cele ce trebuie să se petreacă în viitor (Apoc. 22, 8).

Afară de slujirea pe care o desfăşoară în jurul tronului lui Dumnezeu (Apoc. 7, II; 8,2,6,8,10, 12-13), îngerii au şi misiunea de a proteja întreg pământul (Apoc. 7, 1; 2-3).

Prin urmare, îngerii se minunează de actualizarea deplină a mântuirii omului şi se bucură când văd pe aleşii din această lume aşa de aproape" de cetatea Dumnezeului Celui viu" (Evrei 12, 22).

Îngerii văd pururi faţa Tatălui Ceresc şi mijlocesc pentru oameni (Matei 18, 18), iar cel care va mărturisi pe Iisus Hristos înaintea oamenilor, pe acela îl va mărturisi şi Iisus Hristos înaintea îngerilor lui Dumnezeu (Luca 12, 8-9).

- ✓ *Îngerii slujesc Mântuitorului Iisus Hristos, după întreita ispitire din pustie (Matei 4, I J) şi*
- ✓ *un înger Îl întăreşte în rugăciunea din Grădina Getshemani (Luca 22, 43).*
- ✓ *Un înger vesteşte femeilor mironosiţe Învierea lui Iisus Hristos din morţi (Matei 28, 2-8; Marcu 16, 5-6; Luca 24, 4-8) şi*
- ✓ *tot un înger se arată Sfinţilor apostoli la înălţarea Domnului, anunţându-le a doua venire întru mărire a Fiului Omului (Fapte 1, 10-11).*
- ✓ *Un înger îi scoate din temniţă pe apostoli (Fapte 5, 19-20; 12,7-11),*
- ✓ *un înger îl învaţă pe sutaşul Corneliu în legătură cu primirea Botezului (Fapte 10, 3-6) şi*
- ✓ *tot un înger îl întăreşte pe Sfântul apostol Pavel pentru călătoria sa la Roma (Fapte 27, 23).*

5c. Rolul îngerilor faţă de fiecare credincios în parte, ca protector şi îndrumători

Din Sfânta Scriptură aflăm că fiecare creştin vieţuieşte sub ocrotirea unui înger păzitor (Matei 18,10; Fapte 12, 5). În aceste texte se vorbeşte despre îngerii copiilor şi despre îngerul Sfântului apostol Petru. Deci, îngerii nu numai că slujesc tainei Întrupării şi protejează Biserica lui Hristos, ci au şi misiunea de a proteja şi îndruma pe fiecare credincios în parte. Acest fapt constituie una dintre multiplele realizări ale harului dumnezeiesc.

Slujirea îngerilor în favoarea fiecărui credincios se face evidentă mai întâi prin mijlocirea acestora înaintea lui Dumnezeu pentru cei care le-au fost încredinţaţi

spre îndrumare şi protejare (Matei 18, 10; Apoc. 8, 3). Ea se face apoi vădită prin protecţia imediată pe care o conferă prietenia lor. Urmare a acestui fapt, îngerii păzitori întăresc credinţa şi pietatea celui credincios, îl îndrumă pe calea mântuirii (Matei 1, 20, 24; 28,2,5; Luca I, II, 13,18-19,30; 2. 9-22, 43, 24, 23; Fapte7, 30; 8, 26; 10,3-4″ 27, 23), îl ocrotesc de răul care s-ar putea abate asupra lui (Matei 2, 1.3, 19) şi-i descoperă lucruri ce se vor întâmpla în viitor (Apoc. 1, 1; 22, 6).

Înzestrat cu raţiune, îngerul păzitor este alături de cel credincios şi-l asistă nu numai ca martor (I Cor. 4,9), ci îl orientează spre observarea ordinii stabilite de Dumnezeu-Creatorul şi-l scapă de frământările sufleteşti care-i pot tulbura roadele ostenelilor celor mântuitoare.

Aşadar, Dumnezeu îi păzeşte pe creştini în toată fiinţa lor, direct şi permanent, prin atotputernicia, harul şi purtarea Sa de grijă (I Petru 5, 7, 10) şi indirect, prin îngerii păzitori.

Tot îngerii păzitori au drept misiune să însoţească şi sufletele celor adormiţi în Domnul la judecata particulară, fapt confirmat de Sfânta Evanghelie: „Şi a murit săracul şi a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam ” (Luca 16, 22).

Tot Mântuitorul Iisus Hristos ne spune că îngerii participă intens la bucuria lui Dumnezeu când păcătoşii se convertesc (Luca 15, 10) şi că, deşi nu cunosc data judecăţii din urmă care constituie o taină a lui Dumnezeu Tatăl (Matei 24, 36), vor participa la împlinirea ei (Matei 13, 30).

6. Sfântul Înger păzitor

Învăţătura Bisericii noastre ortodoxe spune că la dumnezeiescul Botez primim un înger care ne ajută pe calea mântuirii în toată viaţa noastră pământească, iar un diavol ne va ispiti (Iov 1, 12; 2,6).

Sfântul prooroc David spune: „Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale” (Ps. 90, 11).

Acest lucru se înţelege din rugăciunea a cincea de la facerea catehumenului unde, printre altele, se zice: „Însoţeşte-i viaţa lui cu înger de lumină, ca să-l izbăvească pe el de toată bântuială potrivnicului, de întâmpinarea celui viclean, de demonul cel de amiază şi de nălucirile rele”.

De asemenea, din „Canonul de rugăciune către îngerul păzitor” (Matei 18, 10), rânduit de Biserica Ortodoxă pentru a fi citit de creştin în toată ziua, aflăm că fiecare om a primit de la Sfântul Botez un înger bun care-l ocroteşte în tot timpul vieţii sale pământeşti.

Există, prin urmare, o slujire specială a îngerilor buni în lucrarea de mântuire personală a creştinului ortodox.

Pe lângă îngerul păzitor, Dumnezeu îi trimite creştinului şi alţi îngeri, spre a-l ajuta şi a-l mângâia în ispitele şi luptele duhovniceşti prin care trece omul în acest veac. Despre acest lucru vorbeşte dumnezeiescul apostol Pavel, zicând: ***„îngerii oare nu sunt toţi duhuri slujitoare, trimise ca să slujească pentru cei ce vor fi moştenitori mântuirii?” (Evr. 1, 14).*** Prin aceste cuvinte, Sfântul apostol Pavel îi întăreşte şi-i mângâie mult pe creştini, arătând că Dumnezeu are multă purtare de grijă de dânşii, de vreme ce pe îngeri, care covârşesc cu sfinţenia lor pe oameni, i-a rânduit ca să slujească pentru mântuirea lor.

Necredincioşii păgâni şi eretici nu primesc de la Dumnezeu îngeri păzitori, întrucât nu sunt botezaţi întru numele Domnului Iisus Hristos. Ei nu cred în îngeri, iar cei ce spun că cred, dar sunt eretici, întristează şi îndepărtează de la ei pe îngerii Domnului, care iubesc adevărul dreptei credinţe, cel aşezat de Mântuitorul Iisus Hristos şi de Biserica Sa (Teofilact al Bulgariei, „Tâlcuirea Epistolei către Evrei”).

Cât priveşte popoarele păgâne, acestea de abia au câte un înger păzitor, rânduit pentru hotarele fiecărei ţări, după mărturia Sfintei Scripturi, care zice: ***„Atunci a statornicit hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu” (Deut. 32, 8).*** Aceşti îngeri fac parte din ceata Domniilor, ca cei ce domnesc peste neamuri.

După Sfânta Tradiţie, sunt îngeri păzitori peste cetăţi, oraşe, sate, mânăstiri şi oriunde se prea măreşte numele lui Dumnezeu.

Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că îngerii au prezenţă ocrotitoare asupra noastră, o misiune binefăcătoare de călăuzire pe calea binelui.

În Vechiul Testament se aminteşte

- ⇒ *de Arhangheli, care stau cu sabia de foc la poarta Raiului (Fac. 3, 24),*
- ⇒ *de îngerul care opreşte braţul lui Avraam, când voia să-l jertfească pe fiul său, Isaac (Fac. 22,12),*

⇒ *de îngerul care îi conduce pe israeliteni spre pământul făgăduinţei (Ieşirea 13, 22),*

⇒ *de îngerul din cuptorul de foc (Dan. 3, 25), care îi apără pe cei trei tineri ca să nu fie arşi şi*

⇒ *de alte misiuni ale îngerilor, până la episodul cu scăldătoarea Vitezda, unde un înger tulbura apa din vreme în vreme şi cel ce intra întâi - după tulburarea apei - se făcea sănătos, ori de ce boală era cuprins (Ioan 5, 4).*

Dar vedem că, atât în Vechiul Testament, cât şi în Noul Testament, îngerii au fost trimişi de Dumnezeu să ajute şi să slujească oamenilor celor aleşi, precum Lot, Avraam, Iacob, Moise, Valaam, Isus Navi, Ghedeon, Manase, proorocul David, Ilie Tezviteanul, Sedrah, Daniil, Iosif, Preasfintei Fecioare Maria, Maria Magdalena, Corneliu sutaşul, apostolilor Petru şi Pavel şi altor sfinţi şi drepţi. ”

Din aceste mărturii vedem că Dumnezeu ne rânduieşte îngeri păzitori nu numai la Botez ci şi în toată viaţa, ajutând pe cei drepţi, care îl iubesc şi cred în El, pe calea mântuirii.

Sfântul Isaac Sirul zice că îngerii fac vindecări prin nevoitorii care s-au înstrăinat de lume şi prin pustnicii care „au prefăcut pustia în cetate şi au făcut-o locuinţă îngerilor”.

În Noul Testament se arată şi mai mult misiunea îngerilor.

⇒ *Arhanghelul Gavriil vesteşte lui Zaharia naşterea lui Ioan Botezătorul (Le. 1, 13),*

⇒ *apoi Fecioarei Maria, Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos (Le. 1, 28), când corul îngerilor va cânta: „Stavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Lc 2,14).*

⇒ *Un înger vesteşte lui Iosif să fugă în Egipt cu pruncul şi tot un înger îl îndeamnă să se întoarcă în Nazaret, după moartea lui Irod. (Mt. 2, 19- 20)*

⇒ *În grădina Ghetsimani, Mântuitorul Iisus Hristos este întărit de un înger (Lc. 22,43)*

⇒ *Tot îngerii sunt cei dintâi care vestesc Învierea (Lc. 24,4)*

⇒ *Sfântul apostol Petru era închis şi păzit cu străşnicie, pentru a fi judecat şi osândit de Irod Agripa, în timp ce creştinii se rugau pentru el. În noaptea dinaintea judecăţii, un înger l-a trezit, i-a desfăcut lanţurile şi l-a scos din închisoare, ale cărei porţi s-au deschis singure, apoi îngerul a dispărut (Fapt. 12,7-10).*

⇒ *Sfinţii martiri au fost întăriţi în suferinţele lor de îngerul păzitor şi de alţi îngeri.*

Credinţa în îngerul păzitor se întăreşte prin harul lui Dumnezeu şi prin rugăciunile pe care le facem zilnic către îngerul nostru păzitor. (vezi „Canonul de rugăciune către îngerul păzitor”, din Ceaslov).

Prea Milostivul Dumnezeu, la rugăciunea făcută de preot, binecuvântează cu harul Său şi trimite creştinilor, care îşi sfinţesc casa şi maşina, îngeri buni şi milostivi, care îi vor păzi de necazuri şi primejdii şi vor alunga duhurile diavoleşti (Molitfelnic pag. 363 şi 441).

6a. Menirea Îngerului păzitor

Potrivit iubirii de oameni a lui Dumnezeu şi pentru ca neamul omenesc să nu fie nimicit cu totul, Dumnezeu a rânduit îngeri care să-i păzească pe oameni şi să-i ajute pe calea mânturii. Îngerii sunt, astfel, intermediarii nevăzuţi între Dumnezeu şi om, mijlocitori în lucrarea de comuniune dintre om şi Dumnezeu, aşa cum aflăm încă şi din Vechiul Testament.

Cunoscând acest rol al îngerilor, Sfântul prooroc Moise a poruncit să fie reprezentate în cortul mărturiei chipurile Heruvimilor şi ale Serafimilor, care stau permanent în apropierea slavei lui Dumnezeu. Astfel, Sfinţii îngeri contribuie la o directă comunicare a omului cu Dumnezeu.

”Omul nu este singur nici atunci când pare că este singur complet ”- reflecta un creştin evlavios.

Într-adevăr, Dumnezeu îl asistă pe om şi îl ajută prin harul Sfântului Duh, iar ca o persoană spirituală benefică se adaugă şi cea a îngerului păzitor.

De aceea, Evagrie ponticul spune despre lucrarea îngerilor: „Cunoaşte că Sfinţii îngeri ne îndeamnă la rugăciune şi stau de faţă împreună cu noi, bucurându-se şi rugându-se pentru noi. Iar dacă te rogi cu adevărat, vei afla multă întărire şi încredinţare şi îngerii vor veni la tine ca şi la Daniil proorocul şi-ţi vor lumina înţelesurile celor ce ţi se întâmplă”.

Aşadar, Sfinţii ingeri ne asistă spiritual, sunt alături de noi şi ne călăuzesc spre o vieţuire curată, paşnică, ferită de necazuri, în măsura în care voinţa noastră este îndreptată permanent spre fapta bună. Altfel, ne aflăm în situaţia de a nu le da

ascultare şi a accepta ispita duhului celui rău. Rostul ascultării noastre de îngerii cei buni presupune eliberarea de sub robia păcatului şi alungarea puterilor întunericului, care îi dezbină şi-i separă pe oameni.

Sfântul apostol Pavel explică în chip deplin lucrarea îngerilor în legătura dintre credincioşi şi Dumnezeu: ***„Îngerii oare nu sunt toţi duhuri slujitoare, trimise ca să slujească pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii?" (Evr. 1, 14).***
Ca nişte călători care căutăm patria cerească, suntem călăuziţi şi povăţuiţi de îngeri, ca de nişte fraţi care trăiesc în deplinătatea bunătăţilor celor veşnice. ***Ca să nu pierdem mântuirea dobândită prin Jertfa Domnului nostru Iisus Hristos, îngerii lui Dumnezeu ne apără şi ne călăuzesc prin harul lui Dumnezeu, asemenea unor mâini nevăzute cereşti.***

Credinţa în îngerul păzitor o mărturisim şi la Sfânta Liturghie, când îl prea mărim pe Dumnezeu, cântând împreună cu îngerii: ***„Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot! Plin este cerul şi pământul de mărirea Ta".***

Menirea îngerului păzitor este de a-l păzi pe credincios, în chip nevăzut, de ispitele diavolilor, de căderile în tot felul de păcate, de a-l călăuzi pe calea Bisericii, a pocăinţei şi a rugăciunii; de a-l mângâia în necazurile vieţii şi de a-l îndemna prin gânduri la toată fapta bună.

- ✓ *Îngerul păzitor este dat de Dumnezeu creştinului spre păzirea trupului şi a sufletului său. El niciodată nu doarme, după cuvântul psalmistului: „nici să dormiteze, cel ce te păzeşte."*
- ✓ *Îngerul păzitor apără sufletul cel încredinţat de Dumnezeu lui, în vreme de ispită, dacă are credinţă şi frică de Dumnezeu, după spusele aceluiaşi împărat şi prooroc: „Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El şi-i va izbăvi pe ei" (Ps. 33, 7).*
- ✓ *Îngerul păzitor slujeşte la mântuirea omului (Evrei. 1, 14);*
- ✓ *Îngerul păzitor scapă omul în caz de primejdii (Fapt. 5, 19; 12,7-8);*
- ✓ *îngerul păzitor este duh slujitor al lui Dumnezeu, spre păzirea oamenilor (Ps. 102, 21; 103, 5; Luca 16, 22; Evrei 1, 7).*

Mântuitorul Iisus Hristos ne porunceşte să nu dispreţuim copiii: „că îngerii lor, în ceruri, pururea văd faţa Tatălui Meu" (Mt.18, 10).

Când vom încheia călătoria noastră aici pe pământ, îngerul nostru păzitor va duce sufletul înaintea lui Dumnezeu (Luca 16, 22).

Iar la judecata universală vor asista şi îngerii, care vor alege pe cei buni de cei răi - după cum se aleg neghinele de grâu - aruncând pe cei păcătoşi în cuptorul de foc", unde va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor (Matei 13, 49-50).

La Sfânta Liturghie ne rugăm lui Dumnezeu pentru „Înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor şi trupurilor noastre". ***Prin aceasta conştientizăm că Sfinţii îngeri participă la continua noastră spiritualizare şi ne ajută la promovarea valorilor creştineşti şi morale, fără de care nu putem înainta spre unirea mistică cu Dumnezeu, Cel în Treime închinat şi slăvit.***

De aceea, cu încredere să ne îndreptăm gândurile noastre spre ajutorul sfinţilor îngeri, cerându-le în rugăciune să ne ocrotească şi să ne întâmpine în nevoinţe ori de câte ori simţim trebuinţa prezenţei lor spirituale.

6b. Colaborarea creştinului cu Îngerul său păzitor

Creştinul trebuie să-i imite pe îngeri, ca să fie împreună cu ei în Împărăţia Cerurilor. Creştinul trebuie neîncetat să-L slăvească pe Dumnezeu, să-L laude şi să-I mulţumească totdeauna pentru toate cele primite, să-L asculte, să păzească poruncile Lui, să-L iubească pe El, să-i iubească pe oameni, să ducă întru toate o viaţă creştinească.

După cum îngerul - slujitor lui Dumnezeu - îl păzeşte pe om în toate căile sale (Ps. 90,11) şi se supune voii lui Dumnezeu (Ps. 102, 20-21), la fel trebuie să facă şi omul credincios, să se supună lui Dumnezeu şi să facă voia Lui.

Precum îngerul se bucură de întoarcerea păcătosului la pocăinţă (Le. 15,7- 10), aşa se cuvine să facă şi omul credincios, să se bucure de întoarcerea celor răi la pocăinţă.

Îngerii se îngrijesc de mântuirea oamenilor şi îi ajută (Fac. 24,7; Ps. 90, 11-12; Ps. 33, 7); aşa să facă şi creştinii - mai ales preoţii - să se îngrijească permanent de mântuirea şi întoarcerea la pocăinţă a sufletelor omeneşti.'

Îngerii slăvesc neîncetat pe Dumnezeu (Ps. 102,20-21; Îs. 6, 3; Lc. 2, 13-14; Apoc. 5, II); la fel şi credincioşii sunt datori să-L slăvească pe Dumnezeu, după cuvântul psalmistului: „Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea; pururea lauda în gura mea" (Ps. 33, I).

Rugăciunile creştinului ajung la Dumnezeu prin îngeri, sfinţi şi Maica Domnului. Iar împlinirea cererilor şi darurile dumnezeieşti vin de la Dumnezeu prin Maica Domnului, sfinţi şi Sfântul înger păzitor.

Să duceţi copiii să participe la fiecare Sfântă Liturghie în duminici şi sărbători şi să-i învăţaţi să se roage, pentru că atunci când un copil se roagă, trei îngeri duc rugăciunea sa la Prea Milostivul Dumnezeu.

Îngerul păzitor numără paşii celor care merg la biserică sau în pelerinaje la sfintele mânăstiri.

Îngerul păzitor este pururea veghetor spre tot lucrul bun, iar omul credincios este dator neîncetat să vegheze cu mintea sa şi să ia aminte că: „potrivicul vostru – diavolul - umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8).

De voim să ştim care este lucrarea îngerului păzitor, să ne aducem aminte de călătoria lui Tobie, care a fost însoţit de îngerul Rafail. Acest înger, trimis de Dumnezeu, i-a dat lui Tobie sfaturi bune, l-a călăuzit pe drum, l-a ferit de primejdii când a trecut apa, l-a ajutat să ducă la bun sfârşit misiunea dată de tatăl său, i-a arătat mijlocul prin care l-a tămăduit pe tatăl său, care era orb şi l-a întors sănătos la casa părintească. (Tobit 5, 4-6; 7,10-11; 17, 21-22) Ajutoarele pe care le-a dat îngerul Rafail lui Tobie sunt aceleaşi pe care ni le poate da îngerul nostru păzitor, dacă îl chemăm în ajutor.

Ajutorul îngerului păzitor rămâne pentru noi o taină, noi nu ne putem da seama în fiecare moment de prezenţa sa. Când vom ajunge în casa Tatălui Ceresc, îngerul nostru păzitor ne va descoperi ceea ce a făcut pentru noi, de câte rele şi nenorociri ne-a scăpat, câte idei bune ne-a inspirat şi din câte ispite diavoleşti ne-a ajutat să scăpăm. Atunci ne vom încredinţa de cuvintele psalmistului, care zice: „că îngerilor Să; va porunci pentru tine, ca să te păzească în toate căile tale” (Ps, 90,11),

Un sfânt părinte zicea că, dacă am putea vedea cu ochiul sufletului, lupta care se dă între înger şi diavol pentru a câştiga sufletele noastre, ne-am păzi ca să nu facem nici un păcat.

Dornici să slujească în opera rnântuirii, îngerii se pleacă atenţi spre cele care se petrec pe pământ şi se minunează de variatele forme prin care Biserica lucrează, cum sunt: iertarea păcatelor, păstrarea şi propovăduirea învăţăturii de credinţă,

săvârşirea Sfintei jertfe (Euharistii), promovarea adevărului, a dreptăţii şi a dragostei între oameni.

Credincioşii fiind chemaţi să-I consacre lui Dumnezeu toată viaţa lor (Rom. 12, 1), ca să devină „sfinţi în toată petrecerea vieţii „ (1 Petru 1, 15).

Împreună cu sfinţii şi cu drepţii, îngerii vor alcătui Biserica triumfătoare sau biruitoare.

Sfântul Maxim mărturisitorul, referindu-se la legătura dintre credincioşi şi îngeri, ne spune: „sub raportul existenţei veşnice, Dumnezeu va cuprinde în chip deosebit pe îngeri şi pe sfinţi”.

Înainte chiar de judecata universală, îngerii şi sfinţii alcătuiesc „Biserica cerească” (Evrei 12,22-23; Apoc. 5, 14) sau biruitoare şi liturghisesc în cer cu Hristos-Arhiereul.

Pentru apărararea Bisericii, îngerii, sub cârmuirea Arhanghelului Mihail, căpetenia lor, se împotrivesc lui satan, printr-o luptă care durează de la începutul existenţei lor (Apoc.12, 1-11).

O legătură intimă uneşte astfel lumea pământească cu lumea cerească - sus în cer îngerii celebrează o perpetuă Liturghie (Apoc, 4, 8, 11), căreia i se alătură jos, pe pământ, Liturghia Bisericii. Tainele lui Hristos sunt deci celebrate de puterile cereşti în acelaşi timp când sunt celebrate şi de Biserica luptătoare - pământească.

6c. Păcatul îndepărtează pe Îngerul păzitor de la noi

Păcatul este urâciune înaintea lui Dumnezeu (Deut, 25, 16; Prov. 5, 5) şi dacă, după mărturia Sfintei Scripturi, „cine săvârşeşte păcatul este de la diavolul” (1 In. 3, 8-10; In. 8, 44), apoi cum va sta îngerul Domnului lângă cel care face voia diavolului, adică lângă cel beţiv, desfrânat, necredincios, mincinos, zgârcit, urâtor de oameni şi eretic?

Şi dacă păcatul alungă de la om binecuvântarea lui Dumnezeu (Num. 14,34; Is-Navi 5, 6; Ps. 80, 13-14), apoi cum va sta îngerul Domnului lângă cel ce lucrează păcatul?

Şi dacă Duhul Sfânt se întristează de păcat (Gal. 4, 30; 1 Tes. 5, 19), cum nu se va întrista îngerul Domnului şi nu se va depărta de la cel ce face păcatul şi nu voieşte

să se întoarcă la pocăinţă? Şi dacă Duhul Sfânt este mâniat şi supărat pe cei neascultători şi răi (Is. 6, 10·13), cum nu se va supăra şi îngerul Domnului pe cel ce face păcate şi nu voieşte să se întoarcă la pocăinţă?

Îngerul păzitor, rânduit de Dumnezeu fiecărui creştin, urăşte păcatul (căci păcatul ucide sufletul) şi se depărtează de la cel ce lucrează fărădelegile. Dar iarăşi se întoarce şi-l ajută pe omul păcătos, când acesta vine la pocăinţă, cu lacrimi şi cu părere de rău pentru cele lucrate. (2 Cor. 7, 9) Căci bucurie se face în cer pentru un păcătos care vine la pocăinţă (Lc. 15, 7-10), deoarece Dumnezeu spune: „Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea sa şi să fie viu" (Iezechil 18, 23·32; 33,11; 2 Petru 3, 9).

⇒ *Deci, când omul face păcate, întristează şi îndepărtează de la sine pe Duhul Sfânt şi pe îngerul său păzitor şi se apropie de el diavolul.*

⇒ *Când creştinul se întoarce din toată inima lui la pocăinţă, veseleşte pe Dumnezeu şi pe toţi îngerii din cer şi atunci se apropie de el îngerul său păzitor, care îl alungă pe diavol.*

Această luptă se dă în inima şi în mintea omului în orice clipă, până la sfârşitul vieţii lui.

6d. Ajutorul Îngerului păzitor după moartea trupească a creştinului

Nimeni nu poate să scape de moarte şi nici să plătească lui Dumnezeu preţ de răscumpărare. Pentru că „răscumpărarea sufletului este prea scumpă şi niciodată nu se va putea face", ne spune Duhul Sfânt prin gura proorocului David (Psalm 48, 7-8).

Iar trupul omului, „ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care l-a dat" (Eccles. 12, 7; Psalm 145,4).

Despărţirea sufletului de trup este taină înfricoşătoare, pentru că sufletul se duce la Dumnezeu tânguindu-se, iar trupul se acoperă, fiind dat pământului. Câtă nevoie cuprinde sufletul când se desparte de trup! Cât lăcrimează atunci şi nu este cine să-l miluiască pe dânsul!

Către îngeri ridicându-şi ochii, în zadar se roagă, către oameni mâinile întinzându-şi, nu are cine să-l ajute!

Sfântul prooroc David arată că în clipa morţii trupeşti: „Inima mea s-a tulburat întru mine şi frica morţii a căzut peste mine. Teamă şi cutremur au venit asupra mea şi m-a acoperit întunericul” (Ps, 54, 8-9).

Îngerul păzitor se roagă lui Dumnezeu pentru sufletul încredinţat lui, ca să aibă sfârşit creştinesc şi ca să i se ierte toate păcatele. Apoi îi spune, prin gând, să se împace cu toţi, să se spovedească de toate păcatele săvârşite din copilărie până în clipa morţii şi să se împărtăşească cu Trupul şi Sângele Domnului şi să- şi pună toate în rânduială.
În clipa morţii, dacă sufletul a făcut fapte bune, vin de faţă mulţi îngeri buni. ***Acest lucru îl spune şi Sfântul Efrem Sirul: „Au nu ştiţi fraţii mei, ce fel de frică şi nevoie avem să pătimim în ceasul ieşirii noastre din viaţa aceasta, când se va despărţi sufletul de trup? Mare frică şi mare taină se săvârşeşte acolo. Că vin la dânsul îngeri buni şi mulţime de oaste cerească şi toate puterile cele potrivnice şi stăpânitorii întunericului, amândouă părţile voind să ia sufletul şi să-l aşeze şi să-i întocmească locurile lui”.***

Deci, dacă sufletul şi-a câştigat aici fapte bune, în clipa morţii omului, acestea îi fac pe îngerii buni să-l înconjoare şi să nu lase pe nici una dintre puterile potrivnice să se atingă de el. Ei îi iau sufletul cu bucurie şi veselie şi, împreună cu alţi îngeri, cântă cântări de biruinţă lui Dumnezeu. Îl duc apoi la Stăpânul Hristos - Împăratul slavei - şi îl închină Lui, împreună cu toată puterea cerească. De aici, îl duc la locul de odihnă, „în loc luminat, în loc cu verdeaţă, (…) de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea”. (Sfânta Liturghie, la pomenirea celor adormiţi).

La cel păcătos, care are păcate de moarte nespovedite, vin diavolii şi însoţesc sufletul până este aruncat în focul gheenei, acuzându-l pe el de toate faptele rele pe care le-a făcut şi nu le-a mărturisit.

- *În prima zi după moartea trupului, când sufletul este răpit cu putere din trup de îngeri înfricoşători, el uită de toate rudele şi cunoscuţii şi poartă grijă de judecăţile ce vor fi asupra faptelor sale din timpul acestei vieţi pământeşti.*

În această zi se împlinesc cuvintele Sfintei Scripturi: „Scoate din temniţă sufletul meu, ca să laude numele Tău, Doamne” (Ps. 141, 7). În această primă zi, sufletul stă lângă trup şi-l priveşte, mirându-se cum de a putut să locuiască într-o astfel de temniţă, el, care este atât de frumos şi plin de strălucire dumnezeiască.

- *A doua zi după moartea trupului, sufletul este luat de îngerul păzitor şi se deplasează cu viteza gândului, în toate locurile în care a fost cât a trăit pe pământ, arătându-i faptele bune sau rele pe care le-a făcut.*

Sfântul prooroc David ne spune: „Pentru ce să mă tem în ziua cea rea când mă va înconjura fărădelegea vrăjmaşilor mei „ (Ps, 48, 5).

Sfântul înger arată sufletului faptele pe care le-a făcut zicându-i: „Aici ai fost la biserică, ai postit, te-ai spovedit, te-ai împărtăşit, ai făcut milostenie şi celelalte fapte bune creştine".

Apoi îi spune şi îi arată păcatele pe care le-a făcut în această viaţă: „Aici ai desfrânat, aici ai băut, aici ai înjurat, aici ai furat, aici ai făcut avort şi celelalte păcate".

Creştinul ortodox primeşte la dumnezeiescul Botez un înger, care îl ajută prin har să facă faptele cele mântuitoare, iar un diavol îl ispiteşte ca să păcătuiască. În ziua judecăţii, îngerul va depune mărturie pentru faptele bune creştineşti pe care le-a făcut omul cât a trăit în această viaţă, iar diavolul pentru păcatele săvârşite.

- *A treia zi după moartea trupului, se întâmplă un lucru şi mai înfricoşător: sufletul mai primeşte încă şase îngeri pentru a trece prin înfricoşatele vămi ale văzduhului şi pentru a fi adus în faţa Prea Sfintei Treimi.*

Duhul Sfânt, prin gura Sfântului prooroc David, ne spune: „am auzit ocara multora din cei ce locuiesc împrejur, când se adunau ei împreună împotriva mea; ca să ia sufletul meu s-au sfătuit" (Psalm 30, 13).

În această zi, sufletul trebuie să treacă prin vămile vorbirii deşarte, minciunii, grăirii de rău, lăcomiei, trufiei, mâniei, zavistiei, vicleniei, mândriei, vorbirii necuviincioase, nesupunerii, cămătăriei, iubirii de arginţi, beţiei, pomenirii răului, vrăjitoriei, avortului, furtului, zgârceniei, desfrâului şi prea desfrânării. Aici, diavolii de la fiecare vamă (Ps. 58,3) îi arată sufletului toate păcatele făcute cu gândul, cu cuvântul şi cu fapta.

Toate păcatele mărturisite şi dezlegate de duhovnic sunt iertate (Matei 18, 18). Dacă sufletul nu a făcut canonul dat de duhovnic pentru păcatele săvârşite, îl va face în iad. Iar dacă are păcate de moarte: mânie, mândrie, desfrânare, minciună, lăcomie, iubire de arginţi ucideri, avorturi, lene, nespovedite şi nedezlegate de preot, el va fi trimis, după judecata lui Dumnezeu, în iad.

După trecerea vămilor, sufletul ajunge în faţa Prea Sfintei Treimi, iar cei şase îngeri merg la ceata lor, rămânând sufletul numai cu îngerul păzitor, care va purta grijă de el.

Dacă sufletul este trimis în iad tot acest înger îi va aduce harul dumnezeiesc pentru uşurarea pedepsei, în timpul rugăciunilor făcute de Sfânta Biserică.

Îngerul păzitor poartă grijă de suflet până la sfârşitul veacurilor, adică până la judecata de apoi.

,,Şi precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecată" (Evrei 9, 27), sufletul este întrebat de Dreptul Judecător de toate păcatele pe care le-a făcut, de păcatele pe care le-au făcut alţii din cauza lui, de faptele bune pe care nu le-a făcut şi de faptele bune pe care nu le-au făcut alţii din cauza lui.

A treia zi după moartea trupului, se fac rugăciuni şi parastase de către Biserica Ortodoxă, pentru a uşura trecerea sufletului prin vămile văzduhului.

- *După ce i se face această judecată particulară, Dumnezeu trimite sufletul împreună cu îngerul păzitor ca să treacă şase zile prin Rai. Aici vede sufletul Ierusalimul cel ceresc (Apoc, 21, 2), Lumina dumnezeiască (Apoc, 22, 5), locaşurile drepţilor cântările îngerilor (Apoc, 4, 8), strălucirile sfinţilor (Matei 13, 43), frumuseţile veşnice, mângâierea duhovnicească, bucuria, dreptatea şi pacea Duhului Sfânt.*

Sfântul apostol Pavel ne spune: „Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El" (l Cor. 2, 9).

- *În a nouă zi după moartea trupului, sufletul ajunge din nou în faţa Prea Sfintei Treimi şi pentru ca să aibă milă şi iertare de la Dumnezeu, Biserica Ortodoxă face pomenirea morţilor la 9 zile.*

După aceasta, sufletul este trimis împreună cu îngerul păzitor să treacă 30 de zile prin iad, pentru ca să cunoască cele nouă chinuri ale iadului.

- *Prima muncă a iadului pe care o cunoaşte sufletul este focul cel veşnic.*

Sfântul prooroc Isaia ne spune: „Care din noi poate să îndure focul cel mistuitor; care din noi poate să stea ţie jarul cel de veci” (Îs. 33, 14) Acest foc este imaterial, arde cumplit şi niciodată nu scade.

Iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos va spune celor păcătoşi: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor; în focul cel veşnic care este gătit diavolului şi îngerilor lui” (Matei 25, 41; 13, 25-30).

Duhul Sfânt, care va lumina şi va umple de bucurie duhovnicească inimile smerite ale celor mântuiţi, va arde inimile împietrite şi pline de mândrie ale celor păcătoşi.

- *A doua muncă a iadului este Tartarul, scrâşnirea dinţilor de care vorbeşte Sfânta Evanghelie. (Matei 8, 12)*
- *A treia pedeapsă a iadului, pe care o cunoaşte sufletul, este dată de mirosul urât al păcatelor (Is 3,24)*
- *A patra muncă a iadului este cea a vederii prin care sufletul păcătos se pedepseşte prin vederea feţelor urâte şi întunecate ale diavolilor.*
- *A cincea pedeapsă a iadului este a foamei şi a setei sufleteşti (Ps. 58, 17)*
- *A şasea pedeapsă a iadului este viermele cel neadormit al conştiinţei, prin care sufletul păcătos vede toate păcatele pe care le-a făcut în viaţă şi care îi vor chinui conştiinţa. „Viermele lor nu moare şi focul nu se stinge”.*
- *A şaptea pedeapsă a iadului este „întunericul cel mai dinafară” (Matei 25, 30).*
- *A opta pedeapsă a iadului este deznădejdea sufletească pe care o are păcătosul, care ştie că aceste chinuri pe care le suferă sunt veşnice.*
- *A noua pedeapsă a sufletului osândit în iad este lipsirea de fericirea cea veşnică (Matei 25,21), de părtăşirea harică a bunătăţilor dumnezeieşti.*

Iar dacă întreabă cineva de ce pentru un păcat de moarte să fie osândit la muncile cele veşnice în iad, trebuie să ştie că dacă Dumnezeu l-ar fi lăsat să trăiască veşnic, veşnic ar fi păcătuit. Legile omeneşti pedepsesc aspru pe cei care fac anumite păcate. Ce pedeapsă merită însă cei care Îl răstignesc prin păcate pe Fiul lui Dumnezeu?

- *În a 40-a zi, sufletul este adus din nou în faţa Prea Sfintei Treimi, unde i se face judecata particulară. Pentru că: „noi toţi trebuie să ne infăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău” (2 Cor. 5, 10). Acum se hotărăşte unde va sta sufletul până la judecata universală.*

Sfânta şi dumnezeiasca Biserică Ortodoxă face rugăciuni la 40 de zile, pentru a obţine mila lui Dumnezeu la această judecată particulară a sufletului.

Dacă sufletul este păcătos, va auzi glasul de tunet al lui Dumnezeu: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic gătit diavolilor şi îngerilor lui” (Matei 25, 41).

Dacă ar auzi oamenii cum se vaită şi plânge acel suflet, n-ar mai face nici un fel de păcat.

Dacă sufletul este trimis în iad şi nu are păcate de moarte, prin rugăciuni, parastase şi jertfa Sfintei Liturghii, poate fi scos de acolo.

Iar dacă omul a trăit creştineşte, va auzi glasul lui Dumnezeu, care îi va spune: „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii!” (Matei 25, 24).

Aici, sufletul va petrece cu Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu Sfinţii îngeri, cu Sfinţii şi Părinţii mutaţi la fericirea cea veşnică în Lumina şi Slava lui Hristos (Matei 8, 11; Luca 13, 28-29; Ioan 14, 3).

Cei care se unesc mistic încă din această viaţă pământească cu Hristos, vor fi îndumnezeiţi după har, adică vor cunoaşte strălucirea dumnezeiască şi toată lucrarea şi viaţa pe care o are Dumnezeu în Sine, după Fiinţă şi se vor împărtăşi de razele Soarelui dumnezeiesc. Omul mântuit va spori în fericire şi Lumina dumnezeiască, lucrându-se în el veşnic îndurnnezeirea după har.

În ziua înfricoşatei judecăţi, îngerul păzitor ajută sufletul pe care l-a păzit în această lume şi merge cu el înaintea înfricoşatului Judecător.

Despre acestea aflăm şi în Canonul către îngerul păzitor: ***„când se va pune scaunul şi cărţile se vor deschide şi Cel vechi de zile va şedea şi oamenii se vor judeca, îngerii vor sta înainte şi pământul se va clătina şi toate se vor înfricoşa şi se vor cutremura, atunci arată spre mine iubirea ta de oameni şi mă izbăveşte de gheenă, pe Hristos îmblânzindu-l” (Cântarea a VIII-a).***

Îngerul păzitor va duce sufletul la învierea cea din morţi, spre a-şi recunoaşte trupul din pământ, după cum ne spune şi Sfântul Vasile cel mare.

Dacă judecata particulară o fac Dumnezeu şi conştiinţa omului, la judecata generală omul va fi pus în faţa urmărilor păcatelor sale, astfel încât să vadă cum s-au răsfrânt acestea asupra întregii omeniri (I Tim. 5, 24).

La judecata generală se va da toată răsplata şi toată pedeapsa, atât asupra sufletelor, cât şi asupra trupurilor cu care oamenii au săvârşit păcatele.

7. Îngerul cel rău (diavolul)

În afară de îngerii buni, Sfânta Scriptură a Noului Testament vorbeşte în multe locuri şi despre îngerii răi. Aceştia sunt prezentaţi întotdeauna ca fiinţe reale şi nu imaginare, fiind numiţi „duhuri rele” (Luca 7, 21; 8, 2; Fapte 19, 13), „duhuri necurate” (Matei 10, 1), „duhuri ale răutăţii” (Efes. 6, 12), „diavoli”, „draci”, „demoni” (Luca 8, 30-33; 1 Petru 5, 8), „îngerii diavolului” (Matei 25, 41), „ispititorul’ (Matei 4, 3), „satana” (Apoc. 12,9; 22, 2, 7), „înger al satanei; Cor. 12,7), „Belzebul” (Matei 12, 24), „Veliar” (2 Cor. 6, 15), „stăpânitorul puterii văzduhului”, (Efes. 2, 2) „domnul demonilor” (Matei 9, 34).

Numărul acestor îngeri răi este foarte mare (Luca 8, 30). Ei formează o adevărată împărăţie a răului. Răutatea lor are diferite grade (Luca 9, 20); ei au o căpetenie (Matei 12, 24) şi se găsesc orânduiţi pe trepte diferite (Efes. 6, 12; Col. 2, 15)

În comparaţie cu îngerii buni, activitatea îngerilor răi este direct opusă voinţei dumnezeieşti, iar împărăţia lor este a morţii spirituale (Evrei 2, 14) şi a întunericului, în opoziţie cu împărăţia dragostei şi a păcii a Domnului nostru Iisus Hristos (Col. 1, 13).

Acţiunea îngerilor răi este îndreptată cu deosebire împotriva operei de mântuire a oamenilor. Amăgitori ai sufletului nostru, îngerii cei răi caută în mod expres să împingă pe cei buni la fapte rele, prin tot felul de uneltiri, ispite şi nenorociri pe care le aduc asupra lor (Apoc. 2, la), iar pe cei răi să-i încurajeze pe calea pierzării şi să-i înstrăineze tot mai mult de Dumnezeu. Îngerii cei răi, în contrast cu îngerii buni, au un rol negativ, nu slujesc operei de mântuire a oamenilor.

La vămile văzduhului sunt domnii puterilor întunericului, îngerii căzuţi din ceata domniilor.

Diavolii, chiar dacă, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, ne amăgesc şi ne ispitesc, au un rol important în mântuirea noastră, pentru că ne arată cât de virtuoşi sau de păcătoşi suntem.

Fiecare creştin primeşte la Sfântul Botez un înger bun, care stă de-a dreapta lui şi îl povăţuieşte spre tot lucrul plăcut lui Dumnezeu. El scrie cu amănuntul, una câte una, toate faptele bune pe care le face omul în viaţă şi pe care i le va prezenta în ceasul înfricoşatei judecăţi (Apoc. 20, 12). De asemenea, creştinului îi urmează din pruncie şi un înger rău, diavolul, care scrie şi el, amănunţit, tot păcatul pe care îl săvârşeşte omul în viaţă, până în clipa morţii (Iov 1, 8).

Scopul îngerului rău este de a-l ispiti permanent pe creştin şi de a-l îndemna la păcat, cu gândul, cu imaginaţia, cu simţurile, cu cuvântul, cu fapta, cu trupul şi cu sufletul. Dacă omul îl ascultă, se învoieşte la păcat şi chiar îl săvârşeşte, diavolul scrie orice gând, orice cuvânt şi toată fapta rea făcută în viaţă.

Dacă, în viaţă, omul nu a fost dezlegat de păcate prin căinţă şi spovedanie, la judecata particulară va da răspuns pentru toate păcatele nespovedite şi nedezlegate de preot.

7a. Cum putem scăpa de ispitele diavolului?

Sfântul apostol Petru spune: „Fiţi treji, privegheaţi: Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită, căruia staţi împotrivă, tari în credinţă … „(l Petru 5, 8- 9).

Viaţa noastră pământească este o luptă permanentă cu diavolul, care ne ispiteşte mereu, fie prin propriul nostru trup, fie prin cei din jurul nostru, fie direct prin slugile întunericului.

Ispitele ne sunt necesare, pentru că ne întăresc în lupta cu păcatul.

Creştinul poate scăpa nebiruit de ispitele diavolului, prin lucrarea tuturor faptelor bune creştineşti:

⇒ *rugăciune,*
⇒ *post,*
⇒ *smerenie,*
⇒ *dragoste creştină,*
⇒ *spovedanie regulată,*
⇒ *pocăinţă,*
⇒ *consultarea unor duhovnici iscusiţi,*
⇒ *Sfânta Împărtăşanie,*
⇒ *participarea regulată la Sfânta Liturghie,*
⇒ *milostenie şi*

⇒ *multă răbdare.*

Toate faptele bune, izvorâte din dragoste faţă de Dumnezeu şi de semenii noştri, sunt înfăţişate înaintea lui Dumnezeu de îngerul nostru păzitor, după cum a spus îngerul Rafail: „Când te rugai tu şi nora ta Sara, eu duceam pomenirea rugăciunii voastre înaintea Celui Sfânt şi când îngropai tu pe cei morţi, încă eram cu tine” (Tobie 12,12)

Când vom încheia călătoria noastră aici pe pământ, îngerul nostru păzitor va duce sufletul înaintea lui Dumnezeu (Lc. 16,22).

Iată, deci, cât de necesară şi binefăcătoare este lucrarea îngerului păzitor, care este pururea cu noi. De aceea, Biserica ne învaţă să cerem lui Dumnezeu: înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor şi trupurilor noastre.

Se cuvine să fim conştienţi de ajutorul îngerului nostru păzitor, care este pururea cu noi. Să împlinim voia lui Dumnezeu după sfatul bun al îngerului păzitor. Gândurile noastre, sentimentele, hotărârile şi faptele noastre, să fie mereu călăuzite de îngerul bun şi să înlesnim prin faptele noastre ocrotirea îngerului asupra vieţii noastre.

Să avem credinţă în îngerul nostru păzitor, să-l chemăm în ajutor şi să nu-l întristăm cu faptele noastre rele.

8. Rolul îngerilor în Parusie

Misiunea îngerilor în istoria mântuirii, începută în Vechiul Testament şi continuată în Noul Testament, va lua sfârşit odată cu venirea întru slavă a Domnului Iisus Hristos, când va judeca lumea şi când va realiza definitiv Împărăţia lui Dumnezeu.

În această privinţă, din Noul Testament aflăm clar că, la venirea Sa întru slavă, Domnul nostru Iisus Hristos va fi însoţit de îngeri (Matei 16,27; 25, 31; Marcu 8, 38; Luca 9,26; 1 Tes 4,16; 2 Tes. 1,7; 1 Tim. 5, 21) Îngerii „vor culege din împărăţia Lui toate smintelile şi pe cei ce fac fărădelegea şi-i vor arunca pe ei în văpaia focului, … vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor buni” (Matei H, 41-42, 49-50) şi-l vor aduna pe cei aleşi ai Lui din cele patru puncte ale orizontului (Matei 24, 31; Apoc. 7, 1). Înaintea lui Dumnezeu Tatăl şi a îngerilor, Dumnezeu Fiul va mărturisi pe cei care L-au mărturisit pe El (Luca 12, 8-9; Apoc. 3, 5).

Rolul îngerilor de vestitori şi slujitori se va face vădit pentru ultima dată în ziua Parusiei.

Mesageri ai Domnului, ei anunţă prin cuvinte sau prin semne că pământul şi toate puterile lui trebuie să se supună judecăţii lui Dumnezeu (Apoc. 10,1; 18, 1,21).

În ziua judecăţii sau a secerişului de la sfârşitul veacurilor, îngerii sunt secerătorii (Matei 13, 39; Apoc. 14, 15) şi de aceea au misiunea „să binevestească Evanghelia veşnică celor ce locuiesc pe pământ, la tot neamul, seminţia, limba şi poporul" (Apoc. 14,6).

Înainte de aceasta, însă, rolul eshatologic al îngerilor este - prin voia lui Dumnezeu - să anunţe, în general, pedepsele ce vor veni asupra celor păcătoşi, pentru ca ei să se îndrepte (Apoc. cap. 8 şi 9.) Executori ai voii lui Dumnezeu, îngerii vestesc cu sunet de trâmbiţă suferinţele şi pedepsele ce vor veni asupra oamenilor păcătoşi (Apoc. 8, 9; 10, 7; 11, 13; 15,6-8; 16).

După judecata universală, la care îngerii îşi desfăşoară, pentru ultima dată, rolul de apărători ai sufletelor celor credincioşi de pe pământ, Ierusalimul cel ceresc îi adună pentru totdeauna, atât pe aceştia, cât şi pe cei vrednici de mântuire, înaintea lui Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos (Evrei 12, 22-24). În această cetate cerească, slava lui Dumnezeu va umple viaţa îngerilor şi a drepţilor desăvârşiţi şi ea va fi veşnică, pentru că slava lui Dumnezeu, de altfel, constituie însuşi scopul întregii istorii a mântuirii pe pământ.

9. Minuni ale Îngerului păzitor

Îngerul păzitor salvează de la moarte un copil care s-a aruncat pe fereastră în gol, de la etajul 10 al unui bloc

În vara anului 1998, la Televiziunea Română, la Telejurnal, s-a relatat următorul caz: Un elev de 10 ani, care a luat note rele la şcoală, pentru a nu fi certat de părinţi, s-a aruncat în gol pe fereastră de la etajul 10 al blocului unde locuia. Când a ajuns jos, s-a sculat singur şi a urcat pe picioarele lui, în apartamentul în care locuia.

Reporterului de televiziune care a relatat această ştire i-a spus că, înainte de a sări pe fereastră, a spus rugăciunea „Îngeraşul": În timpul căderii în gol a simţit că cineva îl ţine ca să cadă uşor şi să nu se zdrobească de pământ.

Îngerul păzitor salvează de la moarte un elev care a căzut din tren

În vacanţa de vară, un elev a plecat la gară ca să meargă cu trenul spre casă. Dar, întârziind la casa de bilete, a ajuns pe peron când trenul se afla în mişcare. Încercând să urce din mers, a căzut de pe scară sub tren. Într-o fracţiune de secundă a văzut roata trenului care îl taie longitudinal.

Oamenii aflaţi pe peron au strigat, văzându-l tăiat de tren.

În acele fracţiuni de secundă, elevul a auzit un glas interior care i-a spus: ” „Rostogoleşte-te spre dreapta!” Şi în acel moment a primit o putere dumnezeiască, ce l-a scos de sub roţile trenului.

Când s-a ridicat în picioare, tot trupul ardea şi a văzut că avea doar o mică plagă la cotul stâng, care se cicatrizase instantaneu. În timpul accidentului, pantoful stâng i-a sărit din picior şi era tăiat de tren.

Un lucrător care se afla pe peron a spus: „Am văzut şase oameni căzând astfel din tren. Toţi au fost tăiaţi de tren. Astăzi a fost o minune dumnezeiască!”

Sursa: https://orthomihail.wordpress.com/2010/06/25/ingerul-pazitor/

Despre cele suprafireşti şi despre îngeri

Pentru cine crede în Dumnezeu şi în darurile mântuitoare ale Bisericii este firească şi credinţa în atotputerea Făcătorului: căci Cine a rânduit legile firii le poate şi birui, fiindcă El le stăpâneşte. El poate săvârşi orice minune între care cea mai mare - de la Creaţie, de la întrupare şi de la înviere - este Prefacerea Sfintelor daruri la fiecare Sfânta Liturghie.

Pentru cine crede în Dumnezeu, toate minunile Sfintelor Scripturi sunt cele mai neclintite adevăruri ale Istoriei umane, după cum neîndoielnică este împlinirea profeţiilor, după cum sigură va fi şi Parusia, a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos, pe norii văzduhului, în toată slava Lui cerească, atunci când vor învia morţii şi se va arde cu foc tot pământul, întru pregătirea şi pornirea înfricoşatei judecăţi a lumii.

Minuni, ca semne supralumeşti, precum şi revelaţii, ca vestiri dumnezeieşti, s-au petrecut în Vechiul Testament, după cum, în multe şi felurite chipuri, s-au petrecut şi în tot cursul erei creştine.

Minuni s-au săvârşit prin sfinţii şi marii cuvioşi creştini, despre care „Vieţile Sfinţilor” ne aduc o bogată mărturie, după cum minuni s-au împlinit în tainice

chipuri cu feluriţi smeriţi credincioşi, cu ajutorul proniei cereşti, şi pentru slava numelui lui Dumnezeu.

În cuprinsul fără de margini ai unor posibilităţi de înfăptuiri suprafireşti, minunile se pot împlini în cer sau pe pământ, în orice loc, în orice vreme şi în orice fel. Minuni se petrec aşadar şi în zilele noastre.

Dar alături de adevăratele minuni dumnezeieşti, se petrec adeseori şi felurite semne satanice sub aceeaşi înfăţişare a suprafirescului. Dintre acestea, unele se recunosc şi se identifică, iar multe trec neobservate sau .sunt nesocotite.

Revelaţiile, minunile şi semnele suprafireşti sunt întotdeauna împlinite de Dumnezeu sau de puterile cereşti şi de sfinţi, ca mijlocitori între Dumnezeu şi oameni, dar cu ştiinţa şi voia Lui.

Biserica dreptmăritoare ne învaţă însă că, în afară de îngerii buni, sunt şi îngeri răi sau demoni, care acţionează în felurite chipuri asupra noastră. Ortodoxia recunoaşte, prin urmare, influenţa lumii nevăzute asupra lumii văzute într-un mod cu totul real, deci nu în sensul unei exegeze alegorice.
În această înţelegere, drept credincioşii venerează pe Sfinţii îngeri şi le caută ocrotirea, în schimb, ei duc război duhurilor rele şi se feresc de ele. Şi cu cât omul are o viaţă mai duhovnicească, cu atât el devine mai simţitor şi mai limpede văzător al acţiunilor făpturilor neîntrupate, bune sau rele.

Din păcate însă, numeroase suflete s-au împietrit şi au devenit neprimitoare faţă de sensul minunilor şi străine de adevărata mistică.

După învăţătura Bisericii noastre ortodoxe, la începutul zidirii celor nevăzute, demonii au fost îngeri luminaţi şi de aceeaşi fire cu toţi ceilalţi îngeri. Ei au fost creaţi în stare de har şi hărăziţi spre multă slavă în Împărăţia cerească. Dar, prin păcatul trufiei, de care s-a făcut vinovat Lucifer, căpetenia acestor cete îngereşti - asemuindu-se el cu Dumnezeu, Făcătorul lui şi al tuturor celor văzute şi nevăzute - i s-a tras prăbuşirea, atât lui cât şi tuturor îngerilor care l-au urmat.

Din această mare încercare, abătută în locurile cele prea înalte, s-au putut cerne, înaintea lui Dumnezeu, îngerii buni de îngerii răi. Celor buni li s-a rânduit răsplata fericirii veşnice şi celor răi osânda muncilor veşnice.

Arhanghelul Mihail a ieşit atunci cu cetele lui îngereşti întru întâmpinarea celor răzvrătiţi şi i-a biruit. Lucifer a fost izgonit din împărăţia de slavă şi a căzut în văzduh şi pe pământ, în întunericul spiritual, împreună cu toţi demonii săi.

Fiind duhuri neîntrupate, aceste făpturi care s-au îndepărtat de la starea lor naturală bună, şi s-au apropiat de o stare împotriva naturii, rea, nu se mai pot pocăi, ci şi-au făcut parte de osânda veşnică a iadului.

„Căci n-a cruţat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în adânc, unde stau înconjuraţi de întuneric, legaţi cu lanţuri şi păstraţi pentru Judecată" (II Petru 2, 4).

Şi astfel, dreptatea lui Dumnezeu este împăcată şi împlinită, căci toate puterile cereşti, toţi îngerii, ca de altfel însuşi omul, au fost creaţi în principiul liberei alegeri a binelui şi a răului şi li s-a dat inteligenţă proprie cu toate facultăţile necesare pentru a rămâne în Dumnezeu şi deci în lumină şi în cinste.

„Aşadar, cu toate că demonii erau de aceeaşi natură cu îngerii, totuşi au devenit răi, închinându-şi de bună voie voinţa lor de la bine spre rău". („Dogmatica" Sfântului Ioan Damaschin. Despre diavol şi demoni).
Drept urmare, tocmai prin faptul că libera alegere a fost pârghia creaţiei în înzestrarea tuturor făpturilor superioare, cărora li s-a dat răspunderea acţiunilor lor, prin păcatul neascultării, demonii şi-au pierdut starea de har şi s-au rupt de Ziditorul lor.

Din clipa căderii lor, satana şi demonii lui nu mai pot duce război cu Sfinţii îngeri din ceruri dar, în schimb, într-o zvârcolire de forţe oarbe, aceste duhuri rele caută mereu a zădărnici planurile Făcătorului şi a duce o luptă de nimicire împotriva Omului, centrul creaţiei. Din vârtejul acestor ispite care se abat mereu, necruţătoare, asupra neamului omenesc, se va putea discerne, până la urmă „grâul" de „neghină", alegându-se fiii lui Dumnezeu de o parte, faţă de fiii satanei, de alta.

După unele tradiţii ale Bisericii oamenii mântuiţi vor lua, la Judecata cea mare, locurile pierdute de îngerii răi în împărăţia lui Dumnezeu.

Deoarece însă numai prin mântuire omul poate deveni moştenitor al Împărăţiei cereşti, iar mântuirea nu o putem dobândi decât prin Biserică, satana a căutat de la început să ducă aprig război nu numai omului ca făptură, dar şi Bisericii - Mireasa Domnului Hristos - ca deţinătoare a Sfintelor Taine. Deci scopul vicleanului ispititor, vrăjmaşul lumii şi al lucrărilor lui Dumnezeu, este de a distruge Biserica.

În cursul celor 20 de veacuri de când am fost răscumpăraţi prin Sângele Domnului, diavolul a izbutit să rupă numeroase ramuri din trunchiul Bisericii Soborniceşti şi Apostolice, prin atâtea secte, schisme şi erezii diferite, care au stâlcit sau au părăsit adevăratele dogme şi taine mântuitoare.

Spiritualitatea lumii creştine a degenerat astfel mereu până la nivelul coborât al mentalităţii rezultate din actualele forme ale masoneriei, ale marxismului şi ale ateismului.

Acest proces de destrămare continuă însă şi acum, cu o violenţă din ce în ce mai mare, pentru că şi vrăjmaşul cel nevăzut ştie că nu mai are decât puţină vreme. Astfel încât se întreabă Însuşi Mântuitorul: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El oare credinţă pe pământ?” (Lc. 18, 8). Cu toate acestea, Domnul singur ne încredinţează cu hotărâre: „...nici porţile iadului nu vor birui Biserica” (Matei 16, 18).

În faţa unei asemenea dramatice lupte, în care se află în primejdie Biserica şi mântuirea lumii, cu atât mai mult dreptmăritorii creştini cu bună judecată trebuie să stea de veghe, cu toată grija, pentru a stăvili şi îndrepta răul care încearcă să atace curăţia credinţei noastre ortodoxe, sub orice chip s-ar produce aceasta.

Rugăciunea către îngeri şi sfinţi

„Eu sunt Rafael, unul din cei şapte Sfinţi îngeri, care ridică rugăciunile sfinţilor şi le înalţă înaintea slavei Celui Sfânt." Atunci s-au înspăimântat amândoi şi au căzut cu faţa la pământ, căci erau cuprinşi de frică. (Tob. 12, 15-16)

Din momentul zămislirii unui om în pântecele maicii sale, Domnul trimite un înger care să vegheze asupra maicii şi a rodului ei. Dacă noul născut va fi botezat, acest înger îi devine păzitor în întreaga lui viaţă, conducându-l pe calea mântuirii, uşurându-i durerile de moarte şi însoţind sufletul său atunci când trece prin vămi.

Noi nu putem să ne închipuim ce prieten apropiat şi ce tovarăş ajutător în orice faptă plăcută lui Dumnezeu e îngerul păzitor pentru orice suflet creştinesc care năzuieşte către Dumnezeu. Cei mai mulţi dintre noi trăiesc înstrăinaţi de îngerul păzitor, însă el este întotdeauna împreună cu noi ca să ne păzească de năvălirile pline de turbare ale demonilor şi să ne insufle gânduri şi intenţii bune, simţiri luminoase în inimă, voie bună în faptele noastre. ***Este de ajuns ca omul să trăiască cu mângâietorul gând că acest minunat tovarăş ceresc se află întotdeaunacu noi şi vrea să ne fie primul ajutător şi sfătuitor în orice lucrare a noastră, şi el în fiecare zi şi în fiecare ceas va simţi tot mai puternic şi mai binecuvântat prezenţa lui şi dreapta lui cea tare, cu care ne-a prins puternic de mână, ca să ne ducă la Dumnezeu, în împărăţia Lui cea cerească.***

Tot astfel şi cu sfinţii, care sunt ocrotitorii noştri cereşti. Aceştia sunt plăcuţi ai lui Dumnezeu ale căror nume le purtăm (ori în a căror zi de cinstire în Biserică ne-am născut); pe care îi iubim din tot sufletul pentru că ne-au ajutat cu ceva în multele trude ale vieţii noastre; pe care îi simţim foarte aproape şi binefăcători ai noştri.

Însă îngerii şi sfinţii plăcuţi ai lui Dumnezeu pot să se prefacă în pârâşi ai noştri înaintea Domnului în ziua înfricoşătoarei Judecăţi a Lui, dacă noi nu voim să ascultăm de Dumnezeu şi devenim robi ai păcatului şi ai diavolului.

Fericitul Augustin spune că faptele noastre cele rele sunt scrise ca într-o carte, care este purtată de duhurile cele cereşti puse să certe pe cei păcătoşi pentru aceste încălcări. Deşi compătimitori cu noi, îngerii şi-au aşezat graniţe în afara cărora îndurarea lor se preface în mâniere.

Sfântul Vasile cel mare spune că precum fumul pune pe fugă albinele, tot astfel păcatul cel vrednic de plâns şi urât mirositor îndepărtează din viaţa noastră pe îngerul nostru păzitor. Cât de mare este importanţa îngerilor şi a sfinţilor în viaţa omului o arată următorul exemplu:

Pe când schiegumena Gavriila (Risiţkaia) era tânără fecioară, maica ei duhovnicească, monahia Ilaria, obişnuia să-i spună: „Multe cărţi vei citi în viaţă, însă, înainte de toate, străduieşte-te să câştigi pe îngerul tău păzitor ca strajă a credinţei tale şi mijlocitor pentru mântuirea ta - citind în fiecare zi în întregime canonul lui de rugăciune!”

Tânăra Maria (acesta a fost numele ei din lume) s-a străduit să implinească sfatul maicii sale duhovniceşti. Pe lângă canonul îngerului păzitor, ea adăuga adesea şi osârdnică rugăciune către Sfântul Nicolae.

Într-o zi, Maria se spăla la râu şi a început pe neaşteptate să se afunde. Văzând că puterile ei de a se salva erau zadarnice, ultimul gând care i-a trecut prin cap a fost acesta: „Iată, moartea a sosit. Unde sunteţi voi îngere păzitor al meu şi Sfinte Nicolae, cărora eu m-am rugat în fiecare zi? Unde sunteţi să-mi salvaţi acum viaţa?” În acel moment, fata care se îneca a simţit cum o mână puternică a prins-o de picior şi în aceeaşi clipă a azvârlit-o pe mal…

După această întâmplare, viitoarea egumenă a înţeles că rugăciunea către îngerul păzitor şi către Sfântul Nicolae nu este niciodată zadarnică, iar când ea a devenit egumenă, a introdus în mănăstirea pe care o conducea, ca regulă, în fiecare zi, citirea canonului îngerului păzitor.

Sfinţii Părinţi ne învaţă să ne rugăm nu doar îngerului nostru păzitor, ci şi îngerului păzitor al altor oameni.

- ✓ *De pildă, trebuie să mergi cu o oarecare rugăminte la un intâistătător, care este neînduplecat şi nu vrea să îndeplinească cererea ta - atunci tu îţi pleci gândul către îngerul păzitor al lui şi te rogi să-i înmoaie inima mai-marelui tău, şi vei vedea cum totul se va preschimba în bine.*
- ✓ *Dacă nu poţi să te împaci cu vrăjmaşul tău care ţi-a făcut rău multă vreme - roagă-te cât mai des îngerului său păzitor şi el se va împăca cu tine.*

În acest scop sunt de trebuinţă doar credinţa, dragostea şi îndelunga răbdare.

Despre rugăciunea sfinţilor prea înţeleptul Iisus Sirah a spus: Cel care slujeşte lui Dumnezeu cu bunăvoinţă va fi primit şi rugăciunea lui până la nori va ajunge (Sir. 35, 17).

Noi, ca şi creştini ortodocşi, credem în aceasta.

Traducere din limba bulgară de Gheorghiţă Ciocioi

Fragment din cartea „Cum să ne rugăm ca să ne asculte Dumnezeu rugă-ciunea”.

Mihai Parfeni - De ce avem nevoie de îngeri păzitori?

Îngerii îi ajută pe oameni să înţeleagă realitatea eternă a lui Dumnezeu şi îi călăuzesc spre Împărăţia Cerurilor, fiind mijlocitori între Cer şi pământ. Având menirea de a-l ajuta pe om în efortul său de înduhovnicire a lumii pământeşti, îngerii au şi o calitate specifică: aceea de a fi simultan aproape de Dumnezeu şi aproape de om. Omul şi îngerul său conlucrează sub acelaşi „jug”, trag laolaltă acelaşi „atelaj”. Omul şi îngerul său două fiinţe cu aceeaşi rădăcină, cu aceeaşi obârşie. Sunt două fiinţe şi un singur proiect.

Învăţătura despre Sfinţii îngeri este cuprinsă atât în Sfânta Scriptură, cât şi în scrierile Sfinţilor părinţi, ale scriitorilor bisericeşti şi în cărţile de cult ale Bisericii noastre Ortodoxe, ceea ce arată rolul lor important în doctrina şi cultul creştin-ortodox.

Comuniunea dintre îngeri şi oameni se realizează în Biserică. Ei ne ajută în procesul mântuirii, ne fac să cunoaştem voia lui Dumnezeu, revelându-L în acelaşi timp prin calitatea lor de fiinţe spirituale apropiate de Creator.

Însăşi numirea de înger arată menirea lor de slujitori ai lui Dumnezeu şi organe ale Providenţei.

Sfântul Ioan Damaschin spune că îngerii „locuiesc în Cer şi au un singur lucru de făcut: să laude pe Dumnezeu şi să slujească voinţei Lui”.

Ei îi ajută pe oameni să înţeleagă realitatea eternă a lui Dumnezeu, îi călăuzesc spre Împărăţia Cerurilor, fiind mijlocitori între El şi oameni. Ei duc rugăciunile noastre către Dumnezeu şi au menirea de a-l ajuta pe om în efortul său de înduhovnicire a lumii pământeşti.

Îngerul este prezentat adesea ca fiind un fel de „dublu ceresc al omului”, ce induce pioşenie, aşa după cum diavolul seduce spre păcat.

Referitor la argumentul suprem al existenţei îngerilor, acesta este preluat de la Toma d'Aquino: îngerii există pentru că există ordine. Ceea ce este foarte important în anghelologie este faptul că îngerii au o calitate specifică, şi anume de a fi simultan aproape de Dumnezeu şi aproape de om.

„Totul este plin de îngeri”

Sfânta Scriptură ne arată în foarte multe locuri existenţa reală a îngerilor, precum şi menirea lor în lucrarea de mântuire a oamenilor.

În Vechiul Testament se vorbeşte mai mult de un înger colectiv, deoarece evreii vedeau mântuirea prin comunitatea lui Israel. Texte precum

- *„Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El şi-i va izbăvi pe ei” (Psalmul 33, 7),*
- *„El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale” (Psalmul 90, 11),*
- *„Îngerul ce m-a izbăvit pe mine de tot răul să binecuvânteze pruncii aceştia” (Facere 48, 16) şi*
- *„Iată, Eu trimit înaintea ta pe îngerul Meu, ca să te păzească în cale…” (Ieşire 23, 20)*

sunt mărturii credibile despre existenţa lumii angelice.

Noul Testament prezintă suficiente argumente pentru a crea o doctrină temeinică în ceea ce priveşte lumea îngerilor.

- *Astfel de mărturii găsim la Evrei 1, 14 („Îngerii oare nu sunt toţi duhuri slujitoare, trimise ca să slujească pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii?”),*

- *Fapte, capitolul 12 (Sfântul apostol Petru e scos din închisoare de un înger, apoi bate, în puterea nopţii, la uşa unor prieteni, iar aceştia convinşi că o asemenea evadare e imposibilă, socotesc că cel de la uşă nu poate fi Petru, ci îngerul lui) sau*
- *Luca 16, 22 (Săracul Lazăr „este dus de către îngeri în sânul lui Avraam”).*

Din textul de la Matei 18, 10: „Vedeţi să nu dispreţuiţi pe vreunul dintre aceştia mai mici, căci zic vouă: că îngerii lor în Ceruri, pururea văd faţa Tatălui Meu, Care este în Ceruri”, înţelegem că fiecare om îşi are îngerul său păzitor.

În cartea Apocalipsei se vorbeşte despre îngeri care controlează vânturile, pământul şi marea (7, 1-3), au stăpânire asupra focului (14, 18) şi asupra apelor (16, 4-5). Cu atât mai mult, fiecare om are propriul înger păzitor.

Sfinţii Părinţi ne dau mărturie despre existenţa îngerilor păzitori, Biserica mărturisind acelaşi adevăr în rugăciunile sale.

- ✓ Îngerul păzitor este numit „pedagog şi păstor” (Sfântul Vasile cel mare),
- ✓ „înger al păcii” (Sfântul Ioan Hrisostom),
- ✓ „înger al căinţei” (Hermas) sau
- ✓ „înger al rugăciunii” (Tertulian).

Sfântul Vasile cel mare şi Clement alexandrinul aşază sub protecţie angelică naţiunile, oraşele şi bisericile locale (cf. Apocalipsa 1, 20),

Fericitul Augustin afirmă că „în ziua Judecăţii ne vom auzi viaţa povestită de îngerul păzitor”, iar Origen şi Sfântul Ambrozie concluzionează că „Totul este plin de îngeri”.

De ce avem nevoie de asistenţa îngerului, când suntem, oricum, sub oblăduirea lui Dumnezeu? Ca dogmă, se admite că există îngeri trimişi de Dumnezeu pentru slujirea şi protecţia oamenilor şi că există îngeri păzitori care se ocupă de omul individual pe tot parcursul vieţii sale.

Motivul pentru care omul are nevoie de un înger călăuzitor este acela că trăieşte, de la protopărinţi încoace, sub semnul derivei. Fiecare are nevoie de un ghid, pentru că suntem, prin definiţie, călători, fiinţe în trecere. El ne ajută, în acelaşi timp, dinspre origine şi dinspre viitor.

Îngerii nu-L substituie pe Dumnezeu, ci Îl slujesc: sunt instrumentele Lui, sunt trimişii Lui. Aşadar, îngerii nu dublează Providenţa, ci o realizează, o împlinesc.

Demnitatea omului, creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, reprezintă un argument suficient pentru a face plauzibilă ipoteza îngerului conferit la naştere.

Ne poate abandona îngerul păzitor? Referitor la această problemă, Origen, Fericitul Ieronim şi Sfântul Vasile cel mare susţin că păcatul, în formele lui supreme, poate alunga partenerul ceresc de lângă om, iar Sfântul Ambrozie susţine că Dumnezeu ia îngerul de lângă cei drepţi pentru a-i lăsa să lupte singuri, sporindu-şi meritul.

Scolastica însă tranşează în favoarea opiniei conform căreia îngerul nu ne părăseşte niciodată, chiar dacă, în anumite momente, se abţine să intervină. De aceea, nu trebuie să atribuim însoţitorului ceresc o psihologie resentimentară, de tip uman.

În ceea ce priveşte întrebarea dacă este îngerul stingherit de obligaţia de a ne purta de grijă, teologia pură spune că nu. Câtă vreme fac voia lui Dumnezeu, îngerii nu au afecte divergente şi sunt deasupra oricărei forme de sentimentalism.

Dar se vorbeşte totuşi în Scriptură despre îngeri care se bucură (Luca 15,10) şi despre îngeri care plâng (Isaia 33,7).

Atunci când se aduce în discuţie faptul că ierarhiile cereşti pot intra în conflict, aşa cum o atestă textele sacre atunci când vorbesc despre lupta dintre îngerii naţiunilor (al Greciei şi al Persiei), nu este vorba despre o luptă duşmănoasă, ci una a zelului iubitor, care, neputând anticipa decizia divină (îngerii nu sunt atotştiutori), se dedică, în aşteptare, cu toată puterea, misiunii încredinţate şi protejatului propriu.

„Îngerul păzitor este un prieten ceresc, varianta diafană a propriei noastre identităţi”

La Claus Westermam găsim ideea că mascotele la modă de astăzi sunt reziduuri degenerescente ale îngerului păzitor. Ele ocupă - în mentalitatea omului contemporan - locul devenit vacant prin suspendarea autorităţii angelice.

Serghei Bulgakov afirmă că îngerul păzitor este un prieten ceresc, varianta diafană a propriei noastre identităţi.

Omul şi îngerul său conlucrează sub acelaşi „jug”, trag laolaltă acelaşi „atelaj”. Omul și îngerul său două fiinţe cu aceeaşi rădăcină, cu aceeaşi obârşie. Sunt două fiinţe şi un singur proiect.

Otto Hophan susţine că fiecare înger capătă funcţia de înger păzitor o singură dată, pentru un singur om, iar Hildegard von Bingen afirmă că între om şi înger e o legătură de tipul aceleia care îi ţine laolaltă pe fiul risipitor cu fratele său, rămas acasă, în preajma tatălui.

Prezenţa îngerului păzitor este o lege a existenţei spirituale a omului, tot astfel cum gravitaţia e o lege a existenţei sale fizice. De altfel, îngerul păzitor poate fi văzut ca o energie opusă forţei gravitaţionale: el ne trage mereu în sus. Fiind slujitor şi păzitor în acelaşi timp, funcţia generică a îngerului păzitor este, deci, buna noastră orientare.

Ieromonah Savatie Baştovoi - Ridică-te! Începe viaţa de la început!

Pe urmă zi cu dragoste „Sfinte Dumnezeule”, gândind că în aceeaşi vreme îngerii zic aceste cuvinte în ceruri şi că tu eşti fericit că în aceste clipe, în loc să fi rămas în păcatul tău, ai fost ridicat de iubirea lui Dumnezeu şi alăturat îngerilor, ca să rosteşti cântarea lor. Şi pentru acestea mulţumeşte şi tresaltă, uitând păcatul în care te găseai cu 5 minute în urmă, cu 3 minute, cu un minut. Şi în această stare de mulţumire şi tânguire, începe să zici „Tatăl nostru”, gândind că atunci vorbeşti cu Dumnezeu de la numele omenirii, a întregii omeniri, a viilor şi a morţilor, şi că în clipele acelea, tu ai fost cel ales de Domnul ca să reprezinţi omenirea şi să ceri pentru toţi iertarea păcatelor şi „Pâinea cea întru fiinţă”, tu, păcătosul, tu omul.

Ce altă dovadă a iertării păcatelor vrei, decât aceea că ai fost chemat de Dumnezeu să reprezinţi omenirea înaintea Lui şi să mijloceşti pentru toată zidirea? Să ştii că oricine se ridică să rostească „Tatăl nostru”, e ales de Domnul ca mijlocitor între El şi oameni şi să nu mai socoteşti atunci păcatele trecute, că ele se fac praf şi pulbere de faţa lui Dumnezeu, că Domnul lucrează atunci şi nu tu, şi mai mare păcat vei avea dacă te vei îndoi că aşa este cu tine în clipele acelea, decât că ai făcut păcatul de care te plângi.

La aceasta cred că se referea şi Sfântul Isaac Sirul când spune că toate păcatele sunt praf şi pulbere înaintea lui Dumnezeu şi că un singur păcat există, acela de a fi insensibil la lucrarea pe care o face Dumnezeu cu noi. Această lucrare se face atunci când ai terminat păcatul şi te-ai gândit să te ridici să te rogi. Ridică-te, că Domnul cheamă. Ridică-te, că Domnul lucrează! Începe viaţa de la început!

(Din Ieromonah Savatie Baştovoi, Dragostea care ne sminteşte, Editura Marineasa, Timişoara, 2003, p. 161-162)

Părintele Iustin Pârvu - Omul şi Îngerul

Eram la Mănăstirea Bistriţa, şi aşa cum venea lumea, unii cu copii mici, alţii cu copii mai mărişori, iată o familie din Viişoara.

Intră un copilaş la mine de patru ani şi ceva. Şi zice: “Părinte!”

“Da, mă…”

“Ai văzut înger?”

“Da, am văzut, măi!”

“Şi cum arată?”

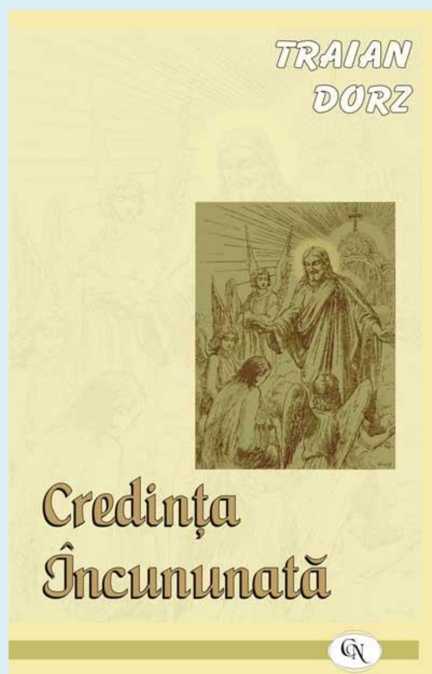
“Uite, ca tine, arată!”.

Asta a fost conversaţia cu pruncul acesta. A intrat bunica şi mama-sa cu soţul.
“Măi băieţi, s-aveţi grijă de copilul acesta. Ăsta nu-i copil obişnuit…”.
Au trecut ani şi ani. În 1992, vine o familie de preot, tânăr, cu soţia, cu bunica şi mama.

“Părinte, iată îngerul despre care spuneai dumneata, iată, acuma băiatul acesta face biserică în Viişoara. E preot.” Şi iată îngerul văzut de mine…!

Dumnezeu i-a dat omului umilinţa, smerenia, i-a dat greutăţile ca să se călească, să înveţe ascunzişurile vieţii. Îngerul îl ajută să treacă peste toate, între om şi înger trebuie să se stabilească o relaţie care să dureze până la mântuirea sufletului. Dacă relaţia dintre om şi înger se rupe, omul rătăceşte, îngerul rătăceşte, diavolul vine şi câştigă fără luptă.

(Părintele Iustin Pârvu, Daruri duhovniceşti, Conta, 2007, p. 64; p. 103)

10. Domnul Iisus ne-a mai spus că sufletele celor drepţi, în Împărăţia cerească, vor fi ca îngerii. Şi că sufletele credincioase vor fi duse în cer de către îngeri aşa cum a fost dus şi sufletul săracului Lazăr cel răbdător.

Îngerii Domnului sunt deci prietenii binevoitori ai oamenilor aleşi şi plăcuţi înaintea lui Dumnezeu. Ei, care se bucură mult la întoarcerea unui păcătos, se bucură şi mai mult văzând că acest om ajunge tare în credinţă şi bogat în fapte mari pentru Dumnezeu.

11. Printr-un slujitor credincios, Împărăţia Cerurilor câştigă multe suflete şi mari biruinţe pe pământ, iar Numele iubit al Domnului Iisus este Preamărit şi înălţat.

De aceea îngerii minunaţi îi iubesc nespus de mult pe oamenii care fac voia lui Dumnezeu. Ei privesc cu nespusă grijă la ei.

Şi cu mare iubire îi ajută şi-i păzesc în toate căile lor, după poruncile Domnului (Ps 91, 11-12).

12. În ziua când se împlineşte ultimul ceas din viaţa unui credincios, iar sufletul lui trebuie luat din trup şi adus de pe pământ în cer, îngerii, văzând că locul lui rămâne

gol şi slujba lui nu are cine s-o mai facă - sunt cuprinşi de-o mare mâhnire. Şi nici unul n-ar vrea să se ducă să-i ia sufletul, ca să lase lumea fără de el.

13. Cu cât a fost omul ales mai bun şi mai harnic în lucrul Domnului, cu atâta îngerii văd că lipsa lui va fi mai mare în lume între oameni. Şi Îl roagă pe Domnul să-i mai lungească acestuia viaţa. De aceea poate de multe ori aleşii Domnului sunt izbăviţi în chip minunat din multe primejdii de moarte şi viaţa lor este prelungită, fiind atât de folositoare încă pe pământ.

14. După sufletele credincioşilor obişnuiţi, pare că vin îngerii Domnului. Dar după sufletele aleşilor Săi neobişnuiţi, vine chiar El Însuşi, după cum le-a făgăduit apostolilor când le-a zis:
- Mă voi întoarce Eu şi vă voi lua cu Mine…

15. O, dacă ne-am da şi noi cu toţii toate străduinţele în aşa fel, încât să fim vrednici de a face parte din numărul robilor şi al aleşilor Săi deosebiţi! Cu toţii am putea avea harul acesta, dacă l-am dori şi am lupta cu adevărat pentru el - căci Domnul cu bucurie ni-l doreşte şi Jertfa dragostei Lui este la fel de gata să-l ajute pe fiecare dintre noi ca să fie aşa.

16. O, dacă am munci şi am lupta şi noi să avem credinţa şi nădejdea, dragostea şi evlavia, răbdarea şi blândeţea, înţelepciunea şi râvna pe care le-au avut acei care L-au urmat mai îndeaproape pe Iisus Domnul nostrum - ajungând la acelaşi fel de vorbire şi umblare!

Ce scumpă ar fi atunci viaţa noastră înaintea îngerilor din cer, ce folositoare, fraţilor noştri şi tuturor oamenilor de pe pământ şi ce plăcută ar fi ea Domnului şi Răscumpărătorului nostru Iisus Hristos!

17. Atunci şi după noi ar veni în ceasul morţii Însuşi Dulcele nostru Mântuitor - ca să ne ia pe totdeauna la El, cu sărutul celei mai fericite îmbrăţişări. Şi astfel am fi pe totdeauna cu Domnul.

Ce dulce mângâiere ar fi pentru toată viaţa noastră gândul unei astfel de morţi slăvite!

18. De povestirile frumoase cu sfârşit fericit, ne bucurăm cu toţii, după cum de cele cu sfârşit dureros ni se întristează tuturor inimile.

Din întâmplările celor buni învăţăm cum să facem şi noi ca să avem un sfârşit frumos şi fericit.

Iar din întâmplările celor răi învăţăm cum să nu facem. Ca să nu ajungem şi noi tot ca ei.

19. Din fiecare povestire desprindem câte o învăţătură folositoare, căci doar pentru învăţăturile din ele au fost spuse şi păstrate povestirile. Altfel ce rost ar avea să le povestim, căci vremea ne trece şi aşa atât de repede.

20. Din unele adevăruri trebuie să înveţe copiii.
Din altele trebuie să înveţe părinţii.
Unele sunt pentru cei mici, altele sunt pentru cei mari.

Fericit este oricine ascultă cu credinţă, păstrează cu înţelepciune şi împlineşte cu smerenie voia şi Cuvântul lui Dumnezeu trimis lui însuşi.

Dumnezeul nostru, învaţă-ne voia Ta. Amin.

Traian Dorz, din "Credinţa încununată"

Pr. Constantin Necula - Ogorul cu îngeri

Se frământase toată noaptea aceea de furtună. Parcă se rupsese praporul cerului şi-o puzderie de apă cuprinsese, într-o cădere grozavă, pământul, încât grădina părea o oglindă tuciurie, arcuită spre cer. Când fulgerele brăzdau norii, luminând pentru o clipă icoana de iad de afară – în care nu focul, ci apa spăimânta – femeia-şi ţinea pruncii pe lângă sine, cum cloşca-şi apără puii, acoperindu-i cu toată dragostea ei, căci putere nu mai avea.

Cel mai mic dintre prunci, încă nebotezat, căuta în somn izbăvirea şi părea că toţi îngerii din cer îl păzeau, ca de altfel şi pe ceilalţi copii din casă, cinci şi buni. Aşteptase toată noaptea cu lampa aprinsă, şi-aşa o află şi în zori, după ce, o clipă, o oră, un an, dormise adânc ca-n moarte. Aşteptase pe bărbatul său, care ar fi trebuit de cu seară să ajungă de la drum.

Cărăuş destoinic, cunoscut în toată zona de sub Munte, Ion al ei nu mai avea să apară. Sau nu viu, cum îl aştepta ea. Cărase pentru Mănăstirea din Fereastra Muntelui, cu hramul Sfântul Arsenie, ajutor de hrană, căci lucrau destoinic maicile şi la întoarcere, între trosnetele codrului şi ale cerului, nu auzise cum puhoiul de ape rupsese podul peste apa Duminicii – cum spuneau ei pârâului, umflat acum.

Pruncii orfani şi ea văduvă! Cum să treacă peste durere? Alergă, ca de obicei, la Maica Domnului. Icoana din colţul camerei, umbrita luminos de bunică, o întărea mai mult ca orice. Cu Maica şi cu Psaltirea – pe care i-o adusese Ion de la Mănăstire – se mângâia mereu. Şi la îngropare, chipul luminos al lui Ion al ei o mângâiase, dar asta era deja departe.

Trecuse ancheta Procuraturii, în care Istrate, tovarăşul procuror, o îndemnase făţiş să dea în judecată Mănăstirea şi să scoată „bani buni“, cum zicea el.

Dar pe Maria n-o interesa aceasta. „Cum aş lua eu din banii Bisericii, Domnule Procuror?“ „Ai să mori de foame, şi tu, şi copiii!“ mai ameninţase el, înainte de a o da afară din biroul său de procuror, supărat nevoie mare că femeia refuzase să pună accidentul soţului ei pe seama mănăstirii.

Lucru total absurd, dar care ar fi fost un motiv suficient pentru ca lacătul ateu să înlănţuie aşezământul monahal.

La îngroparea lui Ion, Părintele Serafim şi maicile care-i erau ucenice s-au arătat aceiaşi oameni de omenie. Nu cheltuiala cu înmormântarea, ci nădejdea ce i-au dat-o era cea mai de preţ. Că de bănuţi mai faci rost, dar de bucurie la deznădejde, mai greu.

Sătenii, parte, fraţi parcă procurorului, o priveau cu o aroganţă ce n-o mai văzuse până atunci la ei. Ba câte unul mai obraznic, scuipând seminţe peste ulucii gardului, o urmărise cu privire nu tocmai potrivită pentru mamă a cinci copii, aruncându-i fel de fel de cuvinte. Batjocura crescu, mai mare şi mai mult, când, apropiindu-se vara, ogorul care părea că nu are cum să-şi mai ducă roada la hambar era locul văduvei celei tinere. Grâu bun, nimic de zis, roşu, parcă stropit cu agheasma jarului din august, cu spic greu ca o mierlă de aur, da' atât! Nici o posibilitate de-al strânge. Boii mari, greu de urmat. Banii puţini, din ce în ce mai puţini. Atât de puţini, încât de pe la Consiliu veniseră vreo doi să vadă dacă-şi mai poate ţine pruncii. Şi o ameninţaseră că-i vor lua. Doar crescuse şi ea la orfelinat. Îndată după Războiul cel mare, când părinţii au trimis-o cu ceilalţi patru fraţi acolo, în miezul de foame al lumii. Numai ea supravieţuise. Cea mai mică şi mai săracă de trup. Şi-acum, să-i ia copiii ei? Doamne!

Fugea la Mănăstire iar. Părintele Serafim şi maicile-i dădeau toată dragostea lor. Ba Maica Teofila, o dată la săptămână, îi aducea lapte la prunci. Maica şi femeia lui Andrei mai ţineau cont de ea. Şi Măicuţa Domnului, cea din icoană umbrită de busuioc.

Când se hotărâseră să-i fure Mariei grâul, bărbaţii aceia zâmbiseră drăceşte. În fond, ce le putea face? Proasta de muiere, care nu dăduse în judecată Mănăstirea – de unde putea scoate parale bune – n-are cum să le facă rău lor, care erau, vorba ceea, „tovarăşii cei mai de nădejde ai satului“.

Lică Pândaru, acuma preşedinte C. A. P., se gândea că n-are cum să iasă prost. Cel mult o să le spună celor de la Partid ca femeia n-a dat cotele – şi aşa era, chiar dacă ştia bine că Părintele din sat, şi celălalt, Moşu' de la Mănăstire, plătiseră pe ascuns

datoriile – motiv suficient ca s-o pedepsească pe vădană. Lui îi trecuse prin cap să fure grâul acela frumos cum nu mai văzuse. Se-adună cu Dumitru a' lui Săracu' („că n-aveau nimic ai mei, totul era la chiaburi", zicea el, uitând să spună că tot neamul lui bea mai multă rachie decât curgea apa pe pârâul Duminicii) şi cu Doru Surdu (om aspru şi înjurător de soi), astăzi oameni de vază-n casele săseşti, pe care le confiscase „puterea populară" cu cinci ani în urmă.

Când s-a ivit luna pe cer, ieşiră şi ei, cu carele „încălţate" în câlţi. N-aveau teamă de nimic, dar era mai bine să nu scoale satul când mergeau la hoţit. Pregătiseră sacii, mulţi, după cum bătea roada, şi băuseră o litră de rachie, s-aibă spor în lucru. Şi, hotărâţi, plecară la jecmănit ogorul văduvei lui Ioan.

A doua zi de dimineaţă, Duminică fiind, carul celor trei şedea, greu de grâu, în curtea Mariei. Iar ei, înţepeniţi de limbă şi trup, cu ochii bulbucaţi cât două luni de pe cer, îngăimau arătând către cer şi către crucea de la Biserică.

Veni Părintele Horaţiu de le citi o dezlegare, două, trei… Satul se strânse tot, mirându-se de arătarea aceea. Printre scândurile negeluite ale carului picurau bobii de aur ai grâului în tinda văduvei celei batjocorite. Iar cântecul lor îngăima curgerea cuvintelor Părintelui, prin care cerea iertare pentru cei trei. Înţepeniţi la limbă şi trup…

După Dumnezeiasca Liturghie sosiră din Munte şi Moşu' Serafim şi maicile, de făcură Maslu. Şi-abia către apusul soarelui se descleştară aceia din moarte, mărturisind cu sufletul recăpătat la gură (recăpătată şi ea) cum, ajungând în ogor, îngeri din cer tăiau grâul, legându-l snopi. Sfântul Arsenie însuşi, bătrân şi fără anteriul din icoanele de la Mănăstire, de unde-l ştiau, tăia în rând cu îngerii grâul, legându-l snop… Şi era şi Ion acolo, treierând, la o margine, pe-o arie de loc, luminoasă, grâul acela ca aurul de curat, care le furase lor sufletul, ducându-i în ispită…

Ce va fi fost nu ştiau. Doar că minunea se produsese. Şi ei, oameni de nădejde ai regimului popular, mărturiseau că aceasta se întâmplase. Nici şeful de post, nici procurorul din oraş şi nici tovarăşul de la Partid nu-i făcură să-şi schimbe zisa, chiar dacă pierdură pentru aceasta tot ce câştigaseră cu atâta linguşeală şi hoţie.

Din anul acela, vădana nu mai avu nevoie de ajutor. Tot satul nu-şi dădea rândul s-ajute la ogorul îngerilor…

Doar Părintele Serafim zâmbea subţire, ca o batistă de in. Acelaşi zâmbet ca al Sfântul Arsenie şi al Maicii Domnului din icoana umbrită luminos de busuioc.

(Extras din Ogorul cu îngeri: poveşti, povestiri, Pr. Constantin Necula, Ed. Agnos 2009)

Îngerul păzitor

Uşa se deschide şi în cameră intră un bărbat înalt, cu ochi pătrunzători şi chip plăcut, chip peste care, însă, s-a aşternut oboseala survenită în urma orelor istovitoare de la locul de muncă.

Frumoasa sa soţie pregătea cina de seară în curata şi micuţa bucătărioară, în timp ce bărbatul se odihnea, recăpătându-şi astfel puţină odihnă; somnul nu se lasă aşteptat.

A trecut o oră de când adormise când, o frumuseţe de copil în vârstă de cinci ani cu ochişori angelici în care dansa o sclipire sublimă şi cu un zâmbet dulce şi suav pe care numai o fiinţă inocentă îl poate avea, intră grăbit în cameră, strigând cu putere:

- Tăticule, tăticule!

Abia dezmeticindu-se, bărbatul îşi priveşte copilaşul vesel şi emoţionat, rostind cu greutate din cauza trezirii bruşte:

- Ce s-a întâmplat, voinicule?

Emoţia care îi încerca sufletul curat îl împiedică să dea un răspuns imediat.

- Tăticule... tăticule...
Clipeşte de două ori şi, după ce trage aer în piept, îşi continuă ideea.

- Am văzut un înger.

Tatăl zâmbeşte duios, privindu-l cu iubire.

- Vrei să zici că ai visat un înger.

- Nu, nu... am văzut un înger! Sunt sigur. Când m-am trezit, l-am văzut lângă patul meu; era atât de frumos, iar haina parcă îi era ţesută cu fire din raze de soare. Zâmbetul lui era minunat, iar ochii exprimau o iubire uite atât de mare.

Copilaşul îşi întinde cât poate de tare braţele micuţe, încercând să arate măreţia iubirii pe care o citise în ochii angelici. Am încercat să îl ating, dar a făcut un pas în spate şi mi-a făcut cu mâna aşa cum îmi faci tu sau mama când nu am voie să fac ceva.

"Ce imaginaţie bogată are copilul meu. Nu ar trebui să îl mai las să se uite la desene atât de mult timp.”

- Vino, ştrengarule. Te duc în cameră.

Îl ridică în braţe şi îi sărută obrăjorul alb. Băieţelul credea că tăticul lui vrea să vadă îngerul şi se grăbeşte să îi zică:

- Tăticule, nu vei vedea îngerul.

- Nu? De ce?

- Pentru că a dispărut. Şi-a deschis aripile şi după aceea nu l-am mai văzut.

Ajung în pragul uşii. În cameră era destul de întuneric, doar slaba lumină a felinarului din faţa ferestrei conferindu-i camerei o palidă strălucire.

Bărbatului îi vine în minte gândul să aprindă lumina, dar nu ascultă de el şi, prin întuneric, îşi pune copilaşul în pat.

- Dormi, băiatul meu. În curând va fi gata cina, iar tu trebuie să fii odihnit pentru că, după masă, ne vom juca aşa cum îţi place ţie.

- Bine, tăticule.

După ce îi mângâie chipul micuţ şi frumos, tatăl se îndreaptă spre uşă dar, fiind întuneric, nu observă jucăria ce se odihnea pe covor şi, călcând pe ea, o durere ascuţită îl cuprinde.

„ Ah, trebuia să-mi ascult gândul.”

Şchiopătând, ajunge în cameră; întinzându-se pe pat, se gândeşte la cuvintele spuse de fiul lui.

"Hm... a văzut un înger. Cu timpul va uita de acest vis.”

În interiorul lui parcă aude cum cineva îi şopteşte: "nu a fost un vis.”

"Doar n-a văzut îngerul aievea. Nu există îngeri.”

Îndată îi vine în minte un răspuns:

- Când erai copil, credeai în îngeri.

Bărbatul îşi scutură capul, încercând să scape de gândurile sale. Nu ştia de ce i-a venit acest gând în minte... avea impresia că cineva îi şoptea la ureche aceste cuvinte.

Dacă ar fi putut vedea cu ochii sufletului...

Se ridică şi, încercând să îşi găsească o ocupaţie pentru a nu mai fi singur cu gândurile sale, răsfoieşte nişte dosare. Găseşte un dosar vechi care îi atrage îndată atenţia. Deschizându-l, cade pe covor o scrisoare.

Bărbatul râde încet, recunoscându-şi scrisul. În urmă cu mulţi ani, pe când era un băieţel năzdravan, i-a scris o scrisoare îngerului păzitor, cuvinte pe care acum le-a regăsit.

Ridicând scrisoarea, începe să citească:

"Îngerului meu păzitor.

Îngeraşule, azi nu am reuşit să îţi simt prezenţa lângă mine, aşa cum o simţeam până acum. Ştiu că eşti ocupat să mă păzeşti, dar tare mult mi-aş dori să te simt aproape mereu. Mi-ar plăcea să îmi vorbeşti mai des prin gânduri, iar eu să te ascult cu mai multă atenţie, nu cum am făcut zilele trecute când mi-ai şoptit să fiu cuminte, dar nu am fost, iar acum sunt pedepsit. Cred că te-am supărat... ieri am întrebat-o pe mama dacă ascultă de îngerul ei păzitor şi a râs. Oare de ce a râs?

Nu ştiu unde să trimit această scrisoare, dar o voi lăsa lângă icoana aceea frumoasă cu un înger păzitor care are grijă de o fetiţă şi sunt sigur că o vei citi. Iartă-mă pentru că te-am supărat şi te rog, nu mă părăsi niciodată.”
Lacrimi calde cad pe obrazul aspru iar sufletul a fost cuprins de o duioşie pe care nu o mai simţise de mult timp. Îl impresiona inocenţa pe care a avut-o, îl impresiona puternic dragostea pentru îngerul păzitor care se pierduse de-a lungul anilor, odată cu maturizarea. Plângea în timp ce citea acele cuvinte, plângea pentru curăţia sufletului după care acum tânjea, plângea pentru ceea ce a fost cândva, dar, deodată, inima îi tresare... simţea din nou o prezenţă cunoscută şi dragă pe care crezuse că a pierdut-o definitiv, dar acum a regăsit-o.

- Ai venit, te simt aproape de mine. Rosti, înduioşat şi cu cutremur.

Îngerul păzitor era lângă el, atingându-l pe umăr şi privindu-l fericit. Tatăl nu îl vedea, dar inima lui simţea că acea prezenţă era îngerul său iubit.

"Mereu am fost lângă tine, doar că ai uitat să îţi asculţi inima” îi şopteşte blândul înger.

Îngerul

Într-o iarnă mi-a fost tare greu. În primul rând, eram foarte obosită. De aproape zece ani, de când soţul meu fusese hirotonit preot şi ne stabilisem la Peredelkino, eu practic eram de dimineaţa până seara şoferul lui; îl duceam înainte de ivirea zorilor la Moscova şi îl aduceam înapoi când alţii luau deja cina sau se bălăceau în cadă, sau stăteau liniştiţi la televizor.

Iar în al doilea rând, eram complet îngheţată: afară era atât de frig, încât în casa noastră dărăpănată din Peredelkino căldura nu atingea mai mult de 12 grade, iar uneori îngheţau şi conductele. Prin urmare, era necesar să fim mereu pregătiţi pentru a izola conductele cu sticle de plastic cu apă clocotită, să ţinem deschisă rola încinsă, să lăsăm să curgă în permanenţă un jet subţire de apă, să supraveghem reflectoarele, ca să nu ardă toate o dată. În caz contrar, exista pericolul ca din cauza unei presiuni prea mari să nu reziste siguranţele electrice şi atunci casa noastră s-ar fi scufundat într-o beznă totală. Iar în luna decembrie, întunericul, după cum se ştie, şi aşa împărăţeşte. Dar şi postul Naşterii Domnului avusese aportul său…

Pe scurt, eram extenuată şi aşteptam cu nerăbdare Naşterea Domnului. După Crăciun ziua începea să se mărească, apoi până la săptămâna brânzei nu mai era mult, după care urma Paştele cu soare, cu vânt cald şi cu păsărele, multe păsărele…

Astfel, întristată şi înfrântă, mi-am dat seama imediat ce anume doream şi ce putea să-mi aline tristeţea: voiam să-mi văd îngerul păzitor. „Iată, gândeam eu, el mi-a fost dat la botez şi de atunci este în permanenţă cu mine, este alături de mine în

camera mea, este prezent în chip tainic în maşina mea, iar eu nu-l simt, nu-l văd, nu-l aud”

Această dorinţă devenise ca o ispitire. Doar oamenii care pricep câte ceva din viaţa duhovnicească ştiu foarte bine că, dacă omul păcătos începe dintr-o dată să vadă duhurile imateriale, se va tulbura. Şi dacă dorinţa mea, brusc s-ar fi împlinit şi îl vedeam pe îngerul meu păzitor, însemna că gata, era timpul să mă tratez. Dar, cu toate astea, atât de mult doream să-l văd, atât de mult, ca şi cum ar fi fost o fiinţă dragă mie, după care tânjeam şi nădăjduiam să o întâlnesc cât de curând.

Cu toate că nici nu mă rugam ca Dumnezeu să mi-l arate, totuşi nu renunţam la această dorinţă nefirească. Pe scurt, era o dorinţă foarte ciudată.

Şi, în plus, se apropia ajunul Crăciunului. Mă gândeam că mă voi împărtăşi în ajun, la Liturghia Sfântului Vasile cel mare, apoi voi cere binecuvântare preotului să mă împărtăşesc şi de Crăciun, „spre vindecarea sufletului şi a trupului”, pentru că mă amărâsem şi mă prăbuşisem cu totul.

Aşa am şi făcut. M-am împărtăşit în ajunul Crăciunului şi am primit binecuvântare să mă împărtăşesc şi de Crăciun. Şi m-am simţit dintr-odată mai bine. Parcă auzeam o muzică minunată în suflet; parcă se aprinsese o lumânare înlăuntrul meu, care mă încălzea.

Din păcate, soţul meu nu a fost rânduit să slujească în noaptea de Crăciun în biserica lui, a Sfintei Muceniţe Tatiana, unde mergeau copiii şi nepoţii mei la marile sărbători, ci la Catedrala Hristos Mântuitorul. Acolo cu siguranţă cei mici nu ar fi rezistat la slujba de noapte, căci nu aveau unde să se aşeze.

L-am dus pe soţul meu la Catedrala Hristos Mântuitorul şi m-am întors la Peredelkino după fiica şi nepoata mea, ca să le duc la Biserica Sfintei Muceniţe Tatiana. Am ieşit de pe autostradă şi mergeam pe un drum pustiu, copacii erau plini de chiciură, vântul sufla zăpada de pe drum, nu aveam de ce să mă grăbesc, mă uitam în toate părţile şi admiram priveliştea din jur. Ajunsesem la locul unde trebuia să reduc viteza, să semnalizez că virez la stânga şi să intru pe poartă. Am încetinit şi am întors volanul cu prudenţă, întrucât drumul era extrem de alunecos şi nesigur. Doar ce apucasem să înscriu acel unghi de nouăzeci de grade, când dintr-odată am văzut că în direcţia mea gonea cu o viteză îngrozitoare un automobil de culoare neagră, care se îndrepta direct spre portiera mea şi în acele fracţiuni de secundă am înţeles: Gata! Era sfârşitul!

Dar, pe de altă parte, în suflet simţeam pace, iar o voce calmă îmi şoptea:
– Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fie frică!

În ultimul moment; şoferul maşinii care zbura spre mine a răsucit volanul spre stânga, a lovit aripa din stânga, după care a zburat peste troienele înalte încă cinci metri, până când s-a lovit de plasa de fier a gardului, care s-a arcuit, şi cu toate că s-a rupt, totuşi a oprit acel zbor ucigător. Din BMW a ieşit un bărbat străin, care s-a grăbit spre portiera din spate. A deschis-o şi a scos de acolo pe braţe un copil de vreo şapte ani. L-a sprijinit până când băiatul s-a ridicat şi a stat singur pe picioare.

Toţi eram întregi şi nevătămaţi. Dar eu continuam să stau în maşina mea, care după impact s-a înclinat spre dreapta şi s-a înfipt cu capota într-un morman de zăpadă îngheţată. Se petrecuse o minune şi sufletul meu trăia un moment deosebit, care nu putea fi exprimat în cuvinte. M-a uimit mai ales acea voce care s-a auzit foarte clar: „ Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fie frică!”. Şi am simţit că acela care îmi şoptise aceste cuvinte era lângă mine.

Ei bine, mai departe a urmat o întreagă tevatură, a trebuit să le trimit pe fiica şi nepoata mea la Biserică cu taxiul, să aştept miliţienii, să rog pe cineva să-l aducă pe soţul meu după Liturghia de noapte la Peredelkino şi aşa mai departe. Dar nu asta este ideea.

Mi-am dat seama că Dumnezeu a auzit suspinurile mele şi m-a mângâiat, asigurându-mă că îngerul, chiar dacă rămâne invizibil, este oricum întotdeauna cu mine. Eu merg, iar el mă urmează. Eu dorm, iar el este alături de mine. Eu scriu, iar el se uită peste umăr. Eu sufăr din cauza singurătăţii, însă el este cu mine. Şi atunci când eu simt indignată, el aude mustrările mele, cuvintele mele nedrepte, jignitoare, înseamnă că tot ceea ce se întâmplă cu mine nu este în zadar, cineva le ia în serios, le ia în consideraţie, le scrie în cartea care va fi citită la Înfricoşătoarea Judecată.

Iată, se părea că toate problemele mele se rezolvaseră. Cererile mi se împliniseră. Trebuia să mă bucur, să cânt, să trăiesc. Şi să mă feresc de pericole.

În scurt timp ne aflam deja în Postul Mare, în luna martie, luna contrastelor, când parcă se unesc începutul şi sfârşitul şi în unitatea lor tainică se adună imaginile copilăriei, adolescenţei şi ale anilor care au trecut, când mai ales se simt în mod clar fragilitatea şi sfârşitul vieţii şi, prin asta, nemărginirea şi nelumescul ei, dar şi apropierea inevitabilă a celei din urmă zile.

Chipul îngerului invizibil a devenit iarăşi ceva dorit şi mult râvnit. Mergeam prin zăpada alunecoasă şi murdară şi încercam să-mi imaginez unde era şi nu îl găseam. îl căutam ca pe un iubit şi nu îl găseam! Îl chemam şi nu îmi răspundea!

Totul se repeta, iar eu suspinam: „Gândurile rele mă întinează şi despart inima mea de Dumnezeu, Sfinte îngere! Ocrotitorul meu!”

În cele din urmă, a sosit şi Paştele. Totul a fost aşa cum sperasem încă de la începutul iernii. Strălucea soarele, cântau păsărelele, iasomia din pragul casei înflorea. Câteva zile mai târziu soţul meu a fost vizitat în Biserica Sfintei Muceniţe Tatiana de un enoriaş care tocmai se întorsese din Ţara Sfântă şi îi adusese un dar.

Era o poză cu Patriarhul Ierusalimului, Isidor, făcută de Paşti, când împărtăşea credincioşii în biserica sa. Stătea cu Potirul în mână și cu mare atenție dădea cu lingurița Sfânta Împărtășanie. Iar lângă el, în partea în care ținea Potirul, se vedea silueta unui înger alb cu o lumânare aprinsă în mână.

(Din Olesea Nicolaeva, Focul din cer și alte povestiri. Ed. Egumenița 2013, p.394-398)

Copilul şi îngeraşii

Povestioară religioasă pentru copii şi pentru cei ce au rămas copii

Pe vremea aceea, de demult, în care florile erau mari-mari, aproape cât casa, iar musculiţele doar cât grăuntele de mac, pe când era mereu ziuă de vară şi soare, iar în loc de ploaie, plantelor le erau de ajuns boabele de rouă...

S-a întâmplat un lucru foarte rar şi ciudat, care nu se mai întâmplase niciodată: un copilaş a început să plângă. Şi plângea, şi plângea... în hohote. S-au speriat mai întâi firele de iarbă. Ele au trimis micuţele gâze să anunţe întreaga făptură de noutatea tristă.

Florile şi-au desfăcut toate petalele de uimire. Iar în aer plutea întrebarea: „De ce oare?" Din floare-n floare şi din gâză-n gâză, vestea a circulat repede, până când a

ajuns la urechiuşele îngeraşilor. Iute, ei au zburat până în poieniţa unde copilul se zguduia de plâns.

- Ei, gata, opreşte-te puţin, trebuie să ne spui ce s-a întâmplat, ca să te ajutăm! grăi blând unul dintre îngeraşi.

- Orice ar fi, noi găsim rezolvarea! îi spuse altul.

Copilul privi la îngeraşi prin perdeaua de lacrimi. Se linişti treptat, pentru că îngerii erau atâta de frumoşi!

- Acum ne poţi spune despre ce e vorba? îl întrebară, curioşi, toţi îngeraşii.

- Mdaa, rosti încet copilul. Am visat urât. Asta-i tot. E primul meu vis urât. Mi-e frică de vis şi de ce am visat.

- Ce-ai visat? săriră iar, cu toţii.

- Am visat un alt copil, care semăna cu mine. Parcă eram tot eu sau fratele meu geamăn. Deşi eu n-am nici un frate geamăn. Aşa. Şi...

Copilul începu iar să scâncească.
- Poate e prea dureros ca micuţul să-şi amintească acum de vis..., discutară îngerii între ei.

- Nu, chiar vreau să vă povestesc, ca să îmi explicaţi..., continuă copilul. Şi copilul acela era tot în acest loc frumos, ca şi mine, numai că nu-i plăcea să se joace cu fluturii, nici să admire florile... ba nici măcar să râdă.

- Era un copil trist? interveni un îngeraş.

- Nu, nu era trist. Era ... rău. Avea o faţă aşa..., că mă speria. Prindea musculiţele şi le omora. Jumulea florile de petale. Iar fluturii, sărăcuţii - le smulgea aripile. Şi după ce făcea toate acestea, râdea, râdea foarte urât, atât de urât încât frunzele pădurii se zburleau de groază. De-aia plâng... De mila fluturaşilor, şi a florilor, şi a gâzelor... Şi de mila acelui copil rău... Şi mi-e frică... Nu cumva aşa mă voi face eu? Aşa, urât, schimonosit şi rău? De ce? De ce am visat aşa urât?

Copilul se puse iarăşi pe bocit. Dar îngeraşii îl înconjurară, îl mângâiară cu aripile lor şi îl liniştiră.

- Uite ce e, luă cuvântul unul dintre ei. Noi o să ţinem un sfat, aici, în poieniţă. Tu, între timp, o să te joci numărând toate culorile florilor de aici. La sfârşit, o să-ţi dăm un răspuns, cât mai adevărat. Ce zici?

- De acord. Dar să nu staţi mult, se însenină copilul.

Îngerii se aşezară pe fotolii de crini. Deşi nu era prea cald - acolo niciodată nu era prea cald - ei îşi legănau aripile ca pe nişte evantaie uriaşe, uşor îngrijoraţi.

- Ce să fie aceasta? Un semn? Un semnal? zise unul dintre ei.

- Să-l vestească cineva şi pe Arhanghelul Mihail, ca şi pe Stăpânul nostru, şi pe Împărăteasa! zise altul. Dacă vreţi, mă duc chiar eu.

- Du-te, ce mai stai! îl îndemnară ceilalţi, în cor.

Mai iute decât vântul şi decât gândul, îngerul zbură spre înălţimi. Fotoliul său, un crin imens, galben, îşi închise petalele, spunând că-i păstrează locul îngerului, până la întoarcere.

- Oare şi copilăria se va rupe de Rai? Zâmbetul de copil să devină rânjet? Mi se pare imposibil, continuă sfatul unul dintre îngerii rămaşi.

- Crezi că nu? Lupta oamenilor e mare. De la păcatul acela, de demult, orice a devenit posibil în lumea lor. Şi cu cât trece timpul, cu atât lupta e preluată mai mult de copii. Ei mai reuşesc să aducă Raiul pe pământ. Dacă nici ei nu vor mai lupta... Atunci ce va fi?

- Dar de ce copilul a plâns? Eu nu înţeleg, de ce a plâns? punctă alt îngeraş.

- Eu ştiu de ce a plâns. Pentru că el nu vrea să fie rău, ci vrea să lupte. De aceea a plâns, răspunse cuviincios un serafim.

- Dar ceva trebuie să facem, ca să ajutăm pe toţi oamenii, şi în primul rând pe copii! Să ne gândim cum i-am putea ajuta. Şi să aşteptăm, de asemenea, răspunsul solului nostru, care ar trebui să vină.

- Ah, uite-l! exclamară îngerii.

Deodată apăru în mijlocul poieniţei o lumină strălucitoare, fără a fi supărătoare. Înăuntrul luminii era Împărăteasa îngerilor, Preacurata Fecioară Maria. Solul era umil, în urma ei, însoţit de Arhanghelul Mihail şi de alţi îngeri.

Copilul se opri din număratul culorilor de flori.

- Am ajuns la 99! grăi el, venind bucuros spre Împărăteasă.

- Mai ai multe de numărat. Dar lasă asta, vino, ca să-ţi spunem o mare taină, îl chemă Preacurata, cu vocea lină.

De emoţie, toate florile din poieniţă leşinară. Îngerii erau gata să cadă de pe fotoliile lor. Doar crinul regal, ceremonios, îşi întinse petalele catifelate, oferindu-le drept tron Împărătesei. Firele de iarbă îngenuncheară şi ele.

Împărăteasa se aşeză pe tron. Îngerii veniră în faţa ei, ordonaţi şi cuminţi. Băieţelul se aşeză pe o cochilie de melc, lângă tronul Maicii Domnului. Aceasta grăi către copil şi către toţi:

- Visul acesta nu a fost întâmplător. Este posibil, într-adevăr, ca şi copii, chiar dacă ar trebui să fie nevinovaţi, să ajungă... altfel, caricaturi de copii, răutăcioşi. Copilaşul nostru ne-a arătat însă că nu ar vrea să fie astfel... şi nici noi n-am vrea să se ajungă la aşa ceva. De aceea, iată ce avem cu toţii de făcut şi iată spre ce trebuie să-i îndemnăm pe oamenii mari:

- rugăciune cu tot sufletul, pentru toţi oamenii;

- vorbele noastre, ale tuturor, să fie în slujba adevărului, blândeţii şi păcii;
- cântecele care răsună în lume să înalţe sufletele spre Dumnezeu, prin armonia sunetelor, vocilor, prin profunzimea cuvintelor lor...
- faptele bune să prisosească pe tot pământul, fiind gonită invidia, necinstea şi ura...

- Dar, Măicuţă, ce să facem cu oamenii care nu vor aşa..., care sunt indiferenţi sau răi? îndrăzni un înger.

- Să-i câştigăm treptat, prin răbdare şi bunătate. Să nu-i respingem. Să nu-i judecăm. Nu suntem noi mai presus de Judecătorul tuturor, de Domnul nostru.

La auzul acestor cuvinte, îngerii se plecară adânc, iar florile se lipiră şi mai mult de pământ. Copilul îşi făcu semnul crucii, respectuos.

- Deci visul meu nu a fost un simplu vis? mai spuse el.

- Nicidecum. Dumnezeu, Creatorul şi Stăpânul nostru, va găsi o cale prin care să scape copiii şi pe toţi cei care vor vrea de urâciunea răutăţii, de rânjetul întristător al biruinţei răului şi să-i ducă la veşnica frumuseţe a Raiului.

- Aşa să fie, Măicuţă! aplaudă copilul.

- Amin. Aşa să fie, consfinţiră îngeraşii. Ei începură să-i cânte Preacuratei Născătoare de Dumnezeu rugăciunea „Cuvine-se cu adevărat". Copilul li se alătură. Florile îndrăzniră să-şi ridice capul şi să-şi legene petalele, în semn de preacinstire. Se simţeau onorate de vizita neaşteptată.

Pe locul unde plânsese copilul se înălţase o floare nouă, ca un ghiocel multicolor, şi anume: Floarea lacrimilor nevinovate. La sfârşitul cântării, Maica Domnului rupse acea floare şi o luă cu sine, plecând împreună cu îngeraşii.

Copilul se sui în spatele unui fluture şi încercă să-i urmărească. După câteva fâlfâituri, fluturele obosi şi plană pe un trandafir. Copilul urmări zborul luminos al îngerilor şi goni din minte amintirea visului urât. Trecuse.

Tălmăcirea îngerilor

Fericitul aghiorit părinte Gavriil Neoschitul a trăit o experienţă rară ca duhovnic ce era, asistând la ultimele clipe de viaţă ale călugărului Chiril.

Părintele Chiril se găsea într-o mare luptă. A văzut pe umărul stâng lipită o hârtie dar nu ştia ce scrie. În dreapta lui stăteau doi îngeri îmbrăcaţi în alb, pe când în stânga diavolii.

Părintele Gavriil, încercat duhovniceşte, îl povăţuieşte:
- Întreabă-i pe îngeri ce scrie pe hârtie?

În puţin timp monahul răspunde:
- Sunt scrise două păcate pe care eu nu mi le mai amintesc. Duhovnicul a citit imediat rugăciunea de iertare, pe când părintele Chiril îşi dădea în linişte sufletul, după ce folosise ca tălmaci pe Sfinţii îngeri.

(Ion Andrei Ţârlea, Minuni ale Sfinţilor Îngeri, Editura Bunavestire, Bacău, 2002, p. 208)

Paisie Aghioritul - Supermarket-ul lui Dumnezeu

Înainte cu mult timp mergeam in Autobuzul vieţii. Şi intr-o zi am văzut o plăcuţă pe care scria ,,Super-marketul Lui Dumnezeu”. Şi am rămas surprins! Când m-am apropiat, uşa s-a deschis larg şi m-am aflat înăuntru. M-au întâmpinat lucrătorii angajaţi. Si m-am umplut iarăşi de uimire. Erau ingeraşi! Unul dintre ei s-a apropiat zâmbind şi mi-a dat un coş.

,,Cumpără cu înţelepciune tot ce vrei!” – mi-a zis.

Erau de toate acolo. Întâi de toate am pus in coşul meu multă Răbdare, preţioasa Iubire şi Înţelegere. M-am gândit: ,,aceasta iţi trebuie mereu, oriunde te-ai duce”.

În continuare am luat o sacoşă de Înţelepciune şi două sacoşe cu Credinţă.

Sfântul Duh era peste tot şi L-am lăsat să mă pătrundă.

M-am oprit puţin, dar mai încolo am văzut Puterea, indispensabilă în luptă.

,,Îmi trebuie însă şi Binecuvântare, Smerenie, şi Recunoştinţă!”, am gândit eu. Le-am procurat şi pe acestea.

În sfârşit, m-am apropiat de casă pentru plată. Când am înaintat, însă, am văzut şi Rugăciunea şi Înfrânarea. Sigur aveam nevoie de amândouă, pentru că ştiam că, odată ieşit din magazin, aveam să întâlnesc păcatul.

Pacea şi Bucuria, precum şi Doxologia erau in ultimul raft.

Deci m-am apropiat de casa şi l-am întrebat pe înger:
- Cât datorez?

Acela a zâmbit şi mi-a spus cu simplitate:
- Ai luat toate câte ţi-au trebuit?
- Da, i-am zis. Cât datorez?

A surâs şi mi-a zis din nou: **„Suma este plătită de mult. A plătit-o Hristos Cel Întrupat, Cel Răstignit, Cel Înviat."**

(Paisie Aghioritul - Mica filocalie - Supermarket-ul lui Dumnezeu)

Când nu crezi că poţi fi un om bun

Avraam îşi primea străinii în casa în care trăia şi soţia lui îi servea ca o slugă, în timp ce oaspeţii erau ca nişte domni. El nu ştia că străinii sunt Îngeri, căci dacă ar fi ştiut le-ar fi dat tot. Noi, însă ştim că-l primim pe Hristos, şi cu toate acestea, nu-l servim cu dăruirea lui Avraaam care gândea că primeşte în casă oameni. Dar, vei spune că, mulţi dintre ei sunt mincinoşi şi nemulţumitori. Cu atât mai mare îţi va fi răsplata, dacă îi vei primi în numele lui Hristos. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

În adâncurile sale sufletul omului ascunde multă bunătate. Numai că trebuie s-o găseşti. (Cuviosul Lev de la Optina, 1768 - 1841)

Nu poţi deveni deodată bun şi înţelept. Aşa devii numai cu timpul, cugetând şi trăind o anumită experienţă, trecând prin nevoinţă îndelungată şi mai ales râvnind din tot sufletul numai binele. Omul niciodată nu poate fi bun cu adevărat, dacă în el nu se va sălăşlui Dumnezeu. (Cuviosul Antonie cel mare, 251-355)

Cine are inima rea nu trebuie să deznădăjduiască, căci cu ajutorul lui Dumnezeu îşi poate îndrepta inima. Trebuie doar să fie atent la comportamentul său şi să nu piardă nici un prilej de a fi de folos aproapelui. (Cuviosul Ambrozie de la Optina, 1812-1891)

Îndreptează-ţi dar inima şi voinţa şi vei fi bun şi faptele tale vor fi bune, căci cele dinăuntru sunt începutul celor exterioare. Atunci când în inimă nu va fi răutate, nici în fapte nu va fi. Mâinile rele nu vor face şi nici picioarele spre rele nu te vor duce, limba şi buzele nu vor spune răutăţi, urechile răutăţi nu vor asculta, ochii la cele rele nu vor privi dacă inima nu va voi. Aşa cum apa curată curge numai dintr-un izvor care este curat. Fără o inimă bună nici fapte bune nu vei săvârşi, aşa cum dintr-un izvor murdar poate curge numai apă murdară şi urât mirositoare. (Cuviosul Tihon din Zadon, 1724-1783)

Trebuie, dragă prietene, să avem un suflet milostiv. Cine are în suflet un asemenea izvor, acela va face numai lucruri frumoase, şi dacă va avea bani, îi va împărţi, dacă va întâlni pe cineva în necaz, îl va deplânge şi îi va întinde mâna. (Cuviosul Isidor Pelusiotul, sec. al V-lea).

Durerea iadului

Părintele Hagi - Gheorghe Atonitul (m. 1886), urmaş ales al Cezareei, a lăsat numele său în Muntele Sfânt ca pustnic şi în special ca postitor şi milostiv.

Ca să îndure cu bucurie eforturile şi durerile ascezei, îşi aducea întotdeauna aminte de următoarea povestire a părintelui Neofit:

"Cândva un bolnav şi-a pierdut răbdarea şi a rugat pe Domnul să-l scape de durerile crâncene.

Se arată atunci un înger şi-i zice:
- Este nevoie să mai trăieşti încă un an pe pământ, ca să se cureţe sufletul tău prin încercarea aceasta a bolii. Dacă acest lucru ţi se pare greu, prea iubitorul Dumnezeu îţi propune să petreci trei ore în iad. Alege una din două.

- Prefer să petrec trei ore în iad, a răspuns bolnavul, crezând că un an de încercare pe pământ este în comparaţie cu cele trei ore în iad foarte mult.

Îngerul a luat imediat în mâinile lui sufletul şi l-a lăsat în iad, zicându-i:
- După trei ore o să mă întorc.

Acel nefericit, imediat ce a rămas singur, s-a înfricoşat. Auzea răcnete, observând în întuneric privirea rea a pedepsiţilor şi ochii înflăcăraţi ai diavolilor. Din clipă în clipă aştepta îngerul, îngerul însă nu se arăta. A început atunci să se vaite şi să plângă, pentru că-şi pierduse speranţa să mai vină îngerul.

Iată însă că frumuseţea dulce a îngerului s-a arătat din nou în iad.

- Cum te simţi, omule? îl întreabă cu un zâmbet paradisiac.

- Nu credeam că îngerii zic minciuni, a şoptit aproape mort acela. Ai jurat că o să mă iei peste trei ore de aici şi au trecut secole până acum în chinuri de nesuportat.

- Ce zici, omule? Numai o oră a trecut şi trebuie să mai stai alte două.

- Oh, nu, nu mai pot! Ia-mă de aici. Prefer să îndur ani pe pământ!

- Bine, a aprobat îngerul. Bunul Dumnezeu o să te miluiască. Cu aceste cuvinte şi-a revenit bolnavul şi a văzut că se găsea din nou în patul durerii.

(Ion Andrei Ţârlea, Minuni ale Sfinţilor Îngeri, Editura Bunavestire, Bacău, 2002, p. 206)

Natalia Lozan - Să nu uităm să fim…îngeri!

Majoritatea dintre noi suntem convinşi că îngerii într-adevăr există, doar că nu fiecare este pregătit să-l vadă drept înger şi pe aproapele său, sau el însuşi să fie un mesager ceresc în această lume. Dacă am privi la fiecare om ca la creaţia lui Dumnezeu, atunci sarcina noastră într-adevăr ar fi să devenim îngeri pentru cei din jur.

***

Există o frumoasă istorioară în acest sens. După mărturisire duhovnicul îşi întreabă fiul duhovnicesc:

- Câte aripi are un înger?
- Două.

- Iar un serafim?
- Șase.

- Iar un om, ştii câte aripi are?
- Nu știu, părinte.

- Omul poate avea foarte multe. Cât de multă dragoste are, atât de multe aripi...

&&&

Dragostea...ce este oare? Râurile iubesc marea, marea îşi iubeşte râurile, pentru că ele sunt în comuniune. Mlaştina în schimb se iubeşte doar pe sine însuşi, ceilalţi nu o pot îndrăgi, poate doar cu excepţia broaştelor. Apa mlaştinei stagnează, același lucru se întâmplă cu viața și sufletul nostru. Oamenii care trăiesc doar pentru sine

însuşi, sau cel mult pentru apropiaţii lor, sunt asemenea mlaștinilor: nu poţi nici să bei această apă, nici să te speli cu ea. Doar pentru orăcăitul broaștelor şi rămâne bună. Aceasta nu e dragoste...

Trebuie să există în noi o ardere a inimii îndreptată către celălalt, când sufletul nostru nu-şi găseşte liniştea până nu va putea fi de folos celui care are nevoie de milă, compasiune şi sprijin.

Dragostea nu este "al meu" şi "pentru mine". Dragoste este de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Izvorul dragostei este mereu Dumnezeu, iar omul dacă va dori poate fi purtătorul dragostei, devenind într-adevăr un înger, un mesager al lui Dumnezeu către ceilalţi.

Nimic viu în lume nu poate exista separat, prin sine însuşi, doar în iad este posibil acest lucru. Cu regret însă lumea noastră devine asemenea iadului. Şi ştiţi de ce? Oamenii nu mai vor să fie asemenea îngerilor, nu mai vor să împartă din dragostea primită în dar, vor să o păstreze doar pentru sine însuşi...

Cu toţii ar trebui să tindem să fim îngeri, adică slujitori și sprijinitori pentru aproapele nostru. Întâlnind alţi oameni pe calea vieţii ai putea să-i întrebi: ar vrea să trăiască de pe acum în Rai sau în iad? La sigur că putem întâlni şi din acei care vor zice că preferă iadul, căci prea mulţi astăzi preferă răul şi dezumanizarea. Însă atât cât în lume vom avea şi îngeri printre oameni, Dumnezeu ne va mai da putere să ne opunem răului.

Dragostea reprezintă facerea de bine. În măsura în care am dăruit altora, i-am ascultat, i-am sprijinit, am suferit alături de ei, într-atât suntem a lui Dumnezeu.

Fiecare dintre noi putem să aducem puţină lumină şi bucurie. Să aprindem lumânarea sufletului nostru şi atunci în lume va fi mai puţin întuneric.

Oare cum ar fi întreaga omenire, dacă tot mai mulţi dintre noi am alege să fim îngeri ai dragostei, ai dragostei sfinte care pe toate le vindecă și transformă totul într-o lume nouă, a frumuseții și bucuriei sfinte.

Aici se împarte fericire!

Un creştin a ieşit într-o dimineaţă în oraş şi a descoperit un magazin, apărut ca din pământ peste noapte, având o reclamă curioasă: Aici se împarte fericire. A intrat să cumpere. La tejghea stătea un înger.

Creştinul l-a întrebat:
- "Cât costă un kilogram de fericire?"

- "Nu se vinde, se împarte gratis", i-a răspuns îngerul.

Creştinul i-a zis:
- "Daţi-mi o tonă, să am de unde da şi la alţii"!

- "Un moment", i-a spus îngerul, "să o împachetez".

Peste câteva clipe i-a adus un pliculeţ cu câteva seminţe.

Uimit, creştinul i-a zis:
-"V-am cerut o tonă de fericire".

Îngerul i-a grăit:
-"Noi nu dăm produse finite, ci seminţe. Semănaţi-le şi veţi avea fericire pentru sute de mii de oameni".

Povestioare cu Îngeraşi

În străluminata Împărăţie a Cerurilor trăiau în lumină, iubire şi pace Cetele Îngereşti. Erau Îngeri mari şi mici, Îngeri cu mai multe griji şi Îngeri care se au în grijă doar pe ei înşişi, toţi purtaţi de iubirea şi lumina din inimile lor.

Un Îngeraş mai mititel tot colinda prin Împăraţia Cerurilor şi se minuna de toate câte vedea: nenumărate cete de Îngeri mergând în toate părţile, printre flori diafane de crin, iasomie, trandafiri şi harfe, trâmbiţe de aur şi clopoţei ce parcă se clătinau singuri şi cântau o muzică divină.

Privind de jur împrejur, Îngeraşul cel mic a băgat de seamă că Împărăţia Cerurilor are pe margini nişte găuri în formă de stea, prin care lumina Cerurilor străbătea până departe, departe. Un mare dor de a îndrepta nelumina din sufletul său şi de a făptui l-a îmboldit.

- Unde duc aceste găurele? a întrebat Îngeraşul pe unul mai mare.

- Găurelele lasă lumina să meargă unde este întuneric, frig, teamă.

- Cum se numeşte locul acela?

- Se numeşte Lumea Pământească...

- De ce acolo este întuneric, frig, teamă?

- Pentru că este prea puţină iubire...

- Unde este acea iubire, care ar aduce lumina, căldura şi pacea în Lumea Pământească?

- În Împărăţia Cerurilor, la Îngeri.

- Aha!!!

Mult s-a gândit Îngeraşul la cele spuse de Îngerul mai în vârstă. Apoi zile de-a rândul şi-a frământat inima cu întrebarea cum poate el îndrepta Lumea Pământească ...Şi într-o dimineaţă, după un somn adânc s-a trezit cu răspunsul în gând şi inimă. Numai mergând pe Pământ putea îndrepta lucrurile. Numai aflat pe Pământ putea înlocui întunericul cu lumină, frigul cu căldura iubirii, teama cu pacea sufletului. Aşa că a început Îngeraşul să caute o portiţă de ieşire din Împărăţia Cerurilor. Într-o zi privind printr-una din găuricile în formă de stea, a zărit pe Mama şi pe Tata îmbrăţişându-se şi în aceiaşi clipă a auzit sunând marele Clopot al Timpului.

În clipa următoare a văzut ceva ca o poartă deschizându-se şi un pod de lumină în şapte culori care cobora în jos. Atât de minunate erau culorile încât s-a apropiat şi a întrebat:
- Voi, Culorilor ce faceţi aici?

- Iubindu-ne şi unindu-ne facem un pod între Împărăţia Cerurilor şi Lumea Pământească, pentru ca iubirea, lumina şi pacea să poată călători spre Pământ....

- Podul are nume?

- Da, se numeşte Curcubeu!

Atunci Îngeraşul a înţeles că pe Curcubeu putea călători....S-a aruncat pe toboganul Curcubeului. Curând totul în jur s-a întunecat şi s-a simţit înfrigurat şi greu...Cădea şi tot cădea şi a început să-l cuprindă frica. Când se va opri? O barză imensă cu aripi ca ale Îngerilor l-a cuprins cu blândeţe, l-a purtat pe deasupra Pământului de trei ori, învăluindu-l în trei mantii deosebite. Când barza l-a purtat a văzut mări, câmpii, dealuri şi munţi, păduri, flori, păsări, animale de tot felul, gâze, fluturi.

Apoi barza l-a pus în braţele primitoare şi ocrotitoare ale Mamei. Din ochii, mâinile şi inima ei izvora iubire...căldură şi mirosea a lapte...

Îngeraşul a privit în sus şi la Poarta prin care trecuse când plecase din Împărăţia Cerurilor, l-a văzut pe Îngerul cel Înţelept care-i făcea cu mâna şi-i spunea cu blândeţe şi încredere:

- Pe pământ nu poţi purta aripile, aşa că le-am oprit spre păstrare. Le vei primi înapoi când te vei întoarce....Te aşteptăm omuleţ curajos.

Ileana Vasilescu

Cocoşatul

Într-un sătuc de munte trăia un om cocoşat care-şi dorea mai mult ca orice pe lume să poată privi în sus, spre cer. Să poată vedea cerurile - locuinţa lui Dumnezeu, să poată admira stelele, luna şi soarele - creaţia lui Dumnezeu.

Însă din păcate el putea privi doar în jos, în pământ. Până într-o noapte când se întâmplă cu el o minune: întorcându-se acasă, cam pe la miezul nopţii, trebuia să treacă prin cimitirul satului.

Deodată în faţa lui apăru un înger care-l întrebă :
- Ce duci în spate omule?

- Neputinţa mea de a privi spre cer - o cocoaşă, oftă omul cu tristeţe.

- Dă-o încoace şi priveşte spre cer! - porunci îngerul întinzând mâna după cocoaşa omului, astfel că acesta se întoarse acasă drept ca o lumânare.

A doua zi întreg satul vorbea, mirându-se despre ce i s-a întâmplat omului cocoşat.

Auzind de cele întâmplate, un om care era şchiop din naştere, şi care-şi dorea mai mult ca orice pe lume să poată alerga după plăcerile nebune ale acestei lumi, să poată dansa şi mai ales să poată ţine pasul alături de tovarăşii săi, se duse şi el la miezul nopţii în cimitir cu speranţa că da de-l va întâlni pe înger, şi culmea când se făcu miezul nopţii în faţă-i apăru îngerul, care-l întrebă:

- Ce duci în spate omule?

- În spate nu duc nimic, eu sunt şchiop şi te-aş ruga foarte mult dacă ai vrea să mă vindeci de neputinţa mea, ca să pot merge şi eu la dans şi pe la chefuri alături de prietenii mei!

- Şi în spate zici că nu duci nimic? - se miră îngerul.

- Nu! - răspunse hotărât omul şchiop.

- Atunci ţine cocoaşa aceasta! - spuse îngerul, şi îi puse omului şchiop în spate o cocoaşă, încât acesta se întoarse acasă şi cocoşat pe deasupra.

sursa sfnectariecoslada.ro

Îngerul

Într-o iarnă mi-a fost tare greu. În primul rând, eram foarte obosită. De aproape zece ani, de când soţul meu fusese hirotonit preot şi ne stabilisem la Peredelkino, eu practic eram de dimineaţa până seara şoferul lui; îl duceam înainte de ivirea zorilor la Moscova şi îl aduceam înapoi când alţii luau deja cina sau se bălăceau în cadă, sau stăteau liniştiţi la televizor.

Iar în al doilea rând, eram complet îngheţată: afară era atât de frig, încât în casa noastră dărăpănată din Peredelkino căldura nu atingea mai mult de 12 grade, iar uneori îngheţau şi conductele. Prin urmare, era necesar să fim mereu pregătiţi pentru a izola conductele cu sticle de plastic cu apă clocotită, să ţinem deschisă rola încinsă, să lăsăm să curgă în permanenţă un jet subţire de apă, să supraveghem reflectoarele, ca să nu ardă toate o dată. În caz contrar, exista pericolul ca din cauza unei presiuni prea mari să nu reziste siguranţele electrice şi atunci casa noastră s-ar fi scufundat într-o beznă totală. Iar în luna decembrie, întunericul, după cum se ştie, şi aşa împărăţeşte. Dar şi postul Naşterii Domnului avusese aportul său…

Pe scurt, eram extenuată şi aşteptam cu nerăbdare Naşterea Domnului. După Crăciun ziua începea să se mărească, apoi până la săptămâna brânzei nu mai era mult, după care urma Paştele cu soare, cu vânt cald şi cu păsărele, multe păsărele…

Astfel, întristată şi înfrântă, mi-am dat seama imediat ce anume doream şi ce putea să-mi aline tristeţea: voiam să-mi văd îngerul păzitor. „Iată, gândeam eu, el mi-a fost dat la botez şi de atunci este în permanenţă cu mine, este alături de mine în camera mea, este prezent în chip tainic în maşina mea, iar eu nu-l simt, nu-l văd, nu-l aud”

Această dorinţă devenise ca o ispitire. Doar oamenii care pricep câte ceva din viaţa duhovnicească ştiu foarte bine că, dacă omul păcătos începe dintr-o dată să vadă duhurile imateriale, se va tulbura. Şi dacă dorinţa mea, brusc s-ar fi împlinit şi îl

vedeam pe îngerul meu păzitor, însemna că gata, era timpul să mă tratez. Dar, cu toate astea, atât de mult doream să-l văd, atât de mult, ca şi cum ar fi fost o fiinţă dragă mie, după care tânjeam şi nădăjduiam să o întâlnesc cât de curând.

Cu toate că nici nu mă rugam ca Dumnezeu să mi-l arate, totuşi nu renunţam la această dorinţă nefirească. Pe scurt, era o dorinţă foarte ciudată.

Şi, în plus, se apropia ajunul Crăciunului. Mă gândeam că mă voi împărtăşi în ajun, la Liturghia Sfântului Vasile cel mare, apoi voi cere binecuvântare preotului să mă împărtăşesc şi de Crăciun, „spre vindecarea sufletului şi a trupului”, pentru că mă amărâsem şi mă prăbuşisem cu totul.

Aşa am şi făcut. M-am împărtăşit în ajunul Crăciunului şi am primit binecuvântare să mă împărtăşesc şi de Crăciun. Şi m-am simţit dintr-odată mai bine. Parcă auzeam o muzică minunată în suflet; parcă se aprinsese o lumânare înlăuntrul meu, care mă încălzea.

Din păcate, soţul meu nu a fost rânduit să slujească în noaptea de Crăciun în biserica lui, a Sfintei muceniţe Tatiana, unde mergeau copiii şi nepoţii mei la marile sărbători, ci la Catedrala Hristos Mântuitorul. Acolo cu siguranţă cei mici nu ar fi rezistat la slujba de noapte, căci nu aveau unde să se aşeze.

L-am dus pe soţul meu la Catedrala Hristos Mântuitorul şi m-am întors la Peredelkino după fiica şi nepoata mea, ca să le duc la Biserica Sfintei muceniţe Tatiana. Am ieşit de pe autostradă şi mergeam pe un drum pustiu, copacii erau plini de chiciură, vântul sufla zăpada de pe drum, nu aveam de ce să mă grăbesc, mă uitam în toate părţile şi admiram priveliştea din jur. Ajunsesem la locul unde trebuia să reduc viteza, să semnalizez că virez la stânga şi să intru pe poartă. Am încetinit şi am întors volanul cu prudenţă, întrucât drumul era extrem de alunecos şi nesigur. Doar ce apucasem să înscriu acel unghi de nouăzeci de grade, când dintr-odată am văzut că în direcţia mea gonea cu o viteză îngrozitoare un automobil de culoare neagră, care se îndrepta direct spre portiera mea şi în acele fracţiuni de secundă am înţeles: Gata! Era sfârşitul!

Dar, pe de altă parte, în suflet simţeam pace, iar o voce calmă îmi şoptea:
- Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fie frică!

În ultimul moment; şoferul maşinii care zbura spre mine a răsucit volanul spre stânga, a lovit aripa din stânga, după care a zburat peste troienele înalte încă cinci metri, până când s-a lovit de plasa de fier a gardului, care s-a arcuit, şi cu toate că

s-a rupt, totuşi a oprit acel zbor ucigător. Din BMW a ieşit un bărbat străin, care s-a grăbit spre portiera din spate. A deschis-o şi a scos de acolo pe braţe un copil de vreo şapte ani. L-a sprijinit până când băiatul s-a ridicat şi a stat singur pe picioare.

Toţi eram întregi şi nevătămaţi. Dar eu continuam să stau în maşina mea, care după impact s-a înclinat spre dreapta şi s-a înfipt cu capota într-un morman de zăpadă îngheţată. Se petrecuse o minune şi sufletul meu trăia un moment deosebit, care nu putea fi exprimat în cuvinte. M-a uimit mai ales acea voce care s-a auzit foarte clar: „Nu-ti fie frică! Nu-ti fie frică! Nu-ţi fie frică!”. Şi am simţit că acela care îmi şoptise aceste cuvinte era lângă mine.

Ei bine, mai departe a urmat o întreagă tevatură, a trebuit să le trimit pe fiica şi nepoata mea la biserică cu taxiul, să aştept miliţienii, să rog pe cineva să-l aducă pe soţul meu după Liturghia de noapte la Peredelkino şi aşa mai departe. Dar nu asta este ideea.

Mi-am dat seama că Dumnezeu a auzit suspinurile mele şi m-a mângâiat, asigurându-mă că îngerul, chiar dacă rămâne invizibil, este oricum întotdeauna cu mine. Eu merg, iar el mă urmează. Eu dorm, iar el este alături de mine. Eu scriu, iar el se uită peste umăr. Eu sufăr din cauza singurătăţii, însă el este cu mine. Şi atunci când eu simt indignată, el aude mustrările mele, cuvintele mele nedrepte, jignitoare, înseamnă că tot ceea ce se întâmplă cu mine nu este în zadar, cineva le ia în serios, le ia în consideraţie, le scrie în cartea care va fi citită la Înfricoşătoarea Judecată.

Iată, se părea că toate problemele mele se rezolvaseră. Cererile mi se împliniseră. Trebuia să mă bucur, să cânt, să trăiesc. Şi să mă feresc de pericole.

În scurt timp ne aflam deja în Postul mare, în luna martie, luna contrastelor, când parcă se unesc începutul şi sfârşitul şi în unitatea lor tainică se adună imaginile copilăriei, adolescenţei şi ale anilor care au trecut, când mai ales se simt în mod clar fragilitatea şi sfârşitul vieţii şi, prin asta, nemărginirea şi nelumescul ei, dar şi apropierea inevitabilă a celei din urmă zile.

Chipul îngerului invizibil a devenit iarăşi ceva dorit şi mult râvnit. Mergeam prin zăpada alunecoasă şi murdară şi încercam să-mi imaginez unde era şi nu îl găseam. îl căutam ca pe un iubit şi nu îl găseam! Îl chemam şi nu îmi răspundea!

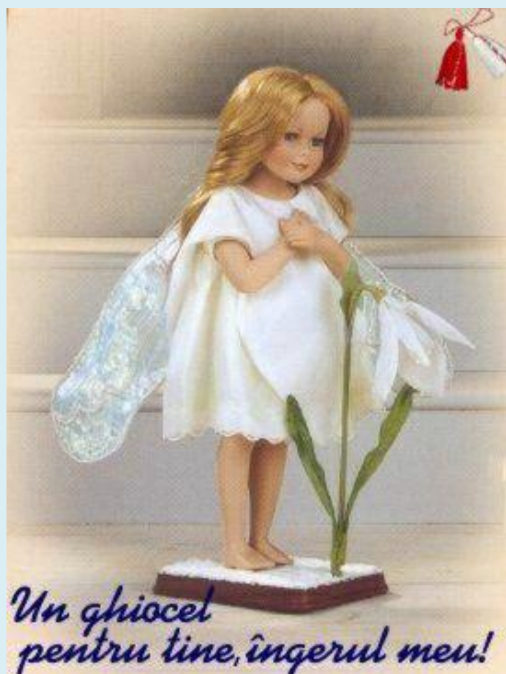
Totul se repeta, iar eu suspinam: „Gândurile rele mă întinează şi despart inima mea de Dumnezeu, Sfinte îngere! Ocrotitorul meu!”

În cele din urmă, a sosit şi Paştele. Totul a fost aşa cum sperasem încă de la începutul iernii. Strălucea soarele, cântau păsărelele, iasomia din pragul casei înflorea. Câteva zile mai târziu soţul meu a fost vizitat în Biserica Sfintei muceniţe Tatiana de un enoriaş care tocmai se întorsese din Ţara Sfântă şi îi adusese un dar.

Era o poză cu patriarhul Ierusalimului, Isidor, făcută de Paşti, când împărtăşea credincioşii în biserica sa. Stătea cu Potirul în mână și cu mare atenție dădea cu lingurița Sfânta Împărtășanie. Iar lângă el, în partea în care ținea Potirul, se vedea silueta unui înger alb cu o lumânare aprinsă în mână.

(Din Olesea Nicolaeva, Focul din cer și alte povestiri. Ed. Egumenița 2013, p.394-398)

Ghioceii

În vremea de demult, Doamne-Doamne, a dat câte un Înger păzitor fiecărui suflet, iar celor mai mărunte creaturi, cum sunt albinele şi furnicile a dat câte un singur Înger pentru toate, să le conducă, să le apere. Apoi Doamne-Doamne, a dat câte un Înger copacilor, florilor, ierburilor, păsărilor, apelor dar şi vântului, ploii, norilor şi anotimpurilor. Iarna, Vara, Primăvara şi Toamna au şi ele câte un Înger, care le ajută să facă toată treaba, care-i tare multă. Îngerul acesta are grijă să se întâmple totul la vremea potrivită.
Odată Iarna uitase să plece. Trecuseră Babele, când Iarna îşi aruncase cojoacele cele grele....Dar zăpada încă acoperea totul. În Cer era multă îngrijorare.

Îngerul Primăverii mergea de colo până colo tânguindu-se:
- Vai! Vai! Vai mie! Ce mă fac? Uite a venit vremea Primăverii! Dar Iarna n-a plecat încă! Am tot sunat clopoţeii de aur, dar zadarnic. Zăpada acoperă totul, este frig. Or să vină păsările călătoare... dar nu vor avea ce mânca pentru că totul este îngheţat. Copacii vor înmuguri şi mugurii vor pieri fără soare. Ce ne facem?

- Ia, nu te mai plânge atât! îi spuse un alt îngeraş. Vorba multă, sărăcia omului! Dacă te vaieţi, ce crezi că vei face? Linişteşte-te şi gândeşte-te cum să faci. Sau roagă-te la Doamne-Doamne să te ajute....

- A ! Mi-a venit o idee! Poate că Iarna, care are căciula trasă pe urechi nu aude clopoţeii mei, care dau semnalul de plecare...

- Chiar! Hai, scutură-i mai bine!

Primul Îngeraş prinse a suna din răsputeri, clopoţeii de aur cu care îi da de veste Iernii că timpul ei a trecut. Sună mult şi tare. De la o vreme obosi şi din nebăgare de seamă scăpă clopoţeii din mână...

Clopoţeii de aur ai îngeraşului se rostogoliră dintr-un Cer în alt Cer, din nor în nor şi căzură cu sunet stins în zăpada pufoasă, care acoperea tot pământul: Cling! Cling! Cling!

A doua zi de dimineaţă în locul acela, străpungând curajos pătura de nea răsăriră câţiva clopoţei albi, cu codiţă verde şi frunzuliţă lunguiaţă.

- Ce floare gingaşă şi curajoasă! Se minunară cei doi Îngeri şi tot Cerul de Îngeri. Şi deodată o înfiorare cuprinse Cerul: Micii clopoţei vor îngheţa?

În clipa aceea în Cer sună marele clopot al Timpului. Iarna ascultătoare îşi adună mantia de zăpadă şi plecă departe la Polul Nord pentru un an. Micii clopoţei au fost astfel salvaţi de îngheţ.

Îngerii priveau din Înalt minunaţii clopoţei albi şi au şoptit:
- Ghiocei!

(Povestea cu care am câştigat premiul I, pe Site bebemagia - *Ileana Vasilescu)*

Atunci când dai, nu sărăceşti, ci te îmbogățeşti

Brutarul o mustra mereu pe femeia sa că mergea la Biserici și dădea la săraci și la colectele care se făceau.

Într-o zi, în timp ce scotea pâinile calde din cuptor şi tot locul din jurul brutăriei se umpluse de mirosul plăcut de pâine proaspătă, la uşa brutăriei a venit un sărac și a spus:
- Șefule, toate pâinile acestea sunt ale tale?

- Ale cui să fie?

- Și nu le mănânci?

- Bre, pleacă de aici!

- Dă-mi și mie una că mi-e foame.

- Pleacă!, ți-am spus. Lasă-mă în pace!

- Șefule!

- Pleci sau nu pleci?

- Șefule!… îl ruga săracul.

Dar nu a apucat să sfârșească, că brutarul a luat o pâine și a aruncat-o cu putere spre sărac, voind să-l lovească în cap. Acela însă s-a plecat și pâinea a trecut razant deasupra capul său și a căzut jos. Săracul s-a repezit la pâine, a luat-o, a ieșit afară, și retrăgându-se într-un colț, a mâncat-o. Toată ziua aceea brutarul a fost nervos

din pricina acelui musafir nepoftit și a pâinii pierdute. „Să îndrăznească să mai vină!”, își spunea el cu mânie în sinea sa.

În noaptea următoare, pe la orele două după miezul nopții, brutarul sare din somn înfricoșat și ud de transpirație, strigând:
- Femeie, scoală-te!

- Ce ai? Ce s-a întâmplat?, l-a întrebat femeia lui înspăimântată.

- Scoală-te și adu-mi o cămășă să mă schimb și-ți voi spune ce am pățit! Femeie, parcă am murit și s-au adunat în jurul meu mulți Îngeri și demoni, certându-se între ei cine să ia sufletul meu. Într-un cântar mare de trei ori blestemații puneau mereu faptele mele cele rele și balanța se îngreuia din ce în ce mai mult.

La un moment dat un Înger a strigat: „Pâinea! Aduceți pâinea cu care a săturat pe acel sărac flămând! Puneți-o în cealaltă parte a cumpenei!”.

Atunci demonii au strigat: „Pâinea nu a dat-o milostenie, ci a aruncat-o să-i spargă capul săracului”.

Și au răspuns Îngerii: „Dar s-a săturat cel flămând, și acela a mulțumit”.

Și să vezi, femeie, acea pâine a făcut de a schimbat talerele cântarului. Talerul cu acea pâine s-a lăsat în jos și astfel m-am mântuit. De aceea, de acum să dai și să nu te mai oprești. Și eu voi da. Și de ar mai veni pe la noi acel sărac!

În sfârșit brutarul a înțeles că, dacă dai, câștigi. Dar noi, oare, am înțeles? Nu cumva ne temem să dăm? Nu cumva judecata noastră s-a afundat în puținătatea de suflet? Nu cumva a venit vremea să începem să ne facem și noi puțin creștini?

Să credem cu fermitate că atunci când dăm, nu sărăcim, ci ne îmbogățim. Să probăm prin fapte. Unii oameni au nevoie și așteaptă, fie și o bucățică de pâine.

Iubiților, nu uitați că: prima fiică a lui Dumnezeu este milostenia. Iar aceasta L-a înduplecat pe Dumnezeu să Se facă om, pentru ca să-l mântuiască pe om.

sursa marturieathonita.ro

O problemă de… iubire

Se spune că într-o zi îngerii de la botez, păzitori ai oamenilor, s-au prezentat înaintea lui Dumnezeu şi s-au plâns că nu ştiu ce să mai facă, fiindcă oamenii s-au făcut deosebit de nepăsători şi răi; au timp pentru toate relele, numai pentru rugăciune nu.

Domnul Dumnezeu i-a întrebat:
– Voi ce părere aveţi, ce ar trebui să fac pentru ei?

Îngerii au spus:
– Doamne, măreşte-le ziua cu o oră şi noi le vom spune că este darul tău numai pentru ca ei să se roage.

Bine, a zis Domnul. Şi ziua s-a făcut de 25 de ore. Dar oamenii tot nu s-au rugat.

Atunci îngerii s-au prezentat din nou în faţa Stăpânului, supăraţi pentru nepăsarea oamenilor:
– Doamne, oamenii tot nu se roagă.

Domnul i-a întrebat iarăşi:
– Ce credeţi că ar trebui să le mai fac?

– Doamne, fă-le ziua numai de 20 de ore! Îşi vor da seama cât de scurtă este viaţa şi cât de repede vine judecata ta şi aşa se vor ruga.

Domnul a aprobat cererea şi viaţa a devenit mai scurtă. Dar nici acum oamenii nu îşi făceau timp să se roage.

Îngerii au mers din nou în faţa Creatorului şi s-au plâns că oamenii sunt tot răi.

– Ce-i de făcut? i-a întrebat Domnul.

Îngerii n-au mai avut nimic de adăugat şi Dumnezeu le-a spus:
– Rugăciunea nu este o problemă de timp, ci de iubire. Cine mă iubeşte găseşte timp suficient în cele 24 de ore ca să se roage.

Şi a lăsat timpul ca mai înainte.

Rugăciunea este cea mai grea faptă bună. Cred că v-aţi dat seama. Creştinii practicanţi fac multe fapte bune: ajută pe aproapele, citesc cărţi sfinte, se ostenesc în vreun fel sau altul, dar când e vorba de rugăciune…

De ce oare? Pentru că rugăciune înseamnă să stai de vorbă cu Dumnezeu, iar vrăjmaşului nu-i convine. Pentru aceasta sunt piedici de tot felul, şi înainte de rugăciune, şi în timpul rugăciunii.

„Rugaţi-vă neîncetat!”

M-a atins un înger

M-a atins un înger simt că m-a atins
Lacrima să-mi șteargă Doamne L-ai trimis

Tu știi Doamne-n ascuns ce se întâmplă
Și toate-n taină veșnic le pătrunzi

Atunci când nu m-aștept ești lângă mine
Sub a ta umbră Doamne mă ascunzi

În rugă Doamne îmi aștern ființa
Și vreau ca-n toate un cuvânt să-mi spui

Când cerurile se deschid în slavă
Cu sfinții tăi în ceruri Tu mă sui

De voi zidi Doamne-n pustiu altare
Și-acolo dreapta Ta mă va păzi

Lovi-vei stânci să îmi dai alinare
Din apa proaspătă ce va țâșni

Cu foc din cer să îmi aprinzi tu jertfa

Mâna din ceruri Doamne să îmi dai

Aceasta-i ruga mea ce se înalţă
Spre cerul Tău de pe al meu altar

Şi-un înger ai trimis atunci din ceruri
Să-mi ia la Tine toată jertfa mea.

Mihai Eminescu - Trei îngeri

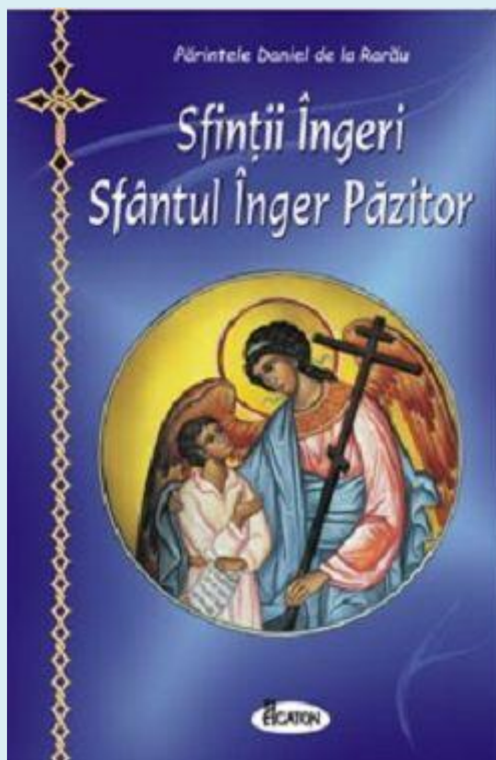
Trei îngeri zboară-n asfinţit
Doi tac, şi unul a grăit:
“ E liniştea atât de mare,
Aud cum se deschide-o floare!”

Trei îngeri zboară-n asfinţit,
Doi tac, şi unul a şoptit:
“ E liniştea atât de sfântă,
Aud cum stelele îşi cântă!”

Trei îngeri zboară-n asfinţit,
Toţi tac, şi unul a gândit:
“ Ce zgomote înfricoşate...
Aud o inimă cum bate!...

Cărţi despre îngeri

Sfinţii Îngeri. Sfântul Înger Păzitor - Părintele Daniel de la Rarău

„Cunoaşte că Sfinţii îngeri ne îndeamnă la rugăciune şi stau de faţă împreună cu noi, bucurându-se şi rugându-se pentru noi. Iar dacă te rogi cu adevărat, vei afla multă întărire şi încredinţare şi îngerii vor veni la tine ca şi la Daniil proorocul şi-ţi vor lumina înţelesurile celor ce ţi se întâmplă” - Evagrie Ponticul.

„Eu, îngerul pocăinţei, vă zic, însă: Nu vă temeţi de diavoli, pentru că eu am fost trimis ca să fiu cu voi care vă pocăiţi din toată inima şi să vă întăresc în credinţă. Credeţi dar în Dumnezeu, voi, care pentru păcate v-aţi deznădăjduit de viaţă! Căci, dacă vă întoarceţi la Domnul din toată inima şi lucraţi dreptatea în restul zilelor vieţii voastre şi-I slujiţi cu dreptate după voia Lui, vă va ierta păcatele de mai înainte şi veţi avea putere de a stăpâni poftele celui rău” - Păstorul lui Herma.

Paula Giovetti – Îngerii, fiinţe de lumină - Îngerii în diferite tradiţii religioase

https://www.scribd.com/doc/289098963/Paula-Giovetti-Ingerii-fiin%C5%A3e-de-lumin%C4%83-mesageri-cele%C5%9Fti-protectori-ai-omului

În prologul dramei îngerul lui Cain, de Luigi Santucci, un înger îmbrăcat în alb şi învăluit în lumină se adresează spectatorilor cu aceste cuvinte pline de inspiraţie: "Oameni botezaţi, plecaţi-vă urechea. Eu sunt un înger. Ce sunt îngerii? îşi aminteşte vreunul dintre voi? Eu înţeleg gândurile voastre. Nu, nu toate lucrurile acestea, nu doar aceste lucruri... Tu te-ai gândit la mama ta. Şi tu la copilul tău mort. Voi la o piesă muzicală, tu la o fotografie pe care o ai la capul patului. Dar majoritatea nu suportăm să ştim că altcineva ar putea să ne cunoască gândurile şi că există cineva, care este aproape de noi în permanenţă, oriunde ne-am afla. ...Dar trebuie să înţelegeţi că noi suntem alături de voi, botezaţilor, de când a fost creată lumea de către Dumnezeu, în permanenţă. Fără să ne permitem o pauză pentru distracţie sau o vacanţă."

În realitate, îngerii sunt permanent alături de noi întotdeauna şi în orice situaţie şi nu doar alături de fiinţele botezate, ci de toţi oamenii, indiferent cărei religii îi aparţin. Rolul lor de intermediari între cer şi pământ, de mesageri ai lui Dumnezeu şi de protectori ai oamenilor este menţionat în nenumărate tradiţii.

Deşi mai ales în cazul tradiţiilor monoteiste regăsim existenţa îngerilor aşa cum îi cunoaştem noi astăzi prin intermediul descrierilor care au ajuns până la noi şi alte religii şi mitologii vorbesc despre existenţa unor fiinţe supranaturale a căror rol este asemănător cu cel al îngerilor; de a ghida, proteja şi încuraja fiinţele umane, îngerii sunt fiinţe de lumină care intermediază contactul dintre sacru şi profan, dintre cer şi pământ, dintre Dumnezeu şi om - îngerii protectori, îngeri ai vieţii şi ai morţii.

Studiind începuturile religioase ale popoarelor Pământului găsim vorbindu-se şi despre spiritele naturii, a pământului, apei, focului, aerului, despre stăpânii fenomenelor naturale şi despre demonii, care încarnează principiul răului.

În cazul religiilor politeiste, linia de demarcaţie dintre creaturile supranaturale şi divinitate este neclară, în timp ce în cazul religiilor monoteiste este foarte netă şi evidentă.

Numeroasele mărturii literare şi religioase legate de lumea angelică nu conduc, pe cel care studiază acest domeniu, la informaţii care să ateste influenţa reciprocă pe care au avut-o una asupra celeilalte; diferitele religii şi tradiţii ale popoarelor în legătură cu apariţia ideei de înger clară apare doar experienţă comună care stă la baza tuturor tradiţiilor chiar până în zilele noastre.
Primele dovezi ale credinţei în existenţa îngerilor le avem chiar din timpurile asiro-babilonienilor, unde fiecare zeitate avea şi emisarul ei; acestea erau fiinţe înaripate care străbăteau cerul pentru a ajunge pe Pământ, având deci rolul de mesageri ai zeităţilor. Exista şi credinţa că fiecare fiinţă are o divinitate protectoare; fiinţe subtile cu puteri paranormale care sunt un fel de ambasadori ai oamenilor pe lângă zeităţi, dar care îl abandonau dacă se comporta urât, iertându-1 dacă se îndrepta.

În Persia, găsim o lume spirituală divizată în două mari sectoare (opuse una celeilalte): principiul binelui şi al răului. Principiul binelui este slujit de o clasă de fiinţe divine, numite "Fravashi”, care din multe puncte de vedere ne reamintesc de îngeri. Fiecare om are o astfel de fiinţă divină, care îl protejează şi care îl ajută să lupte împotriva influenţelor demoniace.

Şi în tradiţia Extremului Orient regăsim atestată existenţa fiinţelor angelice şi demoniace, care formează o vastă şi complexă cosmogonie. Cât priveşte India, de exemplu, încă şi în ziua de astăzi după 30 de secole de tradiţie vedantică, Universul este conceput ea o Ierarhie de forţe de toate tipurile, permanent în acţiune, care încă sunt venerate de mulţi oameni credincioşi. Ca mărturie stă şi bogata iconografie care acoperă templele indiene. Alături de numeroşi zei şi zeiţe, regăsim

o multitudine indescriptibilă de zeităţi secundare, îngeri şi demoni, spirite ale naturii, divinităţi ale aerului, monştri pământului.

În literatura hindusă găsim nenumărate povestiri despre continua luptă dintre îngeri şi demoni. Atât budismul cât şi brahmanismul, care au ajuns până în Tibet, Java şi Cambogia, consemnează existenţa a numeroase creaturi subtile care sunt prieteni ai omului şi care se opun răului şi tuturor fiinţelor orientate negative. În Birmania şi Pakistan se vorbeşte despre existenţa unor entităţi numite "nats", care trăiesc în interiorul fiinţei umane; ei consideră că există un număr infinit de astfel de fiinţe, având diferite misiuni. Prezenţa lor, care uneori poate fi observată, este în general benefică, dar pentru a menţine protecţia lor se consideră că este necesară executarea cu consecvenţă a anumitor ritualuri special consacrate acestor fiinţe. Există şi "nats" malefici.

Tuturor acestor entităţi li se atribuie anumite atribute umane, care pot fi pozitive sau negative. Putem spune că mai ales în tradiţia Extremului Orient dar şi în tradiţia occidentală, regăsim prezenţa îngerului protector.

Cuvântul înger (angel) derivă din termenul grec aggelos, care înseamnă "mesager" şi care s-a transmis ulterior limbilor de provenienţă latină sub formă de angelos. Dar în Grecia antică termenul avea o conotaţie mai limitată, indicând zeităţile protectoare ale defuncţilor; Ermete, care era ghidul şi Artemide, zeitatea infernului, şi Zeus (numit agazos aggelos, adică "înger bun"), zeul suprem.

În mitologia greacă şi în special în celebrele poeme homerice, găsim zeităţi care au funcţii foarte asemănătoare îngerilor din tradiţia noastră.

De exemplu, Atena, în primul cântec din Iliada, acţionează şi-l protejează pe Ahile într-o manieră care se aseamănă foarte mult cu modul de a acţiona al îngerului din tradiţia creştină. Ea este vizibilă numai pentru Ahile şi îl sfătuieşte în timpul luptei sale cu Agamemnon. Dar şi Agamemnon primeşte ajutor divin: în vis îi apare Nestor, care se autodefineşte ca fiind "mesagerul lui Zeus" şi îi spune că are sarcina să-i dea anumte sfaturi. În cântecul numărul 24 şi Iride, zeiţa curcubeului, care îl consola pe bătrânul rege Priam în timp ce acesta deplângea moartea fiului său Ettore, era mesagera lui Zeus.

În Odiseea, Ulise este de mai multe ori salvat de Zeus, părintele tuturor zeităţilor, prin intermediul Atenei sau a înaripatului Ermete. Ermete este cel care îl ajută să scape de fascinaţia cântecului nimfei Calipso şi tot el este acela care o anunţă pe nimfă decizia zeilor de a-i reda libertatea lui Ulise.

Şi în momentul trecerii lui prin Feaci şi apoi prin ţara ciclopilor, Ulise este permanent conştient de ajutorul pe care-l primeşte din partea unei zeităţi protectoare. Şi când în final ajunge să păşească pe tărâmul Itacăi şi se teme că nu va reuşi să-i înfrângă pe numeroşi să-i adversari, încă o dată Atena îl încurajează şi-l conduce către victoria finală.

Şi dacă vom lua în discuţie şi filozofii Greciei Antice, în scrierile lui Platon găsim foarte multe referiri legate de existenţa unor fiinţe care intermediază dialogul dintre cer şi pământ. Printre aceştia putem aminti şi de Eros, acel semizeu al miturilor antice.

În Symposion găsim referiri la diferitele aventuri ale lui Eros: "Misiunea sa constă în a traduce şi prezenta zeilor doleanţele oamenilor şi oamenilor mesajele care vin de la zei: pe de o parte rugăminţile şi ofertele unora şi pe de altă parte ordinele şi acceptările celorlalţi."

Prin intermediul elementului "demoniac", considerat drept supranatural şi imortal, se manifestă - spune Platon - arta sacerdoţilor, cu referiri la sacrificii, ritualuri, profeţii, magie. "De fapt zeii", continuă textul, "nu tratează direct cu oamenii, ci acest dialog intre zei şi oameni se realizează prin intermediari, care veghează fiinţele umane. Şi aceşti demoni şi spirite ale naturii sunt numeroşi şi de multe feluri, iar unul dintre aceştia este şi Eros."

Deşi termenul înger nu apare încă, rolul de intermediari între zei şi oameni al acestor creaturi este foarte bine definit.

La fel şi Socrate, dialoghează adeseori cu vocea interioară pe care o numeşte daimonion şi care-l acompaniază neîncetat, întreaga viaţă. Această voce se află la mijlocul drumului între îngerul păzitor şi conştiinţă. "Această voce interioară m-a urmat permanent din fragedă pruncie şi s-a făcut auzită de fiecare dată când trebuia să iau o decizie importantă, iar mesajul ei este atât de clar şi puternic încât este suficient ca să mă convingă." (Apologia 31 d.)

Multe din elementele despre care am discutat şi în special cele care au derivat din tradiţia asiro-babilonienilor şi a perşilor, se regăsesc şi în religia ebraică, care concepe existenţa unui unic Dumnezeu care; există în ceruri înconjurat de către un cortegiu de îngeri, care reprezintă miniştri şi mesagerii săi.

Atât iudaismul cât şi creştinismul prezintă o bază comună, Vechiul Testament şi la acesta vom face referiri în continuare.

Dar înainte de a ne dedica atenţia textelor sacre ale tradiţiei noastre, ne vom referi la prezenţa îngerilor în religia islamică, asupra căruia Vechiul Testament a avut totuşi o influenţă destul de mare. Considerândiuse succesorii lui Ismael, ismaeliţii, o sectă islamică ce-l recunoaşte ca profet salvator pe Aga Khan, face referiri la un eveniment despre care se vorbeşte şi în Geneză, în capitolul 21.

Lui Abraham i-a dăruit bătrâna sa soţie, în mod miraculos un fiu, pe care l-a numit Isaac. Dar după naşterea lui Isaac, Sara îi cere lui Abraham să o izgonească pe roaba egipteancă Agar, care îi născuse lui Abraham un fiu, pe nume Ismael. Abraham nu doreşte să o izgonească, dar Dumnezeu îl sfătuieşte să o asculte pe Sara, pentru că numai cei din Isaac vor fi urmaşii lui.

Atunci s-a sculat Abraham dis de dimineaţă a luat o pâine şi un burduf cu apă şi le-a dat Agarei, după care i-a spus că trebuie să plece. Agara s-a îndreptat spre deşertul Beer-Şeba. Când s-a terminat apa pentru copil, Dumnezeu a intervenit prin intermediul unui înger:"Şi a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde era şi îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer către Agar şi a zis: «Ce este Agar? Nu te teme, că a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde este! Scoală, ridică copilul şi-l ţine de mână, căci am să fac din el un popor mare!» Atunci i-a deschis Dumnezeu ochii şi a văzut o fântână cu apă..."(Geneză cap.21, 17)

Astfel că, ismaeliţii se consideră urmaşii Iui lsmael, celui căruia Dumnezeu însuşi i-a prezis că îi va face un mare popor.

În Coran, adeseori este citată prezenţa îngerilor şi a arhanghelilor, în mod special a arhanghelilor Mihael şi Gabriel.

De exemplu, în prima viziune a profetului Mohamed (610 d.C.) îi apare în vis îngerul Gabriel. Şi moartea profetului este - după tradiţie - însoţită de prezenţa îngerilor. Când Mohamed era pe moarte, a avut o viziune: un cor de îngeri au umplut casa, iluminând-o cu o Iumihă divină. Atunci Îngerul morţii s-a apropiat de Mohamed, cerându-i permisiunea să îi conducă sufletul în tărâmul de dincolo. Tradiţia spune că Mohamed a consimţit, rugându-1 însă pe înger să îşi îndeplinească cât mai rapid opera.

Nu ştim prin intermediul căror izvoare Mohamed a avut acces la tradiţia ebraică şi creştină: sigur este că a fost influenţat de ambele tradiţii. Chiar şi rolul pe care-1 au îngerii în Islam este asemănător cu cel al îngerilor din Sfânta Scriptură; îngerii se află în jurul tronului lui Allah, fiind creaţi de respiraţia acestuia, prea mărindu-1 şi

cerându-i iertare pentru păcatele oamenilor având astfel rolul de intermediari, similar cu cel din tradiţia creştină.

Apoi, descoperim o vastă şi fascinantă doctrină legată de lumea îngerilor în operele ilustrului filozof, poet şi teolog Avicenna, care a trăit în Persia între anii 980- 1037. El vorbeşte despre o dublă cosmogonie: ceruri invizibile (subtile) care înconjoară cerurile vizibile, ale astronomiei şi ale fizicii celeste; despre inteligenţa îngerilor care dau naştere la Universul cunoscut. Avicenna citează deseori prezenţa arhanghelului Gabriel, ca fiind îngerul umanităţii şi a arhanghelului Mihael, ca fiind îngerul profeţilor.
Fiinţe înaripate, intermediari între cer şi pământ, acompaniază şi scrierile misticilor sufiţi, viziunile - şamanilor, legendele indienilor americani şi cum am văzut deja, hinduismul şi budismul.

Astfel că, în concluzie, putem spune fără să ne temem că greşim că nu există religie a Terrei care să nu fi vorbit despre prezenţa şi rolul îngerilor.

Îngerii în Vechiul Testament

În Vechiul Testament nu există o angeologie bine conturată, care să ne ofere un sistem dogmatic legat de lumea îngerilor, informaţii asupra naturii lor şi a raportului lor cu Dumnezeu. Dar transpare ferm convingerea că Dumnezeu stabileşte legături cu oamenii prin intermediul mesagerilor săi. Evreii din vechime erau ferm convinşi că Dumnezeu se serveşte de îngeri pentru ca să ghideze şi coordoneze întreaga lume.

Deci îngerii ocupă grădinile intermediare care se află pe scala dintre om şi Dumnezeu. Pentru a folosi frumoasele cuvinte ale lui Giuseppe Del Ton: «Natura nu face sărituri. Între protozoare şi fiinţele umane există o întreagă ierarhie de fiinţe, crescând în armonie şi complexitate, având un număr infinit de forme şi funcţii, astfel noi putând admira extraordinara înţelepciune şi fantastica putere creatoare a lui Dumnezeu. La fel, cu siguranţă că există o ierarhie divină care se află între noi şi Tronul Creatorului Divin, aceste fiinţe intermediare, fiind îngerii: spirite pure, inteligenţe creatoare, voinţe integrate în Voinţa Divină.»

În Geneză regăsim adeseori prezenţa îngerilor. Prima lor apariţie este în capitolul 3, 23-24: "De aceea, l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma grădinii celei din Eden şi a pus heruvimi şi sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieţii."

În capitolul 16, regăsim povestea lui Ismael, pe care deja am expus-o în legătură cu tradiţia islamică şi cu originea ismaeliţilor. Sara, care nu avusese copiii, îi sugerează soţului ei, Abraham, să se unească cu roaba lor egipteancă, pe nume Agar, pentru a avea copii. Agar rămâne Însărcinată şi din acest moment începe să o dispreţuiască pe Sara, ca urmare aceasta o va trata rău pe Agar, care în final se hotăreşte să fugă.

În continuare citim în Geneză (cap. 16,7): "Şi a găsit-o îngerul Domnului la un izvor de apă în pustiu... şi i-a spus: "întoarce-te la stăpâna ta şi supune-te! ...Voi înmulţi pe urmaşii tăi foarte tare, încât nu se vor mai putea număra din pricina mulţimii". Şi în continuare i-a spus:"Iată, tu ai rămas grea şi vei naşte un fiu şi-i vei pune numele Ismael, pentru că a auzit Domnul suferinţa ta."

În capitolul 18, Abraham este vizitat de trei îngeri, care printre altele îl anunţă că soţia sa, Sara care era sterilă şi foarte bătrână (peste 90 de ani) va avea un copil pe care trebuie să-l numească Isaac.

Şi când Dumnezeu îl testează pe Abraham, cerându-i să-i jertfească pe unicul său fiu, din nou un înger apare şi-i spune:"Să nu-ţi ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, că acum cunosc că crezi în Dumnezeu şi că pentru El n-ai cruţa nici pe singurul fiu al tău."(Geneză cap. 22.11)

În continuare, regăsim tot în Vechiul Testament visul lui Iacob, legat de scara cerească: "Şi a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe ea."(Geneză 28.12)

Un alt moment în care regăsim prezenţa îngerilor este lupta dintre Iacob şi înger (Geneză cap.32.25); sub forma unei "pare de foc" i se arată îngerul lui Moise: "I s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, care ieşea dintr-un rug; şi a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia." (Exod cap. 3,4)

În Cartea Judecătorilor un înger anunţă o nouă naştere miraculoasă: cea a eroului Samson.

Iată această poveste biblică pe scurt: datorită faptului că fiii lui Israel au avut în ochiii lui Dumnezeu un comportament urât, Acesta i-a dat pentru patruzeci de ani pe mâna filistenilor. Samson era destinat de Dumnezeu ca după această perioadă de timp să-şi elibereze poporul.

«Era însă în vremea aceea un om. ..cu numele Manoe şi femeia lui era stearpă şi nu năştea. Odată însă s-a arătat îngerul Domnului femeii şi i-a zis:"Iată tu eşti stearpă şi nu naşti, dar vei zămisli şi vei naşte un fiu...pentru că pruncul acesta va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor."»

Femeia merge la bărbatul ei şi îi povesteşte că a întâlnit un om care semăna cu un înger a lui Dumnezeu şi care a anunţat-o faptul că va fi gravidă. Atunci Manoe îl roagă pe Dumnezeu să-l trimită din nou pe omul Lui ca să-i înveţe ce să facă cu noul născut.

Îngerul se întoarce şi îi dă numeroase indicaţii legate de copil şi-i sfătuieşte să sacrifice un ied pentru a sărbători evenimentul. Iar în final:"Când a început să se înalţe flacăra de la jertfelnic spre cer, îngerul Domnului s-a ridicat cu flacăra de pe jertfelnic..."

Ulterior, îngerul nu le mai apare lui Manoe şi soţiei sale, dar ceea ce le-a spus se împlineşte. Aşa cum clar se observă din cele spuse mai sus, îngerul avea o înfăţişare umană - dar avea aşa o măreţie şi era transfigurat de o lumină supra-naturală atât de puternic, încât soţia lui Manoe a intuit imediat adevărata sa natură.

De natura angelică a interlocutorului său, Manoe se convinge numai când îl vede ascensionând spre cer, odată cu flacăra care se înalţă de pe jertfelnic.

Tot un înger îl ajută pe profetul Ilie în fuga sa prin deşert: «Iar el s-a dus mai departe în pustiu, cale de o zi şi s-a aşezat sub un ienupăr şi îşi ruga moartea, zidicând: "îmi ajunge acum, Doamne! Ia-mi sufletul că nu sunt eu mai bun decât părinţii mei." Şi s-a culcat şi a adormit acolo sub ienupăr. Şi iată un înger l-a atins şi i-a zis:"Scoală de mănâncă şi bea!" Şi a căutat Ilie şi iată, la căpătâiul lui, o turtă coaptă în vatră şi un urcior cu apă. Şi a mâncat şi a băut şi a adormit din nou. Dar îngerul Domnului s-a întors a doua oară, l-a atins şi i-a spus:"Scoală de mănâncă şi bea, că lungă-ţi este calea!" Şi s-a sculat Ilie şi a mâncat şi a băut şi, întărindu-se cu acea mâncare, a mers patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi...» (III Regi, cap. 19,4-8)

În Cartea lui Isaia (cap. 6, 1-7), este descrisă misiunea profetică a lui Isaia: «în anul morţii regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt şi măreţ şi poalele hainelor Lui umpleau templul. Serafimi stăteau înaintea Lui, fieacare având câte şase aripi: cu două îşi acopereau feţele, cu două picioarele, cu două zburau. Şi strigau unul către altul, zicând:"Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, plin este tot pământul de slava Lui!" Din pricina acestor strigăte, porţile se zguduiau din

ţâţânele lor, iar templul s-a umplut de fum. Şi am zis: "Vai mie, sunt pierdut! Sunt om cu buzele spurcate şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Şi pe Domnul L-am văzut cu ochii mei!" Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mâna sa un cărbune, pe care-1 luase cu cleştele dc pe jertfelnic. Şi l-a apropiat de gura mea şi a zis: "Iată, s-a atins de buzele tale şi fărădelegile s-au curăţat."» (Isaia, cap.6, 1-7)

Un alt episod legat de existenţa îngerilor îl regăsim în cartea lui Daniel. Trei tineri, care refuză să slujească zeilor regelui Nabucodonosor, sunt aruncaţi intr-un cuptor, dar sunt protejaţi de Dumnezeu: «Regele...grăieşte sfetnicilor săi: "Oare, nu am aruncat noi trei bărbaţi legaţi în mijlocul cuptorului cu foc arzător?...Iată, eu văd patru bărbaţi dezlegaţi, umblând prin mijlocul, cuptorului, nevătămaţi, iar celui de-al patrulea, cu faţa unuia dintre fiii zeilor."

Regele dă ordin să se deschidă cuptorul, de unde tinerii ies vii şi nevătămaţi, fapt care-1 determină pe rege să spună: "Binecuvântat să fie Dumnezeul lor, care a trimis pe îngerul său şi a izbăvit pe servii Săi, care îşi puseseră nădejdea în El şi care au călcat porunca regelui şi şi-au dat trupurile lor ca să nu slujească şi să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor."» (Daniel cap.3, 24-29)

Regele Darius, cel care l-a urmat la tron pe regele Nabucodonosor, îl aruncă pe Daniel la groapa cu lei, unde rămâne toată noaptea: dis de dimineaţă se duce să vadă dacă Dumnezeul lui l-a ajutat să scape; după ce-1 strigă, Daniel îi răspunde: "Dumnezeu a trimis pe îngerul Său şi a astupat gura leilor şi ei nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui..." (Daniel 6, 22)

În Cartea lui Daniel găsim pentru prima dată vorbindu-se de un înger care are un nume: Gabriel. El este cel care-i explică lui Daniel viziunea sa: «Şi când eu. Daniel, am văzut vedenia şi m-am străduit să o înţeleg, iată că atunci a stat cineva înaintea mea cu chip de om.

Am auzit un glas de om care striga şi spunea: "Gavrile, tâlcuieşte celui de acolo vedenia!" Şi el a venit unde eram eu şi când se apropia m-am înspăimântat şi am căzut cu faţa la pământ.» (Daniel cap. 8, 15-17)

În continuare găsim şi numele arhanghelului Mihail:"Şi mi-am ridicat ochii şi iată un om îmbrăcat în veşminte de in, iar coapsele încinse cu aur curat şi de preţ, trupul lui ca şi crisolitul şi faţa lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită şi sunetul cuvintelor lui ca vuietul unei mulţimi." (Daniel cap. 10,5) «Şi el a spus:"îngerul păzitor al Persiei

mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile, dar iată că Mihail, cel dintâi dintre îngerii păzitori, a venit şi m-a ajutat... Şi am venit ca să-ţi fac cunoscut ce se va întâmpla poporului tău la sfârşitul zilelor."» (Daniel cap. 10, 12-14)
Tânărul Tobia este acompaniat şi protejat de-a lungul periculoasei sale călătorii de arhanghelul Rafael: "Şi s-a dus Tobia să caute omul şi s-a întâlnit cu Rafael. Acesta era înger, dar Tobia nu ştia." (Tobia cap. 5, 4) Îngerul îi spune că ştie drumurile şi poate să-l însoţească şi să-l ghideze de-a lungul întregului său drum. Înainte de a pomi la drum el o consolează pe mama lui Tobia, care plângea spunându-i să fie liniştită că fiul ei se va întoarce sănătos şi întreg pentru că un înger al lui Dumnezeu îl va însoţi tot drumul.

În acest fel, în Vechiul Testament sunt prezenţi şi numiţi toţi cei trei arhangheli: Mihail, Gabriel şi Rafael.

Îngerii din Vechiul Testament au aspect uman, mănâncă şi beau la fel ca oamenii şi nu au întotdeauna aripi.

În lucrarea “Dicţionarul filozofic” Voltaire declară legat de aspectul corporal al îngerilor din Vechiul Testament: "Aceşti îngeri prezintă un corp material format dintr-o materie eterată, având aripi pe spate, la fel cum Mercur avea aripi le picioare: uneori îşi ascundeau aripile sub îmbrăcăminte. ”

Şi tot el adaugă că:"Nu se ştie cu precizie unde stau îngerii, dacă în aer, în gol (vid) sau pe alte planete. Dumnezeu nu doreşte ca noi să ştim aceasta."

Cartea lui Enoch

Cartea lui Enoch face parte din Evanghelile considerate «apocrife», nume dat încă din vechime de către biserică scrierilor care provin din ambianţa iudaică, fiind legate de istoria originii creştinismului, dar care nu sunt incluse în canon.

În vechime, cu trecerea timpului aceste scrieri au fost uitate sau chiar pierdute şi nu au fost redescoperite decât recent. O astfel de lucrare este Cartea lui Enoch care a fost regăsită de abia la finalul secolului 18 în nişte manuscrise etiopiene.

Această carte este de o foarte mare importanţă pentru biserica creştină din timpul primelor secole, carte în care Noul Testament este numit "Scriptură sfântă".

De fapt citim în Epistola lui Iuda (14-15): «Dar şi Enoch, al şaptelea de la Adam, a proprocit despre aceştia, zicând: "Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai

Lui, ca să facă judecată împotriva tuturor şi să mustre pe toţi nelegiuiţii de toate faptele nelegiuirii lor, în care au făcut fărădelege, şi de toate cuvintele de ocară pe care ei, păcătoşi, netemători de Dumnezeu, le-au rostit împotriva Lui."»
Este evidentă strânsa legătură literară şi ideologică dintre Noul Testament şi Cartea lui Enoch, deşi imediat după descoperirea ei o parte a preoţimii au considerat că este o lucrare a fariseilor, un număr mare de preoţi continuă să o citeze.

Această lucrare se ocupă de îngeri şi este o autentică mină de informaţii; se poate spune că această carte prezintă o angeologie clar dezvoltată, o adevărată doctrină a îngerilor.

Chiar de la începutul cărţii autorul vorbeşte despre făpturi înaripate, mesageri divini, afirmând că ştie de existenţa lor atunci când scrie: "Acesta este cel pe care mi l-au arătat îngerii; am ascultat tot ce mi s-a spus şi am notat totul, nu pentru această generaţie, ci pentru cea care va să vină, generaţia viitoare."

Dar capitolul cel mai important este capitolul şase, denumit şi Cartea celor vigilenţi: aceasta trebuie considerată una dintre cele mai vechi informaţii legate de existenţa îngerilor căzuţi.

Vă voi oferi câteva citate din acest text: «Şi s-a întâmplat că numărul oamenilor a crescut şi oamenii au avut fete foarte frumoase şi îngerii, fii ai cerului, le-au văzut, s-au îndrăgostit de ele şi şi-au spus unii altora:"veniţi, hai să ne luăm de soţii pe fetele oamenilor şi să avem copii cu ele." Aşa a spus Semeyaza, conducătorul lor: «"Mă tem că voi nu sunteţi de acord cu aceasta şi că eu sunt cel care, prin atitudinea mea, vă trag spre păcat." Dar toţi într-un glas i-au răspuns:" Jurăm, noi toţi cei de aici, că ne angajăm să nu ne abatem de la această propunere şi să o punem în fapte". Aşa că, au jurat cu toţii, căzând astfel în păcat toţi două sute.»
Din lunga listă cu îngeri căzuţi putem enumera pe Asael, Batraal, Anani, Ramuel, Ezeqeel şi mulţi alţii.

Şi apoi textul Cărţii lui Enoch continuă: "Şi şi-au luat de soţii pe fiicele oamenilor şi ele i-au învăţat incantaţii şi magie, le-au vorbit depre puterea plantelor şi a rădăcinilor lor. Ele au rămas însărcinate şi au născut nişte copii giganţi. Aceştia mâncau toate fructele pe care le cultivau oamenii, până când oamenii şi-au dat seama că nu mai pot să-i hrănească. Atunci, giganţii au început să păcătuiască împotriva păsărilor, animalelor, reptilelor, peştilor, mâncându-le carnea şi bându-le sângele. Pământul acuza de toate aceste atrocităţi pe nedoriţi."

Un alt pasaj din Cartea lui Enoch spune: "Odată cu îngerii căzuţi a venit pe Pământ răul, aceştia învăţându-i pe oameni - citim în continuare în cartea lui Enoch - să fabrice arme şi paloşe, să cunoască valoarea aurului şi a pietrelor preţioase, să practice magia şi astrologia, să se lupte. Pe femei, îngerii căzuţi le-au învăţat să se machieze, să poarte bijuterii să se împopoţoneze. În consecinţă, prezenţa lor nu a condus la o dezvoltare a cunoaşterii, ci la apariţia păcatului, impurificării şi a războaielor.

Cu multe referiri la prezenţa îngerilor este un alt text apocrif intitulat Cartea Giubileelor, numită şi "Mica Geneză" pentru că în ea sunt povestite evenimentele de la creaţia lumii până în momentul în care Moise a primit, pe muntele Sinai, de la Dumnezeu legile.

Deşi Vechiul Testament nu spune nimic despre momentul în care Dumnezeu a creat îngerii, Cartea Giubileelor spune clar că încă din prima zi a Genezei, Dumnezeu a creat îngerii şi spiritele naturii. În această carte este scris că de fapt angelus fadei, îngerul care se află întotdeauna alături de Dumnezeu este cel care i-a explicat lui Moise procesul Genezei:"Aici sunt scrise toate lucrurile creaţiei, modul în care Dumnezeu a creat lumea în şase zile şi s-a odihnit în cea de a şaptea, cum creaţia este sfântă pentru că este a lui Dumnezeu şi pentru că El şi-a lăsat semnătura asupra ei. Este scris cum în prima zi a creat atât cerul din înalturi cât şi pământul şi apele şi toate corurile îngereşti care trebuie să-l ajute la desăvârşirea creaţiei. Corurile îngereşti sunt formate din îngeri cu diferite funcţii; unii rămân întotdeauna alături de Dumnezeu, alţii sunt îngerii care sunt alături de sfinţi, ajutându-i în misiunea lor sau îngerii protectori ai oamenilor, sau îngerii care protejează natura şi spiritele naturii, ale focului, vântului, furtunii, a zăpezii şi grindinei, ai tunetelor şi trăznetelor, ai frigului sau ai căldurii, ai perioadelor ploioase sau ai primăverii, ai toamnei, îngeri protectori ai tuturor spiritelor care există în cer, pe pământ, pe culmi şi în abisuri, ai luminii şi ai întunericului, al zorilor şi al Serii, toţi fiind ghidaţi de înţelepciunea inimii divine."

În şapte zile succesive Dumnezeu a creat întreaga lume cu ajutorul îngerilor, a separat pământul de ape, a creat soarele şi luna, plantele, animalele şi oameni, cum se spune de fapt şi în Geneză. Astfel că, în Cartea Giubileelor crearea îngerilor încă din prima zi a Genezei este un element nou, despre care textele canonice nu vorbesc, dar informaţiile sunt foarte importante şi merită să le oferim toată atenţia.

Îngerii în Noul Testament

În Noul Testament, intervenţia angelică este mult mai numeroasă decât în Vechiul Testament şi a inspirat o infinitate de opere artistice.

Prima experienţă angelică pe care o întâlnim în Noul Testament este cea relatată de Luca (cap.l, 11-12); înţeleptul Zaharia, care deja era înaintat în vârstă, nu avea copiii de la soţia sa Elisabeta sterilă şi ea fiind deja în vârstă. Şi iată că într-o zi, când slujea în templu, «i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Şi văzându-1, Zaharia s-a tulburat şi frică a căzut peste el.» Şi cum este scris, îngerul l-a anunţat pe Zaharia că soţia sa îi va naşte un fiu şi că pe acesta să-l numească Ioan. Şi pentru că Zaharia s-a arătat neîncrezător, îngerul i-a luat glasul, rămânând mut până în momentul în care cele pe care el le-a spus s-au îndeplinit.

Acest anunţ ne reaminteşte foarte mult de vestea bună pe care a adus-o îngerul într-o situaţie similară lui Abraham şi Sara şi lui Manoe şi soţiei sale în Vechiul Testament: un motiv pe care în Sfânta Scriptură îl regăsim în mai multe ocazii.

Dar cel mai cunoscut moment este acela în care arhanghelul Gabriel îi apare Fecioarei Maria şi o anunţă că va avea un fiu. Legat de aceasta, Luca ne relatează (Cap. 1, 26): « în a şasea lună (de graviditate a lui Elisabeta) a fost trimis îngerul Gabriel de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Şi intrând îngerul la ea, a zis:"Bucură-te, ceea care eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei." » Şi aceasta a fost tulburată de un astfel de salut şi se întreba ce fel de închinăciune este aceasta. Şi îngerul i-a spus:"Nu te teme, Maria căci ai aflat har de la Dumnezeu. Şi iată, vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus..."

Matei (cap. 1, 19) povesteşte cum Maria după ce a rămas însărcinată cu Duhul Sfânt, când l-a anunţat pe logodnicul ei, acesta prima dată s-a hotărât să o părăsească: «Iosif, logodnicul ei, drept fiind şi nevrând să o vădească, a voit să o lase în ascuns. Şi cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: "Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ceea ce a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt."» Şi îngerul i-a spus că astfel se vor împlini cele spuse de prorocul Isaia: "Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte un fiu..." Şi continuă apostolul Matei:"Şi deşteptându-se din somn, Iosif a făcut aşa cum i-a poruncit îngeml Domnului şi a luat la el pe logodnica sa..."

Chiar şi naşterea lui Iisus a fost anunţată păstorilor de către îngeri: «Şi în ţinutul acela erau păstori, stând pe câmp şi făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Şi iată îngerul Domnului a stătut lângă ei şi slava Domnului a strălucit împrejurul

lor, şi ei s-au înfricoşat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: ”Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor..." (Luca cap.2, 8)
Şi când Iisus a fost circumcis, Luca vorbeşte din nou de apariţia unui înger: "Şi când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, i-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger mai înainte de a fi zămislit..." (Luca cap.2, 21)

Apostolul Matei povesteşte cum imediat ce regele Irod a dat ordin să fie ucişi toţi pruncii, un înger îi apare în vis lui Iosif ca să-l prevină să fugă în Egipt: «Iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând:" Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă..."» (Matei cap. 2, 12) După moartea lui Irod, când pericolul a dispărut, îngerul revine, aşa cum a promis, şi-i spune lui Iosif: "Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi pe pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului."» (Matei cap. 2, 20)

Când Iisus, înainte de a-şi începe misiunea spirituală, a postit în deşert 40 de zile, după ce a rezistat ispitelor diavolului, este răsplătit de îngeri:"Atunci l-a lăsat diavolul şi iată îngerii, venind la el Îi slujeau" (Matei cap.2, 12)

Viaţa lui lisus este tot timpul, acompaniată de prezenţa îngerilor, Iisus făcând adesea referiri la ajutorul pe care i-1 oferă în permanenţă îngerii.

Citim, de exemplu, în parabola grăuntelui de muştar: “Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăţia Lui toate smintelile şi pe cei care fac fărădelegea, şi-i va arunca pe ei în cuptorul cu foc. (Matei cap. 13, 41) Şi în continuare, tot apostolul Matei spune: "Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi: şi atunci va răsplăti fiecăruia, după faptele sale." (Matei cap. 16, 27)

O altă referire legată de prezenţa îngerilor regăsim în parabolele cu oaia rătăcită şi cu drahma pierdută: "Zic vouă, aşa se face bucurie îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăieşte."(Luca cap. 15, 10)

În Luca (cap. 16, 22) se vorbeşte despre îngerii care conduc sufletul după moarte: "Şi a murit săracul şi a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam..." Şi în cap. 18, 10, Luca vorbeşte despre îngerii din cer: ”... Vă spun că îngerii din cer văd tot timpul faţa Tatălui meu, care stă în ceruri."

Reînvierea lui Iisus este o adevărată apologie a îngerilor: «Şi iată, s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s-au cutremurat cei care păzeau şi s-au făcut ca morţii. Iar îngerul, răspunzând a zis femeilor:"Nu vă temeţi, că ştiu că pe Iisus cel răstignit îl căutaţi. Nu este aici; căci s-a sculat precum a zis..." (Matei cap. 28, 2)

Tot legat de momentul reînvierii, apostolul Marcu povesteşte despre aceiaşi apariţie îngerească:"Şi intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat in veşmânt alb, şi s-au înspăimântat..."(Marcu cap. 16, 15) Legat tot de acelaşi eveniment apostolul Luca relatează: "Şi au găsit piatra răsturnată de pe mormânt. Şi intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus. Şi fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare." (Luca cap. 24, 2-4)

Acest episod este povestit şi de apostolul Ioan:"Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus." - în Faptele Apostolilor (cap 1, 9-11) este relatată ridicarea la cer a lui Iisus: «Şi acestea zicând, pe când priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: "Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer." »

Faptele Apostolilor conţin şi alte referiri legate de prezenţa îngerilor: de exemplu, apostolul Petru, care era întemniţat, este eliberat de către un înger: «Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa. Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând:"Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini. Şi a zis îngerul către el:"încinge-te şi încalţă-te cu sandalele." Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: "Pune haina pe tine şi vino după mine." Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.» (cap. 12, 7-12)

Când apostolul Filip porneşte să-i convertească pe etiopieni, un înger este cel care-1 ghidează: «Şi un înger al Domnului a grăit către Filip, zicând: "Ridică-te şi mergi spre miazăzi, pe calea care coboară de la Ierusalim spre Gaza..." » (Fapte cap. 8, 26)

În episodul care descrie momentul morţii regelui Irod, regăsim un înger care are ca funcţie ghidarea sufletelor care părăsesc această lume: "Şi îndată îngerul Domnului l-a lovit, pentru că nu a dat slavă lui Dumnezeu. Şi mâncându-1 viermii, a murit." (Fapte cap. 12, 23)
Când apostolul Petru se îndrepta spre Italia, povesteşte celor care-1 însoţesc viziunea pe care a avut-o: «Mi-a apărut în noaptea aceasta un înger al lui Dumnezeu, al Căruia eu sunt şi Căruia mă închin, zicând:"Nu te teme, Petrule. Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei care sunt în corabie cu tine." De aceea, bărbaţilor, aveţi curaj, căci am încredere în Dumnezeu, că aşa va fi după cum mi s-a spus.» (Fapte cap. 27, 23)

Şi apostolul Pavel, în Epistola întâi către corinteni, într-una dintre cele mai minunate pasaje care au fost scrise vreodată despre iubire, pomeneşte despre îngeri astfel: "De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător."

Iar în final, în Apocalipsă citim:"Şi eu, Ioan, sunt cel care a văzut şi auzit aceste lucruri. Şi când le-am văzut şi le-am auzit, m-am aşezat plin de veneraţie la picioarele îngerului care mi-a dezvăluit toate aceste lucruri." De fapt, în Apocalipsă îngerul este cel care ii revelează lui Ioan imaginile pe care ni le descrie: şi pentru ca să-l convingă să scrie viziunile care i s-au oferit a fost trimis din nou un înger.

Sfânta Scriptură nu prezintă o doctrină clară despre îngeri, ci ne pune direct în faţa constatării existenţei lor.

Dar când au fost creaţi îngerii? Aşa cum am mai spus în Cartea Giubileclor [cap. 38, 7) găsim declaraţii care susţin că aceste fiinţe au apărut vesele şi pline de viaţă din prima zi în care Dumnezeu a început să realizeze creaţia întregului Univers: "Bucurându-se în cor toate stelele zorilor şi aplaudând toţii fiii lui Dumnezeu."

Lucrarea apocrifă Cartea Giubileclor afirmă, aşa cum deja am văzut, că îngerii au fost creaţi de Dumnezeu încă din prima zi a Manifestării.

În Sfânta Scriptură nu se spune nimic clar legat de natura îngerilor şi de raportul lor cu Dumnezeu şi cu oamenii. Din numeroasele exemple pe care vi le-am dat reiese că Dumnezeu stabileşte legături cu oamenii prin intermediul mesagerilor săi, îngerii.

Îngerii pe care îi întâlnim în Biblie au în primul rând caracteristici spirituale, dar ei pot să-şi asume şi caracteristici fizice, astfel încât să devină vizibili şi audibili,

putând să apară sau să dispară. Din câte reiese din Biblie ei nu au vârstă, sex: "Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer", citim în apostolul Matei. Dar mai există persoane care consideră că se poate vorbi despre diferenţe de sex şi la îngeri; vom vedea o astfel de părere în capitolul dedicat misticului şi clarvăzătorului suedez Emanuel Swedenborg.

În Vechiul şi în Noul Testament îngerii sunt pomeniţi de circa trei sute de ori. După cum este scris în Biblie, ei sunt în număr foarte mare, miriade şi miriade. David spune că ei sunt douăzeci de mii (în Psalmi cap. 68-17); în Deuteronomul (cap. 33, 2) este descrisă prezenţa a zece mii de îngeri care coboară pe muntele Sinai pentru a confirma prezenţa lui Dumnezeu care i-a dăruit lui Moise Legile.

Îngerii, aşa cum reiese din lecturarea Bibliei, au fost creaţi de Dumnezeu asemănători oamenilor. Îngerilor, pe lângă alte funcţii, li se atribuise şi cea de păzitori ai porţii Edenului. (Geneză 3, 24) Ei erau deci santinelele celeste care trebuiau să-i interzică omului să se întoarcă în grădina paradisului, de unde Dumnezeu i-a alungat.

Alte atribuţiuni ale îngerilor, în afară de cea de a intermedia între Dumnezeu şi oameni şi cea de gardieni ai grădinii Edenului, este cea de protectori ai omului, atribuţiune care transpare încă din Vechiul Testament. Citim de fapt în Psalmul 91, 11-12: "Pentru că Dumnezeu a comandat îngerilor săi să te păzească în fiecare moment al vieţii, să te conducă astfel încât piciorul tău să nu răstoarne nici o piatră."

Biserica şi în ziua de azi le spune credincioşilor că fiecare om are un înger păzitor şi acestor îngeri le este dedicată în tradiţia catolică şi o sărbătoare anuală pe data de 2 octombrie.

"Fragilitatea naturii umane, pierdută în hăţişul tentaţiilor şi care este dezorientată în acest pelerinaj terestru", spune Iosif del Ton, unul dintre cei mai redutabili angeologi moderni, "este susţinută de sublima sa existenţă spirituală, care-1 ajută să depăşească limitele şi obstacolele, prin intermediul unui spirit care are ca scop să-i ghideze şi protejeze sufletul."

În Epistola către evrei a Sfântului Apostol Pavel (cap.l, 14), acesta se exprimă, legat de rolul îngerilor - fiinţe care protejează şi ghidează oamenii - astfel: "îngerii oare nu sunt toţi duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei care vor fi moştenitorii mântuirii?"

Îngerii, după cum reiese din Sfânta Scriptură, au cunoştinţe superioare fiinţelor umane, dar nu sunt omniscienţi. De fapt, Iisus vorbind de a doua sa venire spune: "Iar despre ziua aceea şi despre ceasul acela nimeni nu ştie, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl."(Matei 13,32)

La fel, putem spune şi despre puterile îngerilor: ei au puteri superioare puterilor oamenilor, dar nu sunt omnipotenţi. Un singur înger a fost suficient pentru a opri omorârea noilor născuţi în Egipt şi pentru a-i opri pe lei să-I sfâşie pe Daniel, toţi îngerii fiind total supuşi Voinţei Divine: "Binecuvântat să fie Cel Etern şi voi îngerii săi puternici, care îndepliniţi Voinţa Sa, supunându-vă cuvântului Său."(Psalmi 103, 20)

Biblia face câteva referiri şi la existenţa unei ierarhii angelice, vorbind despre îngeri, arhangheli, heruvimi şi serafimi, fără să ofere însă o ierarhie clară din care să reiasă atribuţiile şi meritele fiecărui grup de fiinţe angelice. În primul secol al creştinităţii, Dionisie Areopagitul a realizat o descriere detaliată a ierarhiilor angelice, codificând tradiţiile care ne-au fost trimise de la Sfinţii părinţi, de aceasta ocupându-ne în capitolul următor.

Dionisie Areopagitul şi ierarhiile cereşti

Dionisie Areopagitul, denumit şi Pseudo-Dionisie (termen care va fi explicat în rândurile care urmează), este cea mai mare autoritate în materie de angeologie creştină. Opera sa include mai multe cărţi legate de lumea îngerilor dintre care enumerăm următoarele lucrări: “Ierarhia celestă", "Ierarhia ecleziastică”, "Numele divine" şi "Epistolă”. Aceste lucrări s-au bucurat de stima şi admiraţia majorităţii figurilor ilustre ale bisericii dintre care îi vom numi pe Sfântul Toma, pe papa Gregorio cel mare iar din partea scolasticii pe Dante, Meister Eckhart şi Sfântul Ioan al Crucii.

Dionisie însuşi se prezintă ca fiind discipolul lui Sfântul Paul, martor la Eliopoli al eclipsei solare care a însoţit moartea lui Iisus, fiind prezent împreună cu apostolii Petru şi Iacob la moartea Fecioarei Maria.

Totuşi, prezenţa la aceste evenimente, la care Dionisie susţine că a asistat a fost pusă de-a lungul timpului sub semnul întrebării, iar analiza precisă a limbajului şi a conţinutului operei sale realizată la începutul secolului nostru a exclus faptul că operele atribuite lui Dionisie ar fi putut fi redactate înainte de sfârşitul secolului al V-lea. Datorită imposibilităţii de a identifica cu siguranţă adevăratul autor, cercetătorii s-au pus de acord asupra numelui de Pseudo-Dionisie, astfel fiind

numit astăzi autorul lui Corpus Dionisiacum (opera integrală a cărei autor este considerat Dionisie), din care amintim în mod special "Ierarhia celestă”, preţioasă mărturie a misticismului occidental şi a creştinismului timpuriu, celebru text al angeologiei creştine; acesta reuneşte şi codifică înţelepciunea milenară transmisă de-a lungul secolelor de oamenii care au atins cele mai înalte stări spirituale. În această lucrare găsim multe informaţii în legătură cu "beatificele ierarhii angelice prin care Tatăl Ceresc a manifestat plin de generozitate lumina Sa şi cu ajutorul cărora noi putem să ne elevăm fiinţa până la splendoarea sa absolută."

Aici trebuie spus, de exemplu, că membrii ierarhiilor cereşti sunt precum nişte oglinzi transparente "apte să primească raza Luminii Principiului Divin, umplându-se de splendoarea ei şi răspândindu-şi la rândul lor strălucirea către cei care-i urmează din punct de vedere ierarhic." Şi în continuare:’Vorbind despre ierarhia celestă, înţelegem prin aceasta o ordonare sacră, imagine a frumuseţii şi perfecţiunii Principiului Divin, care are ca supremă funcţie desăvârşirea propriei sale iluminări şi care tinde să asimileze, atât cât îi este permis la nivelul evolutiv la care se află, propriul său Principiu", devenind astfel, "colaboratori ai lui Dumnezeu" şi dovedind "modul în care cu ajutorul lor, pe cât este cu putinţă, se desăvârşeşte activitatea divină."
Ierarhiile cereşti, mai spune Areopagitul, participă la guvernarea întregii creaţii şi sunt mult mai apropiate de Principiul Divin, reflectând într-o proporţie mult mai mare voinţa divină decât se produce aceasta în cazul oamenilor; într-adevăr "iluminările Principiului Divin se împlinesc mai întâi în ei şi apoi prin ei ni se transmit nouă, oamenilor, revelaţiile superioare."

Devenind mai specific, Dionisie Areopagitul continuă:"Eu văd că îngerii au fost primii iniţiaţi în misterul divin al iubirii lui Iisus faţă de oameni şi că apoi, prin opera lor vine către noi graţia cunoaşterii.”

Această convingere este confirmată şi de episodul biblic în care arhanghelul Gabriel a revelat în secret în timpul somnului sacerdotului Zaharia că pruncul a cărui tată va fi, împotriva tuturor aşteptărilor, datorită graţiei divine, va fi un profet al operei omeneşti şi al celei divine, pe care o va înfăptui Iisus, cel care va fi pentru lume divinul salvator.

Şi tot la fel s-a petrecut şi când Gabriel a revelat în secret Mariei că în ea s-a desăvârşit misterul Principiului Suprem, referindu-se la inefabila încarnare divină.

Un alt înger i-a comunicat lui Iosif cum într-adevăr au fost împlinite promisiunile divine făcute strămoşului său David.

Tot un înger a adus vestea cea bună a naşterii Mântuitorului păstorilor, a căror viaţă de solitudine şi tăcere i-a purificat, făcându-i să merite să participe la acest eveniment divin alături de "marea armată celestă", care a trimis imn de laudă tuturor locuitorilor Pământului.

"Dar mă voi înălţa chiar şi până la cele mai înalte iluminări ale Loghiaei*: eu văd într-adevăr că însuşi Iisus, cel care este direct răspunzător de existenţa entităţilor cereşti, a venit până la noi rămânând imuabil, neprecupeţind nici un sacrificiu pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea, supunându-se plin de umilinţă Voinţei lui Dumnezeu Tatăl, voinţă care i-a fost transmisă prin intermediul îngerilor.

De exemplu, îngerii sunt cei care-1 anunţă pe Iosif că trebuie să fugă cu Iisus în Egipt şi tot ei sunt cei care, după ani de zile, exprimând din nou Voinţa Divină îl anunţă să se întoarcă înapoi în Israel. Astfel, de-a lungul întregii Sale vieţi îl vedem pe Iisus supunându-se legilor şi voinţei Tatălui Său, voinţă pc care o află prin intermediul îngerilor. Am omis să-ţi spun, ţie care sunt sigur că ştii informaţiile care au fost revelate de către tradiţiile sacerdotale despre îngerul care l-a încurajat pe Iisus sau faptul că însuşi Iisus, intrat în ordinul revelator pentru benefica sa operă salvatoare, a fost proclamat «înger al marelui consiliu». Însuşi Iisus spune, în modul specific al îngerilor, că va vesti toate lucrurile pe care le-a auzit de la Tatăl."

Cât despre ierarhiile cereşti propriu-zise, Dionisie subliniază “Că se cunoaşte cu exactitate doar Principiul lor divin iniţiator." Nouă oamenilor ne este cu neputinţă să cunoaştem tainele cereşti. Aşadar, adaugă Dionisie "noi nu spunem nimic care vine numai de la noi, dar vom expune, după capacităţile noastre, acele viziuni cereşti care au fost contemplate de sfinţii cunoscători ai lui Dumnezeu, şi de către care noi înşine am fost iniţiaţi."

Ierarhiile cereşti sunt în număr de nouă, la rândul lor subîmpărţite în trei ordine majore (triade):
prima se află cel mai aproape de Dumnezeu şi cuprinde Serafimii, Heruvimii şi Tronurile, cei "cu mulţi ochi şi multe aripi".
Al doilea ordin este format din Domnii, Virtuţi (sau Puteri) şi Stăpâniri;
dar cel de-al treilea ordin este format din Întâietori, Arhangheli şi îngeri.

Numele fiecărei inteligenţe cereşti, indică caracteristica divină proprie ei. Într-adevăr, ne explică Dionisie Areopagitul: "Sfântul nume al Serafimilor semnifică «aceia care ard» sau mai clar spus «aceia care purifică». Cel al Heruvimilor semnifică "cunoaşterea plenară" sau "efuziunea înţelepciunii". Numele Tronurilor indică vecinătatea tronului divin, fiind vorba deci de entităţi foarte înalte care se

află în imediata apropiere a lui Dumnezeu şi primesc în manieră directă şi imediată perfecţiunea şi cunoaşterea divină."

Despre semnificaţia numelor date Serafimilor şi Heruvimilor, Dionisie afirmă că: Neobosita şi continua lor mişcare în cadrul Realităţii Divine, căldura, fierbinţeala, clocotul acestei eterne mişcări continue, stabilă şi fermă, care urmăreşte să-i aducă pe subordonaţii lor ierarhici la acelaşi nivel cu ei, elevându-le energia, făcându-i să ardă şi să se "înflăcăreze" până ating o vibraţie egală cu a lor, putere purificatoare de o intensitate asemănătoare cu cea a fulgerului, natură luminoasă şi strălucitoare care nu se ocultează şi care nu poate fi stinsă niciodată, luminând orice obscuritate şi sublimând tot ceea ce este negativ, aceasta este semnificaţia numelui de Serafim. Cât despre numele Heruvimilor, acesta revelează puterea lor de a cunoaşte şi contempla Divinitatea, capacitatea de a primi darul de lumină cel mai înalt şi de a contempla demnitatea Principiului Divin în atotputerea sa originară, capacitatea lor de a se umple de înţelepciune şi de a o comunica, fără invidie, celor din ordinul următor propria lor cunoaştere...

Cât despre numele Tronurilor, spirite foarte înalte şi sublime, acesta ne arată că ei transcend datorită purităţii lor orice înclinaţii negative, că ei aspiră către vârful desăvârşirii intr-un mod supraomenesc, că se dezic ferm de orice atitudine josnică, că stau într-un mod ferm şi neclintit în jurul Celui Preaînalt, că poartă ceea ce pogoară din Principiul Divin cu un calm de necrezut şi în sfârşit că sunt purtătorii lui Dumnezeu, deschişi să primească darurile sale."

Să vedem acum ordinul intermediar al fiinţelor îngereşti, numite Domnii, Virtuţi sau Puteri şi Stăpâniri, nume care ne revelează caracteristicile lor. “Eu cred", spune Dionisie,"că numele revelator al sfintelor Domnii ne arată capacitatea lor de elevare, care niciodată nu este diminuată, fiind liberă de orice compromis; ele nu coboară, nu răspund niciodată unei realităţi dizarmonioase şi tiranice, sunt deasupra oricărei aserviri degradante... intrucât mai mult posibil în comuniune cu Principiul Divin.

Numele sfintelor Virtuţi semnifică curaj în toate activităţile, un curaj care nu oboseşte niciodată să cumuleze lumina Principiului Divin şi care este intens şi ferm orientat spre a-1 reflecta pe Dumnezeu în fiinţa lor... Cât despre numele sfintelor Stăpâniri aceasta arată egalitatea în grad cu Domniile şi cu Virtuţile, abilitatea de a acumula daruri divine, puteri supraomeneşti. Ele nu abuzează tiranic de forţele lor, utilizându-le în mod egoist, ci urmăresc permanent să se eleveze pe sine şi să-şi eleveze şi subordonaţii către realităţile divine, care tind să asimileze Principiul Puterii, izvorul oricărei puteri şi pe care o reflectă, pe cât posibil, îngerilor..."

Şi iată în sfârşit a treia ierarhie cerească, care cuprinde Întâietori, Arhangheli şi îngeri. Dionisie spune:"Numele întâietorilor indică un caracter divin suveran şi o putere de comandă, care este în perfectă consonanţă cu puterile suverane; ei se modelează după acelaşi Principiu Unic, izvor al tuturor principiilor; ei, cu ajutorul bunei coordonări a ierarhiilor suverane, exprimă acest principiu ca Principiu ordonator suveran... Sfântul ordin al Arhanghelilor, prin poziţia sa centrală In ierarhie este legată în mod egal atât de sfinţii Intâietori cât şi de îngeri... ei primesc pe scară ierarhică lumina Principiului Divin prin intermediul ordinelor primare şi le transmit plini de bunătate îngerilor, care la rândul lor ni le manifestă nouă, ca răspuns la sfintele atitudini ale celor care devin iluminaţi de Divin."

"Cu îngerii", continuă Dionisie Areopagitul,"cum am spus, se încheie şi se completează ordinele Fiinţelor cereşti, pentru că îngerii, ultimele dintre entităţile cereşti, posedă caracterul de mesageri şi sunt cei mai apropiaţi de noi; de aceea, mai mult lor decât celorlalţi li se potriveşte numele de îngeri deoarece sarcina lor este aceea de a se ocupa de tot ceea ce este manifestat şi mai mult, de lucrurile din lumea aceasta...

Din acest motiv, înţelepciunea Divină a încredinţat îngerilor ierarhia noastră, desemnându-1 pc Mihail principe al poporului evreu, şi chemând şi alţi îngeri să prezideze peste diferite popoare. De aceea, în antichitate se spunea că se stabilesc hotarele unui popor după numărul îngerilor lui Dumnezeu care-1 ocrotesc."

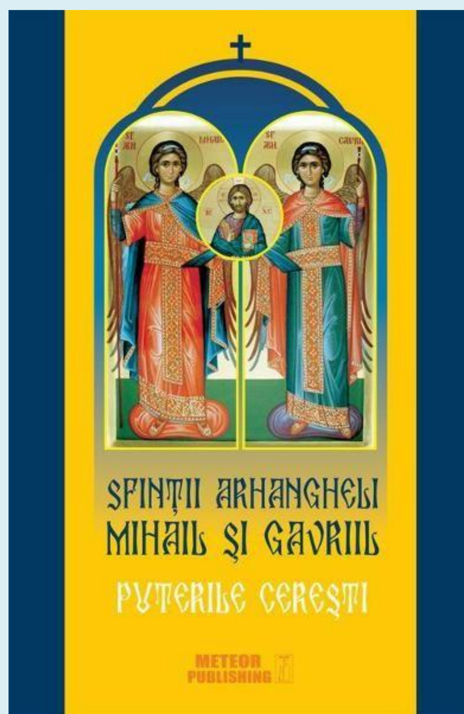
Rezumând în final îndatoririle şi rolul ierarhiilor cereşti, Dionisie Areopagitul afirmă că: "Inteligenţele cereşti sunt toate revelatoare şi mesagere a ceea ce le precede. Cele mai elevate sunt animate direct de Dumnezeu, în timp ce celelalte, fiecare după forţele lor sunt sub tutela entităţilor animate de Dumnezeu. Armonia suverană a tuturor lucrurilor a prevăzut, în dorinţa sa de a ajuta fiinţele să se eleveze, să se desăvârşească, dispunerea fiecărei fiinţe raţionale şi inteligente în cadrul unei ierarhii a ordinii sacre, de aceea există această împărţire a ierarhiei îngereşti în trei ordine: primare, intermediare şi ultime. Dar pentru a fi şi mai exacţi trebuie să spunem că ea a subdivizat şi fiecare ordin după aceleaşi raporturi divine. De aceea cei care au atins cunoaşterea ultimă declară că înalţii Serafimi «strigă unul la altul», eu considerând că aceasta se produce pentru că ei doresc să demonstreze că sunt primii care transmit celorlalţi cunoştinţele ce le au despre Dumnezeu."

În sfârşit, Dionisie acordă atenţie numărului Inteligenţelor cereşti şi legat de aceasta scrie:"După părerea mea, mai este un lucru care merită o reflexie profundă: tradiţia Loghiaei spune despre îngeri că sunt «mii de milioane» şi «zece mii de

miriade» - repetând şi multiplicând pentru aceasta numerele cele mai mari pe care noi le folosim, cu intenţia de a revela clar, că ordinele entităţilor cereşti sunt pentru noi incalculabile. Multe sunt, într-adevăr, fericirile manifestate de Inteligenţele supraomeneşti, mult superioare capacităţii noastre limitate de a număra, definite desăvârşit numai de gândul lor şi de cunoaşterea lor cerească,supraomenească, dăruită lor de Principiul divin omniscient. Izvor al înţelepciunii, Principiu Suveran, Cauza Creatoare, Putere care cuprinde şi îmbrăţişează toate fiinţele."

(Extras din cartea: Paula Giovetti – Îngerii, fiinţe de lumină - mesageri celeşti, protectori ai omului)

Sfinţii arhangheli Mihail şi Gavriil. Puterile cereşti

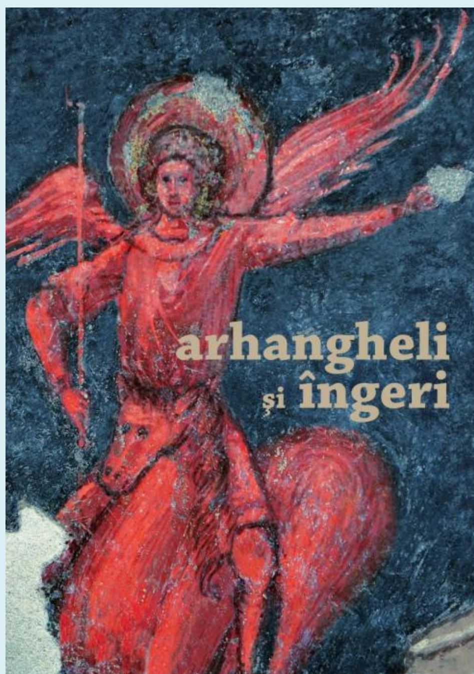

Una dintre menirile cele mai proprii îngerilor este aceea de a lăuda pe Dumne-zeu sau cu alte cuvinte, slăvirea continuă, iar prin aceasta să le fie pildă şi să-i ajute pe oameni pentru o slăvire asemănătoare.

O alta, la fel de importantă şi pe care noi o receptăm mai lesne, este slujirea. Una dintre slujiri este purtarea mesajelor lui Dumnezeu. Este un du-te-vino neîntrerupt între cer şi pământ pe care-l fac îngerii. Sunt mereu foarte ocupaţi. Ei sunt trimişi şi vestitori. Vor vesti, cu surle şi trâmbiţe, inclusiv sfârşitul lumii acesteia.
Aşadar, ei Îi slujesc lui Dumnezeu, iar din însărcinarea lui Dumnezeu îi slujesc pe oameni.

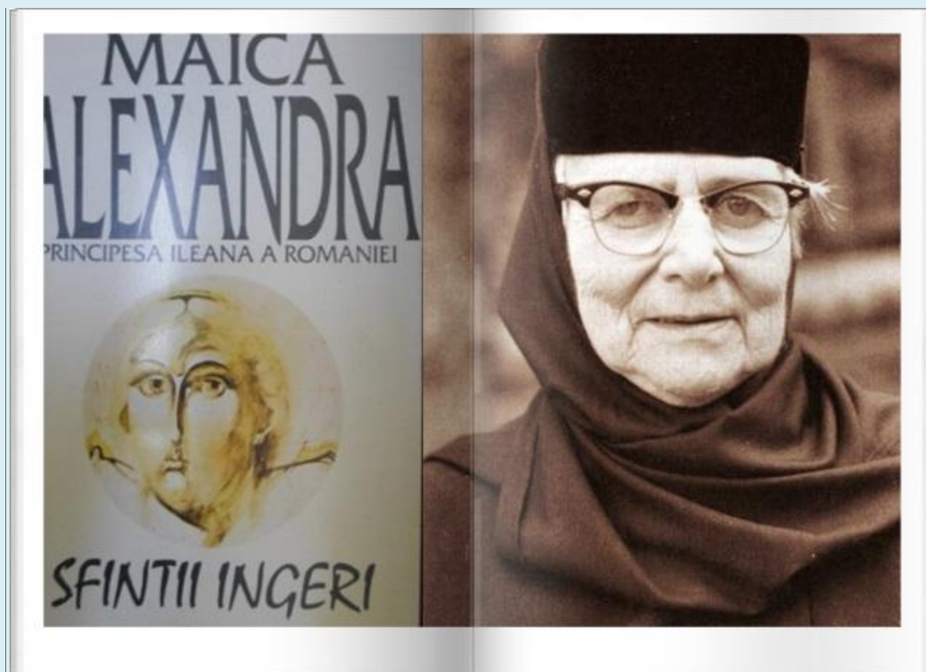
Se poate constata că şi cel mai sărac dintre oameni are de la Dumnezeu dăruiţi slujitori de nădejde, harnici, fără odihnă şi cu totul devotaţi: pe îngeri!

Arhangheli şi îngeri

https://www.scribd.com/document/364230737/Arhangheli-%C5%9Fi-ingeri

Maica Alexandra - Sfinţii îngeri

Apărută cu binecuvântarea
Părintelui Mitropolit al Ardealului
Î.P.S. Doctor Laurenţiu Streza
Fundaţia Anastasia, 2009

Doreen Virtue - Vindecarea cu îngeri

Doreen Virtue - Tărâmurile Îngerilor Pământeni

Doreen Virtue - Medicina cu ingeri - Cum să ne vindecăm trupul şi mintea cu ajutorul îngerilor

АНЂЕО ГОСПОДЊИ

Un inger pazitor,
Vegheaza langa tine
Trimis
de
Dumnezeu
Din zarile divine,
Sa ai somn
linistit si bun.
Cu drag, PE MAINE!

Un inger pazitor
vegheaza linga tine...
Trimis de Dumnezeu
din slavile divine...
Sa-ti insoteasca pasii
in zorii diminetii...
Sa-ti fie calauza pina-n
amurgul vietii...

Să adori îngerii Luminii, când toţi oamenii adoră faima şi bogăţiile, nu este uşor, dar cel mai dificil lucru dintre toate este de a gândii cum gândesc îngerii şi de a acţiona ca îngerii.

Credeţi în îngeraşii Domnului, căci ei sunt purtători de lumină şi învăţaţi de la ei să daţi slavă lui Dumnezeu cum fac ei pururea acolo sus în adevărata casa a sufletelor noastre.

Către ceruri o rugăciune zboară, e dusă de un înger spre Tronul cel ceresc, să fie ea primită de bunul Dumnezeu? Să fie, să fie, să fie!